# Exod - Comentarii C. H. Mackintosh

Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca să dăm câteva lămuriri asupra Exodului (Ieşirea), în care se vorbeşte despre Răscumpărare. Cele dintâi cinci versete ne aduc aminte de cele din urmă întâmplări din Geneza. Întâi ni se arată ce vrea Dumnezeu să ne spună şi apoi îndată suntem duşi în mijlocul faptelor, care alcătuiesc cuprinsul plin de învăţături al acestei cărţi.

Când am dat lămuriri asupra Genezei, am văzut că purtarea copiilor lui Iacov faţă de fratele lor Iosif a fost pricina ducerii în robie a familiei lui Iacov.

Faptul acesta se poate privi din două puncte de vedere: astfel vom găsi în purtarea Evreilor, faţă de Dumnezeu, o puternică învăţătura, iar în desfăşurarea căilor lui Dumnezeu, faţă de Israel, o lecţie plină de îmbărbătare.

În ce priveşte purtarea copiilor lui Israel faţă de Dumnezeu, nimic nu e mai minunat decât să cercetăm până la sfârşit urmările răutăţii lor, faţă de acela care preînchipuie pe Isus Hristos. Fără sa ne mai gândim la turburarea sufletească a lui Iosif, să ne aducem aminte numai că fraţii săi îl dau în mâinile celor ne tăiaţi împrejur. Şi care este, pentru ei, urmarea acestei fapte? Sunt duşi în Egipt, pentru ca să treacă prin adânci şi dureroase stări sufleteşti, pe care ni le înfăţişează atât de mişcător cele din urmă capitole ale Genezei. Ba chiar şi urmaşilor lor le este dat sa treacă prin multe încercări în aceeaşi ţară, în care Iosif fusese aruncat în temniţă.

Dar, în toate acestea, Dumnezeu era la lucru şi El ştie sa scoată binele din rău. Slobozi sunt fraţii lui Iosif să-l vândă ismaeliţilor; slobozi sunt şi ismaeliţii să-l vândă lui Potifar, şi slobod e Potifar să-l arunce în temniţă; dar, pe deasupra tuturor, Dumnezeu lucrează şi îşi împlineşte planurile Sale mari şi minunate: „Omul Te lauda chiar şi în mânia lui” (Ps. 76. 10), Nu venise încă vremea când moştenitorii sa fie gata pentru moştenire şi moştenirea pentru moştenitori. Urmaşii lui Avraam trebuiau să treacă prin şcoala aspră a facerii de cărămizi în Egipt, aşteptând ca nelegiuirea Amoriţilor să atingă culmea, în mijlocul „munţilor şi văilor” din ţara Făgăduinţei (Geneza 15. 16 şi Deut. 11. 11)

Toate aceste întâmplări sunt pline de învăţături. În cârmuirea lui Dumnezeu, „fiecare roată este în mijlocul unei alte roate” (Ezech. 1. 16). Pentru împlinirea planurilor Sale nepătrunse, Dumnezeu se foloseşte de mijloace nespus de felurite.

Soţia lui Potifar, paharnicul lui Faraon, visul lui Faraon, Faraon însuşii, închisoarea, puterea lui Faraon, lanţurile lui Iosif, foametea, iată atâtea mijloace pe care Dumnezeu le întrebuinţează pentru împlinirea planurilor Sale minunate. Omul duhovnicesc îşi găseşte plăcerea să adâncească aceste lucruri: îi place să străbată cu mintea lui toată făptura lui Dumnezeu şi purtarea lui de grijă pentru această făptură. Din toate acestea, el vede cum Dumnezeu cel atotînţelept şi atotputernic lucrează la împlinirea planului Său de răscumpărare.

E drept că, pe ici şi colo, dăm şi de urmele, câteodată chiar adânci, ale vrăjmaşului lui Dumnezeu şi al omului. Ba multe lucruri chiar nici nu ni le putem lămuri, nici nu le putem pricepe: nevinovăţia care sufere, răutatea care creşte pot da înfăţişarea unei temelii de adevăr îndoielilor necredincioşilor; dar adevăratul credincios se sprijină cu încredere pe adevărul că: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate” (Geneza 18. 25)? El ştie că necredinţa oarbă nu poate decât să rătăcească şi în zadar caută să pătrundă în căile lui Dumnezeu pe care numai El şi le poate tâlcui.

Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru mângâierea şi îmbărbătarea pe care le scoate sufletul nostru din astfel de gânduri. Avem nevoie necurmat de astfel de gânduri câtă vreme trecem prin această lume rea, în care vrăjmaşul a semănat, în chip îngrozitor, răul şi neorânduiala, în care poftele şi plăcerile oamenilor au rodit atâtea amărăciuni, în care cărarea adevăratului credincios e tot atât de aspră ca şi firea înconjurătoare, care, lăsată în voia ei, n-ar mai putea dăinui. Credinţa însă ştie cu cea mai mare siguranţă că, în dosul tuturor lucrurilor, e Cineva pe care lumea nu-L vede şi de care nu-i pasa. Şi, cu această încredinţare, ea poate spune fără frică: „totul acum merge bine” şi „va merge la fel şi mai departe”.

Iată ce gânduri trezesc în noi cele dintâi rânduri ale Exodului. „Hotărârile mele vor rămânea în picioare şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia mea” (Isa. 46. 10). Vrăjmaşul poate să se împotrivească planurilor lui Dumnezeu, dar Dumnezeu este mai tare decât el. De aceea, n-avem nevoie de nimic decât să avem simplitatea şi duhul unui copilaş, care îşi pune toată încrederea numai în Dumnezeu şi planurile Lui. Necredinciosul se uită mai degrabă la opintirile vrăjmaşului pentru nimicirea planurilor lui Dumnezeu şi nu bagă deloc în seamă puterea lui Dumnezeu, care se arată în împlinirea planurilor Sale. Credinţa dimpotrivă îşi pironeşte ochii numai la puterea lui Dumnezeu. De aceea, credinţa câştigă biruinţa şi se bucură de o pace statornică, întrucât se bizuieşte pe Dumnezeu şi pe credincioşia Lui, care nu dă greş; nu se sprijină deloc pe lucrurile pământeşti şi trecătoare, ci pe stânca neclintită a cuvântului veşnic al lui Dumnezeu. Acest cuvânt este locul de adăpost sfânt şi sigur al credinţei; şi, orice s-ar întâmpla, adevăratul credincios rămâne necurmat în acest loc de adăpost.

„Iosif a murit împreună cu toţi fraţii lui şi cu vârsta aceea de oameni”. Dar ce are a face? Poate moartea să sfărâme hotărârile Dumnezeului celui viu? Fireşte că nu. Dumnezeu n-a aşteptat decât clipa prielnică, pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale chiar în împrejurările cele mai grele.

„Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif. El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare şi mai puternic decât noi. Veniţi să ne arătăm dibăcia faţă de ei, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească şi el cu vrăjmaşii noştri, să ne bată şi să iasă apoi din ţară” (8-11). Iată judecata unui om, cere n-a învăţat să amestece pe Dumnezeu în viaţa lui. Un om, care nu este născut din nou, deci neîntors la Dumnezeu, nu poate să ţină seamă de Dumnezeu, căci, din clipa în care este vorba de Dumnezeu, toate planurile lui se spulberă: fără Dumnezeu, planurile şi socotelile omului pot părea înţelepte, dar, de îndată ce se iveşte Dumnezeu printre ele, se dă la iveală toată zădărnicia şi nebunia lor.

De ce să dăm la o parte pe Dumnezeu din planurile noastre? Nu înseamnă asta oare curată necredinţă?

Faraon putea să vadă mai dinainte fel de fel de întâmplări: creşterea poporului, ivirea vreunui război, în care israeliţii s-ar uni cu vrăjmaşii lui şi astfel ieşirea lor din ţară; putea să cântărească toate aceste lucruri cu o pătrundere puţin obişnuită, dar nici o clipă măcar nu i-a trecut prin minte că Dumnezeu s-ar putea amesteca în socotelile lui. Dacă i-ar fi venit gândul acesta în minte, i-ar fi răsturnat toate planurile şi nebunia lui ar fi fost dată de gol.

E bine dar să fim bine încredinţaţi de adevărul că planurile omului necredincios înlătură cu desăvârşire pe Dumnezeu; ba mai mult, adevărul şi puterea acelor planuri se sprijină tocmai pe aceasta înlăturare. Ivirea lui Dumnezeu dă lovitură de moarte îndoielii şi necredinţei. Dacă până la arătarea lui Dumnezeu, ei pot să se laude cu dibăcia şi îndemânarea lor, din clipa în care ochiul începe să zărească cea mai mica rază din strălucirea lui Dumnezeu, masca este dată la o parte şi ei sunt arătaţi în toata goliciunea lor.

Cât priveşte pe împăratul Egiptului se poate foarte bine zice că „era într-o mare rătăcire", necunoscând nici pe Dumnezeu, nici planurile Lui (Vezi Marcu 12. 24-25). El nu ştia că, de veacuri, înainte chiar ca să fi avut suflare de viaţă, Cuvântul şi legământul lui Dumnezeu, „aceste două lucruri neschimbate", au chezăşuit slobozirea poporului pe care el, Faraon, îşi pusese în gând să-i nimicească. Faraon nu cunoştea nimic din toate acestea; toate gândurile şi toate planurile lui se sprijineau pe necunoaşterea acestui mare adevăr, temelia tuturor adevărurilor, şi anume că este un Dumnezeu. El îşi închipuia, prosteşte, că, prin înţelepciunea şi puterea lui, el putea împiedeca înmulţirea acestui popor, despre care Dumnezeu spusese: „Şi voi înmulţi foarte mult sământa ta şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării" (Geneza 22. 17): iată de ce toate planurile şi înţelepciunea lui nu erau decât nebunie.

Greşeala cea mare, în care poate cădea un om, este să lucreze fără să ţină seamă de Dumnezeu. Mai curând sau mai târziu, gândul lui Dumnezeu se va arăta lămurit şi atunci toate planurile şi socotelile omului vor fi zădărnicite. Tot ce face omul, fără Dumnezeu, poate ţine cel mult cât va dăinui lumea aceasta pământească. Tot ce e omenesc, ori cât s-ar părea de trainic, strălucitor şi atrăgător, e sortit morţii, ţărânii, întunericului şi liniştii mormântului. Toată slava şi toată mărirea omului vor fi îngropate sub „bulgării din vale" (Iov 21. 33). Omul poartă pe fruntea sa pecetea morţii şi toate planurile lui se spulberă, pentru că sunt trecătoare. În schimb, tot cel ce priveşte spre Dumnezeu şi se sprijină pe El, rămâne în veac. „Dumnezeule, Tu m-ai învăţat din tinereţe, şi până acum eu vestesc minunile Tale" (Ps. 72. 17). Căci e o nebunie pentru slabul muritor să se împotrivească Dumnezeului celui Atotputernic şi să aibă îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui (Iov 15. 26). Stăpânul Egiptului ar fi putut mai degrabă să încerce, cu sabia-i în mână, să oprească mişcarea apelor mării, decât să poată crede că e cu putinţă să împiedece înmulţirea acestui popor, care intra în planurile veşnice ale lui Dumnezeu. Căci, când „a pus peste ei isprăvnicei ca să-i asuprească prin munci grele" (Verset 11), „cu cât îi asupreau mai mult, cu atât se înmulţea şi creştea" (Verset 12). Aşa va fi întotdeauna. „Cel ce şade în Ceruri râde, Domnul îşi bate joc de ei" (Ps. 2. 4). O necurmată învălmăşeala se aşterne peste orice împotrivire a omului şi a diavolului. Această încredinţare dă linişte inimii în această lume, unde totul e atât de potrivnic lui Dumnezeu şi credinţei. Dacă n-am avea deplina încredinţare că „omul laudă pe Dumnezeu, chiar şi în mânia Lui" (Ps. 76. 10), ne-am fi abătut în faţa împrejurărilor şi a înrâuririlor în care ne găsim în mijlocul acestei lumi. Dar, fie Domnul lăudat, pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; „căci lucrurile care se vad sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice" (2 Cor. 4. 18). Cu această încredinţare, putem foarte bine să spunem: „Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele" (Ps. 37. 7). Adevărul acestor cuvinte se arată limpede în Istoria poporului evreu atât în ceea ce priveşte pe cei asupriţi cât şi pe cel ce asupreşte. Dacă Israel s-ar fi uitat la lucrurile „care se văd", ce ar fi văzut oare? Mânia lui Faraon, pe isprăvnicei, o muncă aspra, o robie amară, moloz şi cărămizi. Dar care erau oare „lucrurile care nu se văd"? Planul veşnic al lui Dumnezeu, făgăduinţa Lui neclintită, zorile apropiate ale zilei de scăpare, „stâlpul de foc" al izbăvirii Dumnezeului celui viu. Ce minunat lucru! Numai credinţa poate să-l pătrundă, după cum şi un biet israelit asuprit numai prin credinţă putea să-şi întoarcă privirile de la cuptoarele care fumegau ale Egiptului, şi să le îndrepte spre câmpiile verzi şi viile pline de rod bogat ale Canaanului. Numai credinţa era în stare să recunoască ţinta planului şi bunătatea deosebită a Cerului, în aceşti robi apăsaţi şi supuşi asprei munci a facerii cărămizilor în Egipt.

Cum era atunci, tot aşa este şi acum: „Pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere" (2 Cor. 5. 7). „Şi ce vom fi nu s-a arătat încă" (1Ioan 3. 2). Noi suntem aici „acasă în trup, dar pribegim departe de Domnul" (2 Cor. 5. 6). Dacă, de fapt, suntem în Egipt cu trupul, cu duhul suntem în Canaanul ceresc. Credinţa pune sufletul în puterea lucrurilor cereşti şi nevăzute, dându-i astfel putinţa să se ridice mai presus de tot ce este pe pământ, unde stăpâneşte întunericul morţii. De am avea şi noi credinţa aceea de copil, care să se aşeze aproape de izvoarele curate şi veşnice ale adevărului, şi să se adape din apele lor răcoritoare, care întăresc sufletul apăsat şi dau omului celui nou puterea necesară, ca să poată înainta în drumul spre Cer!

Cele din urmă versete ale acestui capitol ne arată purtarea Şifrei şi Puei, femei care s-au temut de Dumnezeu: o lecţie plină de învăţăminte. Înfruntând mânia lui Faraon, cele două femei n-au voit sa asculte de porunca lui „şi Dumnezeu a făcut să le meargă bine casele". „Voi cinsti pe cine mă cinsteşte; dar cei ce dispreţuiesc vor fi dispreţuiţi" (I Samuel 2. 30). Să ne aducem aminte totdeauna că trebuie să facem voia Domnului în toate împrejurările!

Această parte din Exod este plină de adevăruri dumnezeieşti de cea mai mare însemnătate. Aceste adevăruri se pot împărţi în trei părţi mai de seama: puterea Satanei, puterea lui Dumnezeu şi puterea credinţei. În cel din urmă verset din capitolul 1 al Exodului, citim: „Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul lui: „Să aruncaţi în râu pe orice băiat care se va naşte şi sa lăsaţi pe toate fetele să trăiască". Iată puterea Satanei! Râul era locul morţii, şi, prin moarte, vrăjmaşul căuta să zădărnicească planul lui Dumnezeu. În toate vremurile, şarpele a vegheat, cu o privire vicleană, asupra uneltelor de care voia să se slujească Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale de îndurare. Ce altceva vedem în capitolul 4 din Geneză, decât că şarpele veghează asupra lui Abel, vasul ales de Dumnezeu, şi se străduieşte sa-l nimicească prin moarte.

În istoria lui Iosif din Geneză 37, vedem pe vrăjmaş la lucru, căutând să omoare pe omul ales de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale. Acelaşi lucru îl vedem în nimicirea „seminţei împărăteşti" (2 Cron. 22), a pruncilor din Betleem (Matei 2), în moartea lui Hristos (Matei 27): peste tot, vrăjmaşul a căutat să curme, cu ajutorul morţii, mersul lucrării dumnezeieşti. Dar, slavă Domnului, că, dincolo de moarte, mai este ceva. Toată întinderea acestei lucrări a lui Dumnezeu, cât timp este în legătură cu mântuirea, se află dincolo de marginile tărâmului morţii. Dumnezeu începe să se arate tocmai când Satana şi-a istovit toată puterea. Mormântul este sfârşitul lucrării Satanei; dar de acolo începe lucrarea lui Dumnezeu. Strălucit adevăr! Satana are puterea morţii, dar Dumnezeu este Dumnezeul celor vii şi El dă o viaţă, care este mai presus de loviturile şi puterea morţii, o viaţă de care Satana nu se poate atinge. Credinciosul găseşte astfel o dulce mângâiere în mijlocul unei privelişti, unde domneşte moartea; el priveşte fără teamă pe Satana în desfăşurarea întregii sale puteri, căci se bizuie cu încredere pe puternica mijlocire a lui Dumnezeu în înviere. El se opreşte în faţa mormântului ce se închide peste o fiinţă iubită şi primeşte din gura Celui ce este „învierea si viaţa" siguranţa fericită a unei nemuriri slăvite. Ştiind că Dumnezeu este mai puternic decât Satana, el poate să aştepte în pace arătarea deplină o acestei puteri a lui Dumnezeu si astfel să găsească biruinţa şi pacea trainică pe care o da această putere. Cele dintâi versete ale acestui capitol ne înfăţişează o pildă frumoasă de această putere a credinţei. „Un om din casa lui Levi luase de nevastă pe o faţă a lui Levi. Femeia aceasta a rămas însărcinata şi a născut un fiu. A văzut că este frumos, şi l-a ascuns trei luni. Nemaiputând să-l ascundă, a luat

un sicriaş de papură, pe care l-a uns cu lut şi cu smoala; a pus copilul în el şi l-a aşezat între trestii, pe malul râului. Sora copilului pândea, la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple" (vers. 1-4). Oricum ar fi privită, această întâmplare este de mare însemnătate. Vedem aici credinţa biruind asupra înrâuririi firii şi morţii, dând astfel Dumnezeului învierii putinţa de a lucra în împrejurări cu totul prielnice. Fără îndoială că şi puterea vrăjmaşului se arăta şi ea destul de lămurit prin faptul că şi copilul se găsea în primejdie de moarte. Pe lângă aceasta, o suliţă străpunge inima mamei, când îşi vede copilaşul mult iubit culcat astfel ca într-un mormânt. Dar, chiar dacă Satana era la lucru şi dacă firea pământească plângea, Acela care dă viaţă celor morţi era în spatele norului întunecat, şi credinţa îl vedea luminând, cu razele sale strălucitoare şi dătătoare de viaţă, partea cerului acoperit de nor. „Prin credinţă a fost ascuns Moise trei luni de părinţii lui, când s-a născut, pentru că vedeau că era frumos copilul, şi nu s-au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului" (Evr. 11. 23).

Prin tot ce a făcut această aleasă fiica a lui Levi, ne dă o lecţie sfântă. „Sicriaşul de papură uns cu smoală" ne arată încrederea pe care o avea această femeie că era ceva care, ca şi odinioară pentru Noe, „propăvăduitorul neprihănirii", putea să adăpostească pe acest „copil frumos" de apele morţii. Nu cumva sicriaşul de papură era numai o născocire omenească pornită din înclinarea firească a omului de a se apăra, sau născocirea pornita din inima de mamă care mai trăgea nădejde să-şi smulgă comoara din mâinile nemiloase ale morţii prin apa? Sau este mai degrabă rodul credinţei, care l-a alcătuit, pentru ca să fie un vas al îndurării, care să ducă nevătămat „un copil frumos", pe deasupra apelor posomorite ale morţii, până acolo unde rânduise hotărârea nestrămutată a Dumnezeului celui viu? Dacă luăm bine seama la fiica lui Levi, aplecată peste „acest sicriaş de papură" pe care-l făcuse credinţa ei, punându-şi copilul înăuntru, mama lui Moise ni se înfăţişează ca o icoană a credinţei, care se ridică plină de îndrăzneală cu mult mai sus de acest pământ, de moarte şi de jale, străpunge cu privirea ei de vultur norii întunecaţi ce se îngrămădesc împrejurul unui mormânt, şi vede pe Dumnezeul învierii într-un loc, unde nici o săgeată a morţii nu poate să ajungă, desfăşurându-şi hotărârile Sale veşnice. Stând pe „Stânca veacurilor", ea este sigură de biruinţa cea sfântă, în timp ce valurile morţii îi vuiesc la picioare. Ce preţ mai putea să aibă oare „porunca împăratului" pentru un suflet plin de adevăr? Ce însemnătate mai putea să aibă această poruncă pentru aceea care putea să stea liniştita lângă sicriaşul ei de papură, privind moartea în faţă? Duhul Sfânt ne învaţă: „Prin credinţă părinţii lui Moise nu s-au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului" (Evr. 11. 23). Sufletul, care ştie cât de puţin ce înseamnă legătura cu Dumnezeul care învie morţii, n-are nici o teamă, ci poate să împrumute graiul biruitor al apostolului (1 Cor. 15. 55-57) şi să zică; „Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte? Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului este Legea. Dar, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!" El poate să rostească aceste cuvinte de biruinţă peste mucenicul Abel, peste Iosif în groapă, peste Moise în sicriaşul său de papura, peste seminţia împărătească nimicită de mâna Ataliei; peste pruncii din Betleem, ucişi din porunca cumplitului Irod; şi, pe deasupra tuturor, el poate să le rostească peste mormântul Căpeteniei mântuirii noastre. Dar poate că unii nu pricep bine lucrarea credinţei în alcătuirea sicriaşului de papură. Cei mai mulţi poate că nu sunt în stare să meargă mai departe decât sora lui Moise, care „pândea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple. Fără îndoială că „sora" nu era la înălţimea „mamei", în ceea ce priveşte „măsura credinţei". Era în ea, fără îndoială, acel interes adânc, acea dragoste adevărata pe care o vedem în „Maria Magdalena şi cealaltă Marie, stând în faţa mormântului" (Matei 27. 61). Dar înfăptuitorul „sicriaşului" era ceva mai presus de interes sau dragoste. Este drept că mama lui nu şedea nici măcar „la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să se întâmple copilului". Dar asta nu însemna deloc nepăsare, cum vor să creadă cei mai mulţi, ci însemna adevărată tărie de credinţă. Dacă dragostea ei fireasca n-o mâna în apropierea morţii copilului ei, puterea credinţei dăduse totuşi mamei lui Moise să săvârşească, în faţa Dumnezeului învierii, o lucrare cu mult mai însemnată. Credinţa ei o făcuse să se bizuie numai pe Dumnezeu, care se Şi arată îndată într-un chip cu totul strălucit. „Fata lui Faraon s-a pogorât la râu să se scalde; şi cele ce o însoţeau se plimbau pe marginea râului. Ea a zărit sicriaşul în mijlocul trestiilor, şi a trimes pe roaba ei să-l ia. La deschis şi a văzut copilul: era un băieţaş care plângea. I-a fost milă de el, şi a zis: „Este un copil de-al Evreilor" (vers. 5-6) Răspunsul lui Dumnezeu începe să fie prins de urechea credinţei, prin cele mai duioase şoapte. Dumnezeu era la lucru. Necredinciosul şi cel fără Dumnezeu poate să râdă, când aude aşa ceva, căci şi credinţa râde, dar cu altfel de râs. Râsul celor dintâi este râsul rece şi batjocoritor faţă de amestecul lui Dumnezeu într-un lucru aşa de puţin însemnat, ca acela al plimbării unei fete de împărat; râsul credinţei este un râs de bucurie, la gândul că Dumnezeu este în tot ce se întâmplă. Şi, dacă mijlocirea lui Dumnezeu s-a arătat vreodată mai luminos în ceva, o vedem negreşit în această plimbare a fiicei lui Faraon, cu toate că ea nu ştia nimic.

Una din cele mai plăcute îndeletniciri ale unui suflet născut din nou este urmărirea amestecului lui Dumnezeu în împrejurări şi întâmplări, în care un om firesc nu vede decât un noroc orb sau o soartă nemiloasă. Câteodată se întâmplă ca lucrul cel mai însemnat ajunge un inel de căpetenie într-un şir de împrejurări, pe care Dumnezeul cel Atotputernic le întrebuinţează în desfăşurarea planurilor Sale minunate. Astfel, de pildă, în capitolul 6 din cartea Esterei, versetul 1, se vede un împărat păgân, trecând o noapte fără să poată dormi; fără îndoială, un lucru destul de obişnuit pentru el şi pentru mulţi alţii; şi, cu toate acestea, chiar aceasta împrejurare ajunge un inel însemnat în lungul şir de întâmplări dumnezeieşti, pe care îl vedem sfârşindu-se prin minunata izbăvire a seminţei asuprite a lui Israel. Tot aşa şi cu fiica lui Faraon în plimbarea ei pe malul râului. Nici prin gând nu-i trece că şi ea va lua parte la împlinirea planurilor „Domnului Dumnezeului Evreilor!" Cât de puţin se gândea ea că acest copil, care plângea în sicriaşul de papură, era unealta aleasă de Dumnezeu să zdruncine Egiptul până în temelii! Cu toate acestea, aşa a fost. Şi astfel se adevereşte ce zice psalmistul: „Omul Te laudă chiar si în mânia lui, când te îmbraci cu toată urgia Ta" (Ps. 76. 10).

„Atunci sora copilului a zis fetei lui Faraon: „Să mă duc să-ţi chem o doică dintre femeile Evreilor, ca să-ţi alăpteze copilul"? „Du-te", i-a răspuns faţa lui Faraon, Şi faţa s-a dus şi a chemat pe mama copilului. faţa lui Faraon i-a zis: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, şi îţi voi plăti". Femeia a luat copilul şi l-a alăptat. Copilul a crescut, şi ea l-a adus fetei lui Faraon; şi el i-a fost fiu, i-a pus numele Moise (scos), „căci", a zis ea, „l-am scos din ape" (Cap. 2. 7-10). Aici îşi găseşte întreaga răsplătire credinţa mamei lui Moise. Satana este zdrobit şi înţelepciunea minunată a lui Dumnezeu este arătată. Cine şi-ar fi închipuit că acela care zisese: „Dacă este băiat, să-l omorâţi" şi încă: „Să aruncaţi în râu pe orice băiat care se va naşte", să aibă la curtea sa pe unul din aceşti băieţi, şi încă un astfel de „băiat"! Dracul a fost biruit prin înseşi armele lui, întrucât Faraon, de care voia să se slujească Satana pentru nimicirea planurilor lui Dumnezeu, a fost întrebuinţat de Dumnezeu pentru hrănirea şi creşterea acestui Moise, care trebuia să fie unealta lui Dumnezeu ca să zdrobească puterea Satanei. Într-adevăr, „minunat este planul Lui, şi mare este înţelepciunea Lui" (Isa. 28. 29). Să ne încredem în El cu mai multă tărie; şi atunci cărarea noastră va fi mai fericită şi mărturia noastră pentru Ei mai puternică şi mai plină de rod.

Când ne gândim puţin mai adânc la istoria lui Moise, trebuie să privim pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu şi în ce-l priveşte pe el personal, cât şi în ce are să ne spună el ca icoană preînchipuitoare. În ce priveşte viaţa personală a lui Moise, sunt multe lucruri pe care le putem învăţa pentru noi. Dumnezeu a trebuit nu numai să-l ridice să fie povăţuitorul poporului său, dar sa-l şi crească într-un fel sau altul, vreme de aproape optzeci de ani: mai întâi în casa lui Faraon, apoi „dincolo de pustie" (cap. 3. 1). Pentru mintea noastră mărginită, optzeci de ani se pare cam mult pentru creşterea unui slujitor al lui Dumnezeu. Dar gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Dumnezeu ştia că aceşti de două ori „patruzeci de ani" erau trebuincioşi pregătirii acestui vas ales de El. Când Dumnezeu face pregătirea cuiva, o face într-un fel

vrednic de El însuşi şi de slujba Lui sfântă. Slujitorul lui Hristos trebuie să înveţe mai mult decât o lecţie: el trebuie se treacă prin încercări mai multe şi să treacă prin multe lupte în ascuns, înainte de a fi cu adevărat destoinic pentru lucru. Omului firesc nu-i place acest lucru; lui i-ar plăcea mai bine să lucreze în public decât să înveţe în taină; i-ar plăcea mai mult să fie plin de slava oamenilor, decât sa fie supus sub mâna lui Dumnezeu. Dar noi trebuie să urmăm calea lui Dumnezeu.

Firea veche poate să fie greu lovită pe câmpul de lupta; Dumnezeu însă n-are ce-i face: ea trebuie răsturnată, nimicită, dată la o parte. Locul ce i se cuvine este moartea. Şi dacă vrea să lucreze, Dumnezeu, în credincioşia şi în desăvârşita lui înţelepciune, va potrivi totul în aşa fel, ca urmarea acestei lucrări a firii vechi să fie nimicită cu desăvârşire. Dumnezeu ştie ce trebuie făcut cu firea veche. El ştie unde trebuie pusă, cum şi locul unde trebuie ţinută. Facă Domnul ca să putem pătrunde cât mai adânc în gândurile Lui, cu privire la „eul nostru" şi tot ce este în legătură cu el; căci, numai în felul acesta, vom fi păziţi mai uşor de păcat, drumul vieţii noastre sufleteşti va fi mai sigur şi din zi în zi mai larg, iar duhul nostru mai liniştit şi lucrul nostru cu urmări mai bune.

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieşit pe la fraţii săi, şi a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un Egiptean, care bătea pe un evreu, unul dintre fraţii lui. S-a uitat în toate părţile şi, văzând că nu este nimeni, a omorât pe Egiptean şi l-a ascuns în nisip" (verset. 11, 12). Aici Moise arată râvnă pentru fraţii săi, dar o râvnă „lipsită de pricepere" (Rom. 10. 2). Timpul hotărât pentru judecata Egiptului şi slobozirea lui Israel nu sosise încă, şi slujitorul înţelept aşteaptă totdeauna vremea lui Dumnezeu. Moise, când s-a făcut mare, „a învăţat toată înţelepciunea Egitenilor" mai mult chiar, „el credea că fraţii lui vor pricepe că Dumnezeu prin mâna lui le va da izbăvirea" (Fapte. 7. 22-28). Toate acestea erau adevărate. Totuşi este limpede că Moise a lucrat înainte de vreme. Şi atunci căderea este aproape. Ba mai mult: când faci un lucru înainte de vremea hotărâtă de Dumnezeu, începi să şovăi şi să-ţi pierzi pacea şi slobozenia. Moise „s-a uitat în toate părţile." Când lucrezi cu Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, care rânduieşte şi cele mai mărunte întâmplări ale lucrului, nu e nevoie să te mai uiţi în toate părţile. Dacă timpul hotărât cu adevărat de Dumnezeu, ar fi fost atunci, dacă Moise ar fi avut încredinţarea că primise de la Dumnezeu însărcinarea să aducă la îndeplinire judecata asupra Egipteanului, şi dacă ar fi fost încredinţat că Dumnezeu era cu el, nu s-ar mai „fi uitat în toate părţile".

Fapta lui Moise, cu privire la Egiptean, cuprinde o lecţie de mare folos, pentru orice slujitor al lui Dumnezeu. Două înţelesuri se desprind din această faptă: teama de mânia omului şi nădejdea dea câştiga bunăvoinţa omului. Dar un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu trebuie să se neliniştească, nici de una, nici de alta. Ce preţ poate să aibă mânia sau bunăvoinţa unui sărman muritor, pentru cel care este îmbrăcat cu o însărcinare dumnezeiască şi are de partea lui pe Dumnezeu? Pentru un astfel de om, ele au mai puţin preţ, decât praful mărunt care se lipeşte de o balanţă. „Nu ţi-am dat eu oare porunca aceasta: întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face" (Iosua 1. 9.) „Dar tu încinge-ţi coapsele, scoală-te şi spune-le tot ce-ţi voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier şi un zid de aramă, împotriva întregii ţări, împotriva împăraţilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoţilor lui şi împotriva poporului ţării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul" (Ier. 1. 17-19).

Stând pe această temelie tare, slujitorul lui Hristos nu se mai uită „în toate părţile" el lucrează după sfatul înţelepciunii dumnezeieşti: „Ochii tăi să privească drept şi pleoapele să caute drept înaintea ta" (Prov. 4. 25). Înţelepciunea dumnezeiască ne îndeamnă si privim totdeauna în sus şi înainte. Să fim încredinţaţi că este ceva rău în noi şi nu suntem pe adevăratul drum al slujbei lui Dumnezeu, când privim împrejurul nostru fie ca să ocolim privirea îndârjită a unui muritor, fie ca să vedem zâmbetul încuviinţării lui. Atunci n-avem deplina încredinţare că însărcinarea noastră este îmbrăcată cu putere de sus şi că avem de partea noastră pe Dumnezeu, lucruri care, amândouă, sunt foarte trebuincioase oricărui slujitor ai lui Dumnezeu. Este adevărat că mulţi creştini, fie dintr-o adâncă neştiinţă, fie printr-o încredere prea mare în ei înşişi, intră într-un câmp de lucru pentru care Dumnezeu nu-i hotărâse de loc şi deci nu-i chemase acolo; mai mult, aceşti creştini arată un sânge rece şi o stăpânire de ei înşişi foarte mare, stârnind uimirea celor ce sunt în stare să judece cu nepărtinire darurile şi vrednicia lor. Dar curând, curând, această frumuseţe părută se duce şi, în locul ei se arată adevărul adevărat că nimic nu poate să scape cu adevărat pe un om de slăbiciunea privirii „în toate părţile", dacă nu are încredinţarea deplină a unei însărcinări din partea lui Dumnezeu şi a stării lui de faţa. Cine are aceste două lucruri a scăpat în totul de înrâuririle omeneşti, el nu mai atârnă de oameni. Şi nimeni nu este în stare să slujească altora, dacă atârnă de ei; dar cine îşi cunoaşte adevărata însărcinare hotărâta de Dumnezeu, poate să se plece ca să spele picioarele fraţilor săi.

Dacă ne întoarcem acum privirile de la om, şi le îndreptăm spre singurul şi adevăratul Slujitor credincios, nu-l vom vedea „uitându-se în toate părţile", pentru că ochii Lui nu se opreau niciodată asupra oamenilor, ci totdeauna asupra lui Dumnezeu. Isus nu se temea de mânia oamenilor, nici nu căuta bunăvoinţa lor. El n-a deschis niciodată gura ca să câştige bunăvoinţa mulţimii; nici nu s-a ferit vreodată de adevăr din pricina vorbirii lor de rău: iată pentru ce toate cuvintele Lui şi toate lucrările Lui purtau pecetea înălţimii şi a tăriei sfinte. El este singurul despre care se poate spune cu adevărat: „Frunzele lui nu se veştejesc; şi tot ce începe duce la bun sfârşit" (Ps. 1. 3). Tot ce făcea se întorcea în câştig, pentru că El făcea toate pentru Dumnezeu. Toate faptele Lui, cuvintele, mişcările, privirile şi gândurile Lui, semănau cu nişte flori frumoase strânse ca să facă bucurie inimii lui Dumnezeu, prin mireasma lor. Ştia foarte bine care avea să fie urmarea lucrării Sale, pentru că El lucra totdeauna împreună cu Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, într-o deplină înţelegere a gândurilor Lui. Niciodată voinţa Lui, oricât de desăvârşit dumnezeiască ar fi fost, nu se amesteca cu ce ar fi putut să facă pe pământ, ca om. El a putut să spună: „M-am coborât din Cer, ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes" (Ioan 6. 38). Iată pentru ce îşi dădea rodul „la vremea sa", făcea totdeauna lucrurile care plăceau Tatălui (Ioan 8. 29), şi prin urmare n-avea de ce „să se teamă" niciodată, nici nu simţea trebuinţa să „se căiască" sau să „privească în toate părţile".

Din acest punct de vedere, ca şi din ori care altul, fericitul învăţător, înfăţişează o deosebire izbitoare, cu cei mai credincioşi şi mai aleşi slujitori ai Săi. Moise chiar „s-a temut" şi lui Pavel „i-a părut rău" (Verset 1 şi 2 Cor. 7. 8). Domnul Isus, n-a făcut niciodată nici una, nici alta; El nu s-a întors niciodată înapoi din drumul Său, nu şi-a luat niciodată înapoi cuvântul apus, nici nu şi-a îndreptat gândirea. În El totul era desăvârşit, totul era „rod la vreme potrivită". Râul vieţii Lui sfinte şi cereşti, curgea înainte, liniştit şi fără abatere. Voinţa Lui era cu totul supusă. Oamenii cei mai buni şi cei mal credincioşi fac greşeli; dar, cu cât putem, prin har, să ne ucidem voinţa noastră, cu atât vom greşi mai puţin. Este o fericire să mergi pe drumul credinţei şi al supunerii neprefăcute către Hristos.

Astfel mergea Moise. El era un om credincios, un om care se adăpa şi se pătrundea de duhul Stăpânului său şi mergea pe urmele Sale, cu o tărie şi o hotărâre minunată. E drept că el a început să lucreze la judecarea Egiptului şi slobozirea poporului Israel cu 40 ani mai devreme decât hotărâse Dumnezeu. Cu toate acestea nu vedem amintindu-se deloc acest fapt, în tălmăcirea insuflată pe care o găsim în cap. 11 din epistola către Evrei, unde nu este vorba decât de temelia dumnezeiască, pe care de obicei se sprijinea el în mersul lui. „Prin credinţă Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine sa sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se

bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de urgia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut" (Evr. 11. 24-27).

Iată cum aici purtarea lui Moise ni se înfăţişează ca fără prihană. Aşa a scris totdeauna Duhul Sfânt istoria celor după voia lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Când scrie istoria unui om, îl arată aşa cum este, cu toate scăderile şi cu toate greşelile lui; dar, în Noul Testament, când tălmăceşte această istorie, se mărgineşte să ne arate numai temelia şi lucrarea pe această temelie a aceluiaşi om.

Astfel, cu toate că se spusese în Exod că: „Moise s-a uitat în toate părţile", că „lui Moise i-a fost teamă" şi că şi-a zis: „Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut" şi, în sfârşit, că „Moise a fugit dinaintea lui Faraon", în capitolul 11 din epistola către Evrei, citim că Moise a mers „prin credinţă", „că el nu se temea de mânia împăratului", că „a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut".

Tot aşa va fi în curând, când va veni Domnul „care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric şi va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare îşi va capătă lauda de la Dumnezeu" (1 Cor. 4. 5). În aceste cuvinte se găseşte un adevăr plin de mângâiere şi de mare preţ, pentru ori ce suflet drept şi pentru ori ce inimă credincioasă. Inima face multe planuri, dar, din deosebite pricini, mâna nu le poate aduce la îndeplinire; toate aceste hotărâri vor fi „scoase la lumină", când „va veni Domnul." Binecuvântat sa fie harul care ne a dat această încredinţare! Gândurile pline de iubire ale unei inimi predate Lui au cu mult mai mult preţ înaintea lut Hristos, decât cele mai desăvârşite fapte din afară. Faptele pot străluci în ochii oamenilor, şi pot fi văzute; dar gândurile inimii nu le ştie decât Isus şi ele vor fi date la iveală înaintea lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi îngeri. Facă Domnul ca inimile tuturor slujitorilor lui Hristos să fie pline numai de fiinţa Sa şi privirea lor să fie cu tărie aţintită asupra întoarcerii Lui!

Cercetând viaţa lui Moise, vedem că credinţa la făcut să meargă pe un drum cu totul potrivnic drumului obişnuit firii pământeşti, făcându-i nu numai să dispreţuiască toate plăcerile, toate ispitele şi toată cinstea de la curtea lui Faraon, dar să şi părăsească un câmp de lucru foarte folositor după părerea omului. Judecata omenească l-ar fi dus pe un drum cu totul altul; l-ar fi mânat să se folosească mai curând de înrâurirea sa la curtea lui Faraon ca să vină în ajutorul poporului lui Dumnezeu şi să lucreze spre binele acestui popor, decât să sufere împreună cu el. După judecata omenească, s-ar părea că Dumnezeu a deschis lui Moise un câmp de lucru întins şi foarte însemnat; şi, în sfârşit, dacă mâna lui Dumnezeu a aşezat pe faţă pe cineva într-o stare cu totul deosebită de alţii, a făcut-o cu Moise. În adevăr, scoaterea lui Moise din apă şi creşterea lui până la vârsta de 40 ani (Fapt. Ap. 7. 25) n-a fost făcută decât printr-o pronie minunată şi printr-o înlănţuire de împrejurări de nepătruns, care arătau mâna Celui Atotputernic, pe care nici o minte omenească n-ar fi fost în stare să le îmbine. Aşa că părăsirea situaţiei sale cu alta şi a înrâuririi pe care i-o dădea această situaţie, nu putea să fie înfăţişată lui Moise, decât ca urmarea unei râvne rău înţeleasă.

Astfel judecă sărmana noastră minte oarbă; dar credinţa gândeşte altfel: căci firea pământească şi credinţa sunt totdeauna potrivnice una alteia. Ele nu pot să se înţeleagă nici măcar asupra unui singur punct; şi poate că nu este nimic asupra căruia ele sa se deosebească mai mult decât asupra aşa zisei „călăuziri dumnezeieşti". Firea pământească va înfăţişa totdeauna aceste călăuziri ca îndreptăţiri, pentru ca să se lase sa meargă potrivit aplecărilor ei; în timp ce credinţa le va socoti ca fot atâtea prilejuri de lepădare de sine. Iona putuse vedea, în întâlnirea unui vas care mergea la Tarsis, o călăuzire foarte sigură a lui Dumnezeu; în timp ce, de fapt, a fost o uşă prin care el se abătea din drumul supunerii.

Fără îndoială, este un dar deosebit pentru un creştin să vadă mâna şi să audă glasul Tatălui Său în toate împrejurările. Dar creştinul, care se lasă călăuzit de „împrejurări", seamănă cu o corabie pe mare, fără busolă şi fără cârmaci: este lăsat în voia furiei valurilor şi a vânturilor. O făgăduinţa a lui Dumnezeu pentru copilul Său este: „Eu, zice Domnul, te voi învăţa şi-ti voi arăta calea pe care trebuie sa urmezi" (Ps. 32. 8); şi cuvântul Său de înştiinţare este: „Nu fiţi ca un cal sau ca un catâr fără pricepere pe care îi struneşti cu un frâu şi o zăbală, cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine" (Ps. 32. 9). Aşa că este mult mai bine sa fim călăuziţi de ochiul Tatălui nostru decât de zăbala şi frâul împrejurărilor. Şi trebuie să luăm seama bine de tot la împrejurări, fiindcă, de obicei, cei mai mulţi nu socotesc prin „Pronia cerească" decât înrâurirea împrejurărilor.

Puterea credinţei se arată tocmai în părăsirea cu desăvârşire a acestor închipuite călăuziri dumnezeieşti. Tot aşa a fost şi cu Moise. „Prin credinţă, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut sa fie numit fiul fiicei lui Faraon" şi „prin credinţă a părăsit el Egiptul". Dacă el ar fi judecat omeneşte, ar fi socotit vrednicia de la curtea lui Faraon ca un dar hotărât din partea lui Dumnezeu şi ar fi rămas acolo, unde se părea că mâna lui Dumnezeu i-a pregătit un câmp întins de lucru. Dar el umbla prin credinţă şi nu se lua după socoteala lui firească, ci a părăsit totul. Ce frumoasă pilda de urmat!

Şi băgaţi bine de seama că Moise socotea, ca o mai mare bogăţie decât toate comorile Egiptului" nu numai ocara pentru Hristos, ci chiar, „ocara lui Hristos". „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, cad asupra mea" (Ps. 69. 9). Domnul Isus, prin îndurarea lui desăvârşită, S-a făcut una cu poporul său. Părăsind sânul Tatălui şi, lăsând toată slava cu care era îmbrăcat, s-a coborât din cer; s-a aşezat în locul poporului Său; a luat asupra Lui păcatele a lor Săi şi a primit pedeapsa cuvenită lor, pe lemnul blestemat. Aşa a fost supunerea Sa de bună voie; El nu s-a mărginit numai să lucreze pentru noi, ci S-a făcut una cu noi, scăpându-ne astfel de tot ce putea să fie împotriva noastră.

Iată dar cum Moise, în dragostea lui, era o icoana preînchipuitoare a lui Hristos, în lucrarea Lui pentru poporul lui Dumnezeu. la mijlocul strălucirii de la curtea lui Faraon, unde „plăcerile păcatului" şi „bogăţiile Egiptului" erau din belşug, Moise ar fi putut, dacă ar fi voit, să se bucure nespus de mult; ar fi putut să trăiască şi să moară în belşug şi să meargă astfel pe un drum, luminat, de la început şi pana la sfârşit, de soarele ocrotirii împărăteşte. Purtarea aceasta însă n-ar fi mai însemnat şi nici n-ar mai fi fost o icoana preînchipuitoare a lui Hristos. Din locul înalt pe care şedea, Moise a văzut pe fraţii săi, încovoiaţi sub greutatea sarcinilor apăsătoare care erau peste ei, şi, prin credinţă, el a înţeles că locul său era cu ei. Da, ca ei, în ocara lor, în robia lor, în întristarea şi înjosirea lor. Dacă n-ar fi fost mişcat decât de un simţământ de bunăvoinţă, de binefacere, sau de dragoste pentru poporul său, el s-ar fi folosit de înrâurirea ce o avea la cartea lui Faraon, spre binele fraţilor săi; el ar fi ajuns poate sa câştige de la Faraon uşurarea greutăţilor ce apăsau pe fraţii săi şi să le facă viaţa mai uşoară prin îngăduinţele dobândite de la împărat prin mijlocirea lui; dar, pe o astfel de cale, nu va merge niciodată vreun om care este cât de puţin în legătură cu Hristos, căci niciodată nu va fi mulţumit pe această cale. Şi, prin harul Domnului, aşa era Moise. Iată pentru ce, cu toată puterea şi iubirea, el se aruncă, trup, suflet şi duh, în mijlocul fraţilor săi apăsaţi „vrând mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu". Şi mai mult: Moise lucrează astfel prin credinţă".

Ia seama bine, dragă cititor: nu trebuie să ne mulţumim numai să dorim binele copiilor lui Dumnezeu, să vorbim bine despre ei; sau chiar să lucram pentru ei, ci mai trebuie să fim totului tot una cu ei, ori cât de dispreţuiţi şi batjocoriţi ar fi. Un suflet ales şi binevoitor poate să

găsească o bucurie deosebită în a apăra creştinismul; dar asta e cu totul altceva decât a fi una cu creştinii şi a suferi toate împreună cu Hristos. Una este să fii un apărător şi alta este să fii un mucenic; aceste doua lucruri sunt cu totul deosebite unul de altul de la un capăt până la celălalt capăt al Sfintei Scripturi. „Obadia se temea mult de Domnul” (1 Împăraţi 18. 3, 4), dar Ilie a fost un martor pentru Domnul. Dariu ţinea aşa de mult la Daniel, că, din pricina lui, n-a dormit toată noaptea; dar, în aceeaşi noapte, Daniel a stat în groapa cu lei, ca martor al adevărului (Dan. 6. 18). Nicodim a pus o vorbă pentru Hristos, dar o cunoaştere mai adânca a învăţătorului l-ar fi făcut ca să fie una cu El.

Aceste lucruri sunt foarte practice. Domnul Isus n-are nevoie de apărători; El vrea tovarăşi. Adevărul privitor la El ne-a fost arătat, nu pentru ca să-i luam apărarea aici pe pământ, ci pentru ca să avem împărtăşire cu fiinţa Sa din ceruri.

El S-a făcut una cu noi, cu preţul a tot ceea ce dragostea putea să dea. El nu era de loc dator să facă aceasta; El ar fi putut să-şi păstreze locul Sau veşnic „în Sânul Tatălui”, dar atunci puternicul şivoi de dragoste, de care-i era plină inima, cum ar fi putut ajunge până la noi, păcătoşi vinovaţi vrednici de focul cel veşnic? Trebuia neapărat să părăsească totul, pentru ca să putem fi una cu El. Dar binecuvântat să fie Numele Său, pentru totdeauna, căci „El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi; ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-şi curăţească un norod care să fie al Lui plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit. 2. 14). El n-a voit să se bucure singur de slava Sa, ci, pentru mulţumirea inimii Sale iubitoare, a vrut ca şi alţii să se bucure împreună cu El de această slavă. „Tată”, zice El, „vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca ei să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17. 24). Iată gândurile lui Isus. De bună seamă că el a trăit într-o mare măsura, în felul Stăpânului său, prin faptul că a jertfit, de bună voie, orice folos personal, făcându-se una cu poporul lui Dumnezeu, fără să stea mult pe gânduri.

În capitolul următor, vom cerceta din nou pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu; aşa că, aici, ne vom mărgini să-l cercetăm ca pe o icoană preînchipuitoare (tipul) a Domnului Isus. Din ce citim în Deut. 18. 15: „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc ca mine: să ascultaţi de El”! (Vezi şi Fapt. Ap. 7. 37), se vede lămurit că Moise era o icoană preînchipuitoare a lui Hristos Nu ne vom lăsa duşi de gânduri omeneşti, socotind pe Moise, ca pe o icoană preînchipuitoare a lui Hristos, ci vom urma numai învăţătura limpede şi lămurită a Sfintei Scripturi. Din cele din urma versete ale cap. 2 din Exod, această icoana preînchipuitoare ni se arată sub două înfăţişări: mai întâi (verset 14 şi Fapte. 7. 27-28), în lepădarea sa de către Israel, apoi în unirea sa cu o străină în ţara lui Madian (verset 21 şi 22). Lucrul acesta l-am văzut, într-o oare care măsură, şi în istoria lui Iosif, care, lepădat de fraţii săi după trup, s-a unit cu o femeie egipteancă. Lepădarea lui Hristos de Israel şi unirea Lui cu Biserica, sunt înfăţişate, în preînchipuire, în istoria lui Iosif, ca şi în a lui Moise, dar în chipuri deosebite. În istoria lui Iosif, se vede arătarea pe faţă a vrăjmăşiei înverşunate împotriva persoanei lui; în a lui Moise, este vorba mai curând de lepădarea slujbei lui. Despre Iosif este scris: „Ei îl urau şi nu puteau să-i vorbească în chip paşnic”. Lui Moise, ei îi zic: „Cine te-a pus mai mare şi judecător peste noi”? Cu un cuvânt, cel dintâi a fost urât personal, cel de al doilea a fost lepădat în public.

Tot aşa ne este înfăţişată marea taină a Bisericii, în istoria acestor doi sfinţi ai Vechiului Testament, Asnat înfăţişează o treaptă a Bisericii cu totul deosebită de cea care ne este înfăţişată prin Sefora. Asnat s-a unit cu Iosif în timpul înălţării lui; Sefora a fost tovarăşa lui Moise în timpul vieţii lui necunoscute de oameni în pustie (Vezi Gen. 41. 41-45 şi Exod 2. 15; 3. 1).

Iosif şi Moise erau amândoi lepădaţi de fraţii lor în timpul unirii lor cu o străină; dar cel dintâi era ispravnic peste toată ţara Egiptului, pe când cel din urmă păştea o turmă „în pustie.”

Fie că privim pe Hristos arătat în slavă, sau ascuns vederii lumii, Biserica Lui, alcătuită din adevăraţii credincioşi, este strâns unită cu El. Şi, după cum lumea nu poate să-L vadă acum, ea nu poate să ia cunoştinţă de acest trup al lui Hristos, care este una cu El. „Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu La cunoscut pe El” (1 Ioan 3. 1). În curând Hristos va veni în slava Sa, şi Biserica se va arăta împreună cu El. „Când se va arăta Hristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în viaţă” (Col. 3, 4); şi: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una; Eu în ei şi Tu în Mine; pentru că ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes, şi că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17. 22, 23.) (Nota: Aici este vorba de două uniri deosebite. Cea dintâi este acea unitate a cărei pază e dată în seama Bisericii, care nu s-a ţinut de ea; a doua este aceea pe care Dumnezeu o va Împlini negreşit şi pe care o va arăta În slavă. Dacă cititorul citeşte din nou cu băgare de seamă această parte din cuvântul lui Dumnezeu, uşor se va Încredinţa de această deosebire, fie cu privire la felul de a ti, fie cu privire la sfârşitul acestor uniri.)

Iată locul înalt şi sfânt al Bisericii. Ea este una cu Cel care a fost lepădat de lume, dar care stă pe scaunul de domnie în ceruri. Domnul Isus s-a făcut răspunzător pentru ea pe cruce, pentru că ea să împartă cu El lepădarea Lui de către lume în timpul de faţă şi slava Sa în ceruri când se va întoarce. Dea Domnul ca toţi cei care fac parte din acest trup aşa de mult slăvit să fie mai adânc pătrunşi de simţământul înţelept al drumului pe care se află şi de felul cum trebuie sa se poarte aici pe pământ. De bună seamă, copiii lui Dumnezeu ar trebui să răspundă cu mult mai multă curăţie de suflet la dragostea cu care El i-a iubit, la mântuirea pe care le-a dat-o, şi la slujba înaltă la care i-a chemat El. Drumul unui creştin ar trebui să fie, totdeauna, urmarea firească a unui dar înţeles şi adus la îndeplinire, nu urmarea silită a făgăduinţelor şi a hotărârilor legiuite; rodul firesc al unei stări cunoscute şi de care se bucură cineva prin credinţă, nu rodul silinţelor lui ca să ajungă la o stare după voia lui Dumnezeu „prin faptele legii”. Toţi adevăraţii creştini sunt o parte din Biserica adevărată sau Soţia lui Isus; ei datorează deci lui Hristos dragostea care se cere într-o astfel de legătură. Nimeni nu poate intra într-o astfel de legătură din pricina dragostei, ci dragostea izvorăşte dintr-o astfel de legătură. Aşa să fie, Doamne, tot poporul Tău prea iubit, pe care l-ai răscumpărat, cu preţul sângelui Tău!

Acum să cercetam din nou şi cu băgare de seamă viaţa lui Moise, şi să vedem pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu, în vremea aşa de plină de învăţături pe care a trăit-o în pustie nu mai puţin de patruzeci de ani din cei mai frumoşi ani ai vieţii lui, dacă putem spune aşa ceva. Domnul, în bunătatea, înţelepciunea şi credincioşia Sa, duce pe robul Său iubit în pustiu departe de privirea şi gândurile oamenilor, pentru ca El însuşi să-l crească şi să-l îndrume.

Tocmai de asta avea nevoie Moise. E drept că trăise patruzeci de ani în casa lui Faraon; dar, cu toate ca şederea lui la curtea împăratului nu i-a fost fără folos, totuşi ce dobândise aici, nici nu se putea pune alături cu ce a învăţat în pustie. Poate că şederea în casa lui Faraon i-a fost de folos: dar şederea în pustie îi era de neapărată trebuinţă. Nimic nu putea lua locul legăturii ascunse cu Dumnezeu, nici chiar creşterea făcută de însuşi Faraon într-o şcoala anume pentru el. Toată ştiinţa Egiptenilor n-ar fi putut face pe Moise vrednic pentru slujba la care avea să fie chemat. El ar fi putut să urmeze la una din cele mai strălucite şcoli din Egipt şi să iasă plin de cinste: cu mintea îmbogăţită de cunoştinţe şi cu inima plină de îngâmfare şi încredere în sine. Şi totuşi cele dintâi slove din împărăţia lui Dumnezeu trebuie să le înveţe în şcoala lui Dumnezeu. Căci înţelepciunea şi ştiinţa omenească, oricâtă însemnătate ar avea, niciodată nu pot face pe un slujitor al lui Dumnezeu, nici nu pot face pe cineva în stare se împlinească vreo însărcinare în slujba dumnezeiasca. Cel mult pot face pe omul nenăscut din nou vrednic să

facă ceva însemnat în lumea aceasta. Dar acela pe care Dumnezeu vrea să-l întrebuinţeze trebuie să fie înzestrat cu însuşiri deosebite, care nu se dobândesc decât, în sfânta despărţire de lume, numai în legătură cu Dumnezeu.

Toţi slujitorii lui Dumnezeu au trebuit să înveţe, prin experienţa vieţii lor, adevărul acesta: Moise în Horeb, Ilie la pârâul Cherit, Ezechiel aproape de râul Chebar, Pavel în Arabia şi Ioan în Patmos. Şi dacă ne gândim la slujitorul dumnezeiesc Isus, vedem că timpul pregătirii Lui a fost aproape de zece ori mai lung decât timpul slujbei Lui în public. Cu toate că era înţelepciunea şi voinţa întrupată a trebuit să stea treizeci de ani în coliba sărăcăcioasă a unui biet dulgher din Nazaret. Totuşi înainte de a ieşi în lume, şi chiar după ce a început să propăvăduiască, de câte ori nu se ducea departe de privirile oamenilor ca să se bucure, în singurătate, de dulcea şi sfânta stare de faţă a lui Dumnezeu! Dar, poate să zică cineva, cum s-ar putea vreodată face faţă marii nevoi de lucrători, ce s-a simţit întotdeauna, dacă este nevoie ca toţi să treacă printr-o creştere tainică, atât de lungă? Asta însă este treaba tui Dumnezeu, nu a noastră. Numai El ştie să aleagă lucrători şi numai El ştie să-i şi pregătească. Aceasta nu este o lucrare omenească. Numai Dumnezeu poate să pregătească un adevărat slujitor, şi, dacă pentru pregătirea unui astfel de om îi trebuie atâta timp, trebuie să fie spre binele nostru, deoarece noi ştim că, pentru aducerea la îndeplinire a voii Sale, o singura clipă îi este de ajuns. Fapt însă este că Dumnezeu a ţinut mult timp pe toţi slujitorii Săi singuri cu El fie înainte, fie după intrarea lor în slujba pentru care îi chemase. Fără aceasta rânduiala, fără această lucrare tainică, noi n-am înţelege în toată adâncimea pe Dumnezeu şi lucrul din împărăţia Lui şi deci n-am avea nici un rod pentru Dumnezeu. Cine se apucă de o slujbă pentru Dumnezeu, fără să fi fost cântărit în balanţa sfinţeniei lui Dumnezeu şi fără să se fi cercetat pe el însuşi în faţa lui Dumnezeu, se aseamănă cu o corabie care porneşte pe mare fără să aibă greutatea trebuincioasă şi care, la cea dintâi adiere de vânt, e gata sa se înece. În schimb, cel care a trecut prin feluritele clase din şcoala lui Dumnezeu este plin de adâncime, tărie şi statornicie. Acestea sunt pietrele de temelie pentru zidirea unui adevărat slujitor.

De aceea când vedem pe Moise, la vârsta de 40 ani depărtat de fala şi măreţia unei curţi, pentru ca să petreacă 40 ani în singurătatea unui pustiu, ştim bine că Dumnezeu îl pregăteşte pentru o slujbă de seamă. Mâna omului nu se pricepe să facă „un vas de cinste, sfinţit folositor Stăpânului său” (2 Tim. 2. 21)1 Numai Dumnezeu poate să facă aşa ceva.

„Şi Moise păştea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie şi a ajuns la muntele lui Dumnezeu la Horeb” (cap. 3. 1).

Ce schimbare în viaţa lui Moise! Am văzut în Geneză, cap. 46. 34, că „toţi păstorii sunt o urâciune pentru Egipteni” cu toate acestea, Moise, care era „învăţat în toată înţelepciunea Egiptenilor”, este dus de la curtea din Egipt după un munte, ca să păzească o turmă de oi şi să fie pregătit pentru slujba lui Dumnezeu. Fireşte că asta nu se potriveşte cu felul de lucru al oamenilor (2 Samuel 7. 19) şi cu mersul firesc al lucrurilor: este o cale cu totul nepătrunsă de carne şi sânge! Noi am fi putut crede că s-a isprăvit cu creşterea lui Moise după trecerea lui prin toată înţelepciunea Egiptenilor, mai ales că el se bucura, în acelaşi timp, de rarele prilejuri pe care le dă în această privinţă o viaţă de curte. Ne-am fi putut închipui că un astfel de om are nu numai o învăţătură temeinică şi întinsă, dar şi însuşiri aşa de deosebite care l-ar fi făcut în stare să îndeplinească orice slujbă. Şi deodată să vezi pe omul acesta, aşa de înzestrat şi de învăţat, chemat să-şi părăsească înaltul lui loc pentru ca să păzească oile în dosul unui munte! Iată un lucru cu totul ciudat pentru omul firesc. Iată cum toată mândria şi slava unui om n-au nici un preţ înaintea lui Dumnezeu; ba mai mult: sunt socotite ca nişte gunoaie înaintea ochilor Lui cât şi a acelora care au învăţat în şcoala Lui (Filip. 3 8).

Este o mare deosebire între învăţământul omenesc şi cel dumnezeiesc. Cel dintâi ţinteşte la cinstirea şi preamărirea firii omeneşti, cel din urmă începe a o usca şi a o pune deoparte. (Isa. 40. 6-8;1 Petru l. 24). „Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte” (1 Cor. 2. 14). Oricâtă învăţătură s-ar da omului firesc, niciodată nu se va putea face din el un om duhovnicesc. „Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din Duh este duh”. (Ioan 3. 6). Dacă a fost vreun om firesc cu creştere, cu nădejde mai multă de izbândă în slujba lui Dumnezeu, fără îndoiala că a fost Moise: „era puternic”, „învăţat”, „puternic în cuvinte şi fapte” (Fapt. 7. 22), şi, cu toate acestea, avea de învăţat, în pustie, ceva ce nu i-ar fi putut da niciodată nici o şcoală din Egipt. Pavel învăţase în Arabia cu mult mai mult decât învăţase la picioarele lui Gamaliei. Nimeni nu poate să înveţe ca Dumnezeu şi de aceea toţi cei ce vor sa înveţe de la El, trebuie să fie singuri cu El. În pustie, Moise a învăţat lecţiile cele mai de preţ, cele mai adânci şi cele mai temeinice; acolo trebuie să se ducă toţi cei ce vor să fie pregătiţi pentru slujba lui Dumnezeu. De ai putea să vezi şi tu, iubite cititor, prin experienţa ta personală, ce înseamnă „în pustie”, acest loc sfânt, unde firea noastră pământească este coborâtă în ţărâna şi unde Dumnezeu singur este proslăvit. Acolo oamenii şi lucrurile din lume, lumea şi eul, împrejurările de azi şi înrâurirea lor sunt preţuite cum trebuie. Acolo şi nicăieri aiurea, se află o balanţă dumnezeiască de dreaptă şi potrivită cumpănire a tot ce este înăuntrul nostru şi a tot ce este în jurul nostru. Acolo, nu mai sunt culori mincinoase, nici pene împrumutate, nici pretenţii deşarte! Vrăjmaşul sufletelor nu mai are putere să poleiască nisipul din acest loc. Acolo, nu mai este închipuire; inima are judecata dreaptă pentru fiecare lucru; ea se înalţă deasupra înrâuririlor arzătoare ale lumii acesteia. Zgomotul asurzitor, forfota şi învălmăşeala din Egipt nu pătrund în pustie; acolo nu se aude zgomotul lumii comerciale şi financiare, ambiţia nu-şi mai are locul acolo; laurii trecători ai acestei lumi nu le mai pot ispiti şi setea de bogăţie nu mai este. Acolo pofta nu mai întunecă ochii; mândria nu mai umple inima, laudele oamenilor nu te mai îngâmfă, nici criticile lor nu te mai descurajează. Într-un cuvânt, totul este dat la o parte, afară de liniştea şi lumina stării de faţă a lui Dumnezeu, nu se aude decât glasul lui Dumnezeu: te bucuri de lumina Lui şi primeşti gândurile Lui. Iată locul, unde trebuie să meargă toţi cei ce vor să fie pregătiţi pentru slujba lui Dumnezeu şi unde trebuie să rămână, dacă doresc să aibă izbânda în lucru. Facă Domnul ca toţi cei ce vor sa lucreze pentru Domnul să cunoască din plin ce înseamnă a răsufla din aerul acestui loc. Atunci poate că vor fi mai puţine încercări neroditoare în lucru, dar va fi o slujba pentru slava Domnului Isus.

Să cercetam acum ce a văzut şi a auzit Moise în pustie. Am spus că aici el a învăţat lucruri, care întrec cu mult înţelepciunea celor mai mari învăţaţi ai Egiptului. Pentru mintea omenească, vremea de 40 de ani, cât a păscut Moise oile în pustie, ar fi un timp pierdut. Dar Moise era cu Dumnezeu în pustie şi timpul petrecut cu Dumnezeu niciodată nu poate fi un timp pierdut. Ne-ar fi de mare folos dacă ne-am gândi că slujitorul lui Hristos mai are ceva de făcut în afară de lucru. Cel ce lucrează necurmat este în primejdie să facă prea mult. Un astfel de om are nevoie să se oprească puţin mai mult şi cu multă băgare de seamă asupra cuvintelor practice ale slujitorului desăvârşit: „El îmi trezeşte, în fiecare dimineaţa, El îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici” (Isa. 50. 4) „A asculta” este o parte de neapărată trebuinţă din lucrul slujitorului: el trebuie se fie în necurmată legătură cu Stăpânul, pentru ca să ştie ce are de făcut. „Urechea” şi „limba” sunt legate între ele. Dacă, din punct de vedere duhovnicesc, urechea este închisă, iar limba dezlegată, poţi spune o mulţime de nebunii. „Astfel, prea iubiţii mei fraţi, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire” (Iacov 1. 19). Îndemnul acesta al apostolului se sprijină pe doua fapte: încredinţarea că tot ce este bun vine de sus şi că inima este plină de răutate, gata să izbucnească în orice clipă. De aceea urechea trebuie să

fie deschisă, iar limba ţinută în frâu: minunată şi aleasă ştiinţă! ştiinţă pe care Moise a avut-o din plin în pustie şi pe care toţi o pot dobândi, numai să fie gata să înveţe la aceeaşi şcoală.

„Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; şi iată că rugul era tot un foc şi rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am sa mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, şi pentru ce nu se mistuie rugul" (Cap. 3. 2-3).

Iată, într-adevăr, o vedenie minunată: un rug flăcări şi care totuşi nu se mistuia. Curtea lui Faraon n-ar fi putut niciodată să-i dea o astfel de vedenie. Dar, afară de minunăţia ei, vedenia aceasta înfăţişa harul, care, în mijlocul cuptorului Egiptului, păstra pe cei aleşi, fără să fie mistuiţi. „Domnul oştirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi" (Ps. 46. 7). În aceste cuvinte este putere, siguranţă, izbândă şi pace! Dumnezeu cu noi, Dumnezeu în noi şi Dumnezeu pentru noi: n-avem nevoie de nimic altceva.

Nimic mai de seamă, mai plin de învăţătură, decât felul cum a vrut Dumnezeu sa se descopere lui Moise în locul pe care-l cercetăm. Dumnezeu venea să-i dea însărcinarea să scoată pe poporul Său din Egipt, pentru ca acest popor să fie adunarea Sa, locuinţa Sa, în pustie şi în Canaan. Şi îi vorbeşte tocmai din mijlocul rugului. Ce frumoasă, dreaptă, măreaţă icoană preînchipuitoare a lui Dumnezeu, stând în mijlocul poporului ales şi răscumpărat. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" (Evr. 12. 29), nu ca să ne mistuie pe noi, ci ca să mistuie tot ce este, în noi şi împrejurul nostru, împotriva sfinţeniei Sale şi prin urmare potrivnic fericirii noastre adevărate şi veşnice. „Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfinţenia este podoaba casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ţinea vremurile" (Ps. 93. 5).

Vechiul şi Noul Testament ne dau multe întâmplări, când Dumnezeu se arată ca un foc mistuitor; astfel, în Levitic 10, focul mistuie pe Nadab si Abihu, Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său pe care voia să-l păstreze într-o stare vrednica de El. El nu putea face altfel. N-ar fi fost nici spre slava Sa, nici spre folosul alor Săi, dacă El ar fi încuviinţat în ei, ceva ce nu se potrivea cu sfinţenia Sa. Locul, în care stă Domnul, trebuie să fie sfânt.

Tot aşa, când este vorba de păcatul lui Acan, vedem că Dumnezeu nu poate încuviinţa răul acolo, unde locuieşte El (Iosua 7), ori în ce haină s-ar îmbrăca acest rău şi oricât de ascuns ar fi fost. Dumnezeu era „ca nu foc mistuitor" aşa că El trebuia sa dea la o parte tot ce putea să mânjească adunarea în mijlocul căreia locuia. A căuta să uneşti „starea de faţă a lui Dumnezeu" cu un rău nejudecat şi neosândit, este cea din urmă însuşire a răutăţii.

Anania şi Safira (Fapte. 5) ne dau aceeaşi lecţie de seamă. Dumnezeu locuia în Biserică prin Duhul, nu numai ca înrâurire, ci ca persoană dumnezeiască şi anume în aşa fel că nimeni nu putea „minţi pe Duhul Sfânt". Biserica era şi este locaşul lui Dumnezeu, aşa că El trebuie să cârmuiască şi să judece în mijlocul ei. Oamenii pot merge alături cu pofta, făţărnicia şi minciuna; Dumnezeu însă nu poate, Dacă e ca Dumnezeu să meargă cu noi, trebuie şi noi să ne judecăm bine căile; dacă nu, El le va judeca în locul nostru (Vezi şi 1 Cor. 11. 29-34). În fiecare din aceste întâmplări şi în multe altele, pe care le-am putea pomeni, vedem puterea acestor cuvinte de seamă: „Sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne" (Ps. 93. 5). Pentru cel care a înţeles acest adevăr va avea aceleaşi urmări, pe care le-a avut pentru Moise. „Nu te apropia de locul acesta: scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt" (versetul 5). Locul, unde este de faţa Dumnezeu, este sfânt: nu se poale călca pe ei decât cu picioarele goale. Dumnezeu, locuind în mijlocul poporului Său, dă adunării poporului o taină de sfinţenie, care este temelia oricărei dragoste şi lucrări sfinte. Felul de a fi al unei locuinţe se trage din felul de a fi al celui care o locuieşte. Gândul acesta se potriveşte de minune la Biserică, fiindcă este acum locaşul lui Dumnezeu, prin Duhul, şi este de cea mai mare însemnătate practică. Deoarece, din fericire este adevărat că Dumnezeu locuieşte prin Duhul Sfânt în fiecare din mădularele Bisericii, dând fiecăruia în parte un suflu de sfinţenie, tot atât de adevărat este că El locuieşte în adunare şi prin urmare adunarea trebuie să fie sfântă. Centrul, împrejurul căruia sânt adunate mădularele, este Isus cel înviat, biruitor şi preaslăvit.

Puterea care strânge aceste mădulare este Sfântul Duh; şi Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, locuieşte în ei şi merge în mijlocul lor (Matei 18. 29; 1 Cor. 6. 19; 3. 16-17; Efes. 2. 21-22). Dacă sfinţenia şi vrednicia sunt însuşirile de seamă ale Casei lui Dumnezeu, negreşit că nu poate fi încuviinţat nimic necurat, fie în învăţătură, fie în viaţă. Toţi cei ce sunt în legătură cu această locuinţă sfântă, ar trebui să simtă însemnătatea şi adâncimea acestor cuvinte: „Locul pe care calci este un pământ sfânt". „Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu" (1 Cor. 3. 17). Aceste cuvinte sunt vrednice de cea mai mare băgare de seama din partea fiecărei „pietre vii", care face parte din sfântul Său Templu! Facă Dumnezeu ca toţi câţi suntem copii ai lui Dumnezeu să mergem cu picioarele descălţate pe locul sfânt al lui Dumnezeu! Dar vedenia de pe muntele Horeb, alături de sfinţenia lui Dumnezeu, ne mai mărturiseşte şi de harul lui Dumnezeu faţă de Israel. Dacă sfinţenia lui Dumnezeu este nesfârşită şi harul Său e tot aşa. Şi, dacă felul cum s-a descoperit Dumnezeu lui Moise ne mărturiseşte despre sfinţenia lui Dumnezeu, faptul însuşi că s-a descoperit ne mărturiseşte despre harul Său.

El s-a coborât până la noi, pentru că a fost milostiv; dar, după ce s-a coborât, trebuia să-şi descopere şi sfinţenia. „El a adăogat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov. Moise şi-a ascuns faţa, căci se temea să privească pe Dumnezeu" (verset 6.)

Firea omenească se ascunde întotdeauna în faţa lui Dumnezeu, Şi când suntem astfel în faţa Lui, cu picioarele desculţe şi faţa acoperita, adică în starea de suflet pe care o arată atât de bine aceste două lucruri, suntem în stare să ascultăm adierile dulci ale harului. Când omul îşi ia locul ce i se cuvine, Dumnezeu îi vorbeşte graiul îndurării curate.

Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu care este în Egipt şi am auzit strigătele, pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor şi ca să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi anume în locurile pe care le locuiesc Canaaniţii, Hetiţii, Amoriţii, Fereziţii, Heviţii şi Iebuşiţii. Iată că strigătele israeliţilor au ajuns până la Mine şi am văzut chinul cu care-i chinuiesc Egiptenii" (vers. 7-9). Harul Dumnezeului lui Avraam şi Dumnezeului seminţei lui Avraam, întregul har, fără plată, fără condiţie, străluceşte aici, în toată măreţia lui, fără sa fie împiedecat de „dacă" ori „însă", de făgăduinţele, hotărârile şi condiţiile puse de duhul legal al omului. Dumnezeu se coborâse ca să se arate El însuşi la lucru, în cel mai nemărginit har, ca să săvârşească lucrarea mântuirii, întreagă, ca să aducă la îndeplinire făgăduinţa făcută lui Avraam, înnoită cu Isaac şi cu Iacov. El nu se coborâse să vadă, de fapt, dacă cei pentru care împlinea această făgăduinţă erau vrednici de mântuire; era de ajuns că aveau nevoie de aceasta mântuire. El ţinuse seama de apăsarea sub care gemeau ei; văzuse durerile, lacrimile, suspinele şi aspra lor robie, căci, „El numără paşii de pribeag ai poporului Sau şi le strânge lacrimile în burduful Lui" (Ps. 56. 8). El nu fusese atras nici de vrednicia, nici de faptele bune ale lor. Nu pentru ceea ce văzuse, ori prevăzuse bun în sufletele lor, se pregătea să-i cerceteze, căci ştia bine ce era în ei. Într-un cuvânt, adevărata pricină a îndurării Domnului de poporul Său ne este descoperită în cuvintele acestea: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam" şi „am văzut necazul poporului meu".

Aceste cuvinte descopăr un mare adevăr de temelie în căile lui Dumnezeu. El lucrează veşnic potrivit cu ceea ce este El. „Eu sunt” chezăşuieşte tot ce trebuie pentru „poporul Meu”. Hotărât că Dumnezeu nu era să-şi lase poporul în mijlocul cuptoarelor Egiptului şi sub biciul ipistaţilor de biruri ai lui Faraon. Era poporul Său, şi avea să lucreze faţă de acest popor într-un chip vrednic de El însuşi. Faptul că Israel era poporul lui Dumnezeu, poporul dragostei, alegerii şi făgăduinţei Lui, fără nici o condiţie, arătarea în faţa lumii era totul. Nimic nu putea împiedeca arătarea în faţa lumii a legăturilor lui Dumnezeu cu acei cărora, în sfatul ceresc al veşniciei, le chezăşuise că vor avea pământul Canaanului. El se coborâse, pentru ca să-i scape de robie; şi toate puterile pământului şi iadului laolaltă n-ar fi putut să-i ţină în robie un ceas peste timpul hotărât. El a putut să se slujească, şi în adevăr, s-a şi slujii, de Egipt, ca de o şcoală şi de Faraon ca de un dascăl; dar, odată îndeplinită lucrarea trebuincioasă, dascălul şi şcoala au fost lăsaţi la o parte şi poporul Său a fost dezrobit cu mâna puternică şi cu braţ întins.

Aceasta-i deci îndoita însuşire a descoperirii făcută lui Moise pe muntele Horeb. Sfinţenia şi harul erau împreunate în ceea ce i-a fost dat să vadă şi să audă. Aceste două lucruri intră, după cum ştim, în toate căile şi în toate descoperirile lui Dumnezeu, şi ar trebui să fie însuşirea de căpetenie a tuturor acelora care, într-un fel sau altul, lucrează pentru Dumnezeu, sau stau în legătură cu El. Orice slujitor credincios este trimes dea dreptul de Dumnezeu, cu tot harul şi cu toate că sfinţenia care-l deosebesc. El e chemat la sfinţenie şi la har ca să răsfrângă pe pământ aceasta îndoită însuşire a lui Dumnezeu, şi, pentru asta, trebuie nu numai să vină la Dumnezeu, ci să şi rămână în duh mereu în faţa Lui. Aici stă adevărata taină a unei slujbe folositoare pentru Dumnezeu. Ca să poţi lucra pentru Dumnezeu afară, trebuie să-L ai înăuntru. Trebuie să fii în locul prea sfânt şi tainic el stării Lui de faţă, altminteri voi greşi în slujba mea.

Mulţi nu-L au şi, din această pricină, se prăbuşesc. Suntem în cea mai mare primejdie să ieşim din sfinţenia şi liniştea stării de faţă a lui Dumnezeu, în plină râvnă a slujbei, ori în frământările ce aduc legăturile noastre cu oamenii. Trebuie să veghem cu luare aminte asupra-ne în această privinţă. Dacă pierdem această sfântă stare de suflet, înfăţişată aici în „picioarele goale”, slujba noastră va ajunge foarte de graba nesuferită şi fără folos; dar, dacă suferim ca lucrarea noastră să ia loc între inima noastră şi învăţătorul, mare preţ nu va avea. Nu putem sluji bine lui Hristos decât câta vreme ne bucurăm de El. În timp ce inima este plină de desăvârşirile care vin cu putere de la El, mâinile îi slujesc în chipul cel mai plăcut şi mai vrednic de numele Său. Astfel, nici un om nu poate înfăţişa pe Hristos altora cu înduioşare, cu frăgezime sufletească şi cu putere, decât dacă, în taina sufletului său, stă în strânsă legătura cu Hristos. E adevărat că poate ţinea o predica, poate face discursuri, şi rugăciuni poate spune, şi cărţi poate scrie; dar, cu toate aceste lucruri de afară, nu slujeşte Domnului. Cine vrea să arate altora pe Hristos, trebuie ca el însuşi să fie plin de Hristos. Ferice de omul care slujeşte astfel, orice izbândă ar avea munca lui şi orice preţuire ar avea slujba lui. Căci, chiar dacă slujba lui n-ar atrage nimănui luarea aminte şi n-ar avea o înrâurire văzută, sau n-ar aduce roade care să se vadă, el îşi are adăpostul dulce şi fericit şi o parte pe care nimeni nu i-o poate lua. Dimpotrivă, cine nu se hrăneşte decât din roadele slujbei lui, cine-şi găseşte plăcerea în bucuriile pe care i le dă slujba pentru Domnul, ori în luarea aminte şi în interesul ce-i insuflă ea, seamănă cu o conductă care duce apă la alţii, iar pentru el nu păstrează decât rugina. E ceva de plâns să fii în starea asta; şi totuşi, de fapt, aceasta-i starea oricărui slujitor al Domnului, care se îndeletniceşte mai mult cu lucrul său şi cu roadele acestui lucru decât cu Domnul şi slava Sa.

Trebuie să ne judecăm aspru pe noi înşine. În privinţa aceasta, inima e vicleană şi vrăjmaşul e iscusit; şi tocmai de asta avem multă nevoie să fim cu mai mare băgare de seamă la această vorbă de îndemnare: „Fiţi cumpătaţi, vegheaţi” (1 Petru 5. 8). Când sufletul a ajuns să-şi dea seama de multele şi feluritele primejdii de care e înconjurată cărarea celui ce slujeşte lui Hristos, este în stare să înţeleagă nevoia ce are de a fi mai mult numai cu Dumnezeu: atunci este fericit şi la adăpost. Când începem şi urmărim, ori isprăvim lucrarea noastră la picioarele învăţătorului, slujba noastră este adevărata slujbă.

Din tot ce am spus, trebuie să fie lămurit pentru cititor că aerul „dindărătul pustiului” este un aer sănătos pentru orice slujitor al lui Hristos. Horebul e adevăratul punct de plecare al tuturor acelora pe care îi trimete Dumnezeu să lucreze pentru El. În Horeb, Moise a învăţat să-şi descalţe încălţămintea la picioarele Lui şi să-şi acopere faţa. Cu patruzeci de ani mai înainte, se apucase de lucrul hărăzit lui, dar această mişcare fusese prea timpurie. Abia în mijlocul singurătăţii muntelui lui Dumnezeu şi a rugului aprins, a ieşit de la Dumnezeu solia care a izbit urechea slujitorului: „Şi acum, vino, te voi trimete la Faraon şi voi scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (verset 1). Era aici adevărata autoritate a Celui ce vorbea. Este o mare deosebire să fii trimes de Dumnezeu şi să alergi fără să fii trimes de El; şi hotărât că Moise nu era pregătit pentru slujba asta când, la început, voind să-şi înceapă lucrul, a ucis un Egiptean şi a căutat să liniştească pe fraţii săi. Dacă 40 de ani de pregătire tainică au fost de nevoie pentru el, cum şi-ar fi putut îndeplini altfel rostul? A trebuit să fie învăţat de Dumnezeu şi trimes de El; şi tot aşa-i şi cu toţi aceia care păşesc într-o slujbă şi mărturie pentru Hristos. Facă Domnul ca aceste sfinte lecţii să fie adânc întipărite în inimile noastre şi ca toate lucrările noastre să poarte pecetea autorităţii şt încuviinţării învăţătorului.

Dar mai avem ceva de învăţat la picioarele muntelui Horeb. Sufletului îi place să se oprească în acest loc. „Ce bine-i aici” (Matei 17. 4). Locul stării de faţă a lui Dumnezeu e totdeauna un loc foarte practic, unde inima trebuie să se dea pe faţă. Lumina care străluceşte în acest loc sfânt face să se vadă totul; e tocmai ce ne trebuie aşa de mult în mijlocul zadarnicilor pretenţii ce ne înconjoară, a mândriei şi mulţumirii de noi înşine.

Am putea fi ispitiţi să credem că, chiar în clipa când a primit Moise solia dumnezeiască, a trebuit să răspundă: „Iată-mă” sau: „Doamne, ce să fac?” Ei bine, nu; trebuia să fie adus aici. Amintirea celei dintâi greşeli îl înăbuşă, fără nici o îndoială; căci atunci, când lucrezi fără Dumnezeu, îţi vei pierde inima chiar când te trimete Dumnezeu, „Şi Moise a zis Domnului: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel” (verset 11)? Moise, aici, nu seamănă cu omul care, cu patruzeci de ani mai înainte, „credea că fraţii lui or să înţeleagă că Dumnezeu îi va scăpa din robie cu puterea lui” (Fapte. 7. 25). Iată omul! Când prea iute, când prea zăbavnic la lucru, Moise învăţase multe lucruri din ziua aceia când lovise pe Egiptean, înaintase în cunoaşterea de sine şi cunoaşterea aceasta îl făcea neîncrezător şi plin de teamă. Dar hotărât că n-avea încă încredere în Dumnezeu. Dacă nu mă uit decât la mine, nu voi face „nimic” iar dacă mă uit ţintă la Hristos, „pot face totul”. Şi astfel, când Moise împins de neîncredere şi teamă, răspunde: „Cine sunt eu?”, Dumnezeu îi spune: „Eu voi fi cu tine” (verset 12). Asta ar fi trebuit să-i fie de ajuns. Dacă Dumnezeu e cu mine, ce-mi pasă cine sunt sau ce sunt? Când Dumnezeu îi spune: „Te voi trimete” şi „voi fi cu tine”, slujitorul este plin de autoritate şi de puteri dumnezeieşti şi ar trebui deci sa fie foarte uşurat şi mulţumit că se duce acolo, unde-l trimete Dumnezeu.

Dar Moise pune o altă întrebare, căci inima omenească e plină de întrebări. „Şi Moise spune lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel şi le voi spune: „Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimes la voi” şi mă vor întreba: „Care este numele lui”, ce le voi răspunde” (verset 13)? E ciudat să vezi cum gândeşte şi cum întreabă inima omeneasca, în loc să asculte fără şovăire de Dumnezeu. Dar ceea ce este şi mai minunat, este harul care îngăduie toate cârtirile acestea şi răspunde tuturor întrebărilor, fiecare din ele fiind un prilej de a face să se vadă o trăsătura nouă a acestei îndurări dumnezeieşti. „Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt cel ce sunt”. Şi a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numeşte „Eu sunt” m-a trimes la voi”, (verset 14). Numele pe care-l are aici Dumnezeu e minunat şi cu tâlc. Dacă urmărim

în Scriptură feluritele nume pe care le are Dumnezeu, vedem că aceste nume sunt în strânsă legătură cu felurite nevoi ale celor cu care era Dumnezeu în legătură. „Iehova-Jire” (Domnul va purta de grijă) Gen. 22.14; „Iehova-Nisi” (Domnul, steagul meu) Ex. 17.15; „Iehova-Ţidchenu” (Domnul, neprihănirea noastră) Ieremia 33.16; „Iehova-Salom” (Domnul trimete pace) Jud. 6. 24. Toate aceste nume ale lui Dumnezeu au în vedere împlinirea nevoilor poporului Său, şi când se numeşte „Eu sunt”, acest nume le cuprinde pe toate celelalte.

Dacă avem nevoie de viaţă, Hristos zice: „Eu sunt viaţa”. Dacă vrem neprihănire, El este „Domnul, neprihănirea noastră”. Dacă vrem pace, „El este pacea noastă.” Dacă vrem „înţelepciune, sfinţire şi răscumpărare”, El „este făcut” toate acestea pentru noi. Cu un cuvânt, putem străbate toată scara nevoilor omeneşti, ca să înţelegem ce adânc şi bogat este acest nume minunat: „Eu sunt.”

Ce minunat să fii chemat să mergi în tovărăşia Celui ce poartă un astfel de nume! Suntem în pustia lumii acesteia şi întâlnim încercări, necazuri şi greutăţi; dar, câtă vreme ne bucurăm de harul de a putea alerga, oricând şi în orice împrejurare la Acela care ni se descopere, în îndurarea Sa nespus de felurită, în vederea tuturor nevoile noastre şi a slăbiciunilor noastre, n-avem de ce ne teme de pustie. Dumnezeu avea să-şi treacă poporul prin pustie, când şi-a descoperit numele Său lui Moise; şi măcar că credinciosul, care, astăzi are Duhul de înfiere poate sa spună: „Ava, adică Tată”, nu-i lipsit de cinstea de a se bucura de legătura strânsa cu Dumnezeu în toate descoperirile acestea pe care a binevoit să le facă despre Sine însuşi. Numele „Dumnezeu”, de pildă, îl descopere, lucrând ca singurul Dumnezeu, arătându-şi puterea veşnică şi dumnezeirea Sa în facerea lumii. Numele de Domnul „Dumnezeu” îl ia în legătură cu omul.

Apoi ca „Dumnezeul cel atotputernic” se arată robului său Avraam ca să-i întărească siguranţa că îşi va împlini făgăduinţa cu privire la „sămânţa” lui. Ca „Jehova” s-a făcut cunoscut lui Israel, scoţându-l din robia Egiptului şi ducându-l în tara Canaanului.

Aşa că, în felurite chipuri şi în multe rânduri „Dumnezeu a vorbit odinioară părinţilor prin prooroci” (Evr. 1. 1); şi creştinul, în vremea de azi a harului, pentru că are Duhul înfierii, poate să zică: „Tatăl meu s-a descoperit astfel, aşa a vorbit si aşa a lucrat”.

Nimic mai interesant sau însemnat din punct de vedere practic decât să cercetezi şi să urmăreşti marile nume pe care şi le ia Dumnezeu în feluritele Lui vremuri. Aceste nume sunt totdeauna întrebuinţate în cea mai strânsă legătură cu împrejurările în care s-a descoperit; dar în numele „Eu sunt” este o înălţime şi o adâncime, o lungime şi o lărgime care întrece orice pricepere omenească.

Mai mult, numai în legăturile cu poporul Său, ia Dumnezeu acest Nume. Nu sub numele acesta a vorbit lui Faraon. Când îi vorbeşte, Ei la numele acela măreţ şi poruncitor: „Domnul Dumnezeul Evreilor”, adică Dumnezeu în legătură cu chiar acest popor, pe care Faraon caută să-i zdrobească. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să arate lui Faraon îngrozitoarea stare în care se găsea faţă de Dumnezeu. „Eu sunt” n-ar fi fost înţeles de o ureche firească si n-ar fi spus nimic dumnezeiesc unei inimi necredincioase. Când Dumnezeu întrupat a spus Evreilor necredincioşi din timpul Său aceste vorbe, „mai înainte de Avraam sunt Eu” (Ioan 8. 58), ei au luat pietre ca să arunce în El, Numai adevăratul credincios poate simţi, în oarecare măsură, puterea şi preţul acestui nume negrăit: „Eu sunt”. El se bucură să audă de pe buzele Domnului Isus vorbe ca acestea: „Eu sunt pâinea vieţii. Eu sunt Lumina lumii, Eu sunt păstorul cel bun, Eu sunt învierea şi viaţa, Eu sunt viţa cea adevărată, Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt Luceafărul strălucitor de dimineaţa”. Cu un cuvânt, el poate lua orice nume dumnezeiesc plin de frumuseţe şi, punându-l după „Eu sunt”, va găsi în El pe Isus.

În acest Nume e o dulceaţa negrăită. Fiecare credincios poate găsi în el tocmai ce-i trebuie pentru sufletul lui. Nu-i o singură cotitura în toată călătoria creştinului prin pustia acestei lumi, nu-i o singură frământare a sufletului, un singur punct în starea lui, la care sa nu găsească totul în numele acesta, căci are totul în Isus. Pentru orice credincios deci, fie el cât de slab şi şovăitor, numele acesta cuprinde cea mai mare şi neamestecată binecuvântare. Dar, măcar că numai pentru poporul ales, Dumnezeu poruncise lui Moise să spună „Cel ce se numeşte Eu sunt, m-a trimes la voi”, acest nume, privit în legătură cu necredinciosul, cuprinde ceva foarte adânc şi adevărat. Dacă un om, care e încă în păcatele sale, priveşte o clipă acest minunat nume, e peste putinţă să nu se întrebe: „Cum stau eu faţă de această Fiinţă care se numeşte „Eu sunt cel ce sunt”? Dacă este adevărat că El este, ce este El pentru mine? Ce să scriu despre acest nume? Nu voi dezbrăca acest nume de greutatea şi puterea lui cu vorbele mele, dar mă rog ca Dumnezeu Duhul Sfânt să-l facă să pătrundă în cugetul fiecărui cititor care are în adevăr nevoie sa fie cercetat de El,

Nu pot sfârşi acest capitol fără să atrag luarea aminte a cititorului creştin asupra însemnătăţii celor cuprinse în versetul 15; „Şi Dumnezeu a zis lui Moise: „Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel: Domnul, Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacov m-a trimes le voi. Acesta este numele meu pentru veşnicie, acesta este numele meu din neam în neam”. Aceste cuvinte cuprind un adevăr foarte însemnat pe care par a-l uita mulţi creştini de nume, că adică legăturile lui Dumnezeu cu Israel sunt veşnice; El este tot atât Dumnezeul lui Israel azi, ca şi atunci când i-a cercetat în Egipt. Mai mult, El se interesează de ei tot atât de mult azi, ca şi atunci, numai că în alt chip. Cuvântul Său e lămurit: „Acesta e Numele Meu pentru veşnicie”! Dumnezeu nu spune: „Acesta e Numele Meu pentru o vreme, pentru atâta cât vor vrea sa fie ce trebuie să fie”, nu, ci: „Acesta e Numele Meu pentru veşnicie, e Numele Meu din neam în neam”. Sa cântărească bine acest lucru cititorul. „Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care şi l-a cunoscut mai dinainte” (Rom. 11. 2). Ascultători sau neascultători, adunaţi ori risipiţi, între neamuri, ori ascunşi de vederea lor, copiii lui Israel sunt încă poporul Său. Ei sunt poporul Său şi Dumnezeu e Dumnezeul lor. Cuvintele din versetul 15 a capitolului nostru sunt o dovadă. Biserica ce mărturiseşte pe Isus n-are drept să uite o legătură, despre care Dumnezeu spune că trebuie să ţină în veac. Să luăm seama să nu facem tocmeală asupra cuvintelor: „pentru veşnicie”. Dumnezeu vrea să spună ce spune; şi în curând va arăta în faţa tuturor neamurilor pământului că legământul Său cu Israel este veşnic. „Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi chemarea făcută” (Rom. 11. 29). „Eu sunt” a spus El însuşi că e Dumnezeul lui Israel pentru veşnicie. Toate neamurile vor fi aduse să înţeleagă acest adevăr, să se plece înaintea lui şi să vadă că şi căile minunate ale lui Dumnezeu cu neamurile şi soarta lor e legată, într-un fel sau altul, de acest popor preţuit şi ales de Dumnezeu, măcar că azi e judecat şi împrăştiat. „Când Cel Prea înalt a dat o moştenire neamurilor, când a despărţit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel. Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moştenire” (Deut. 32. 9)! Ce a spus Dumnezeu, să fi încetat oare de a mai fi adevărat? A părăsit Domnul partea Lui de moştenire? Ochiul Lui de dragoste nu se mai îndreaptă oare asupra seminţiilor împrăştiate ale lui Israel, de multă vreme pierdute din vedere de oameni? Nu mai sunt în faţa lui zidurile Ierusalimului? Ori poporul acestui Ierusalim a încetat el să mai aibă preţ în faţa ochilor Lui? Ca să răspundem la aceste întrebări, ar trebui să pomenim o mare parte din Vechiul Testament şi multe locuri din cel Nou; dar nu-i aici locul să cercetăm în amănunt acest lucru. Voi aminti numai, ca să isprăvesc acest capitol, că creştinătatea nu trebuie „să nu ştie taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţinea până va intra numărul deplin al Neamurilor şi atunci tot Israelul va fi mântuit” (Rom. 11. 25, 26).

Trebuie sa ne mai oprim la piciorul muntelui Horeb, „îndărătul pustiei”, ca să vedem acolo necredinţa omului şi harul fără margini al lui Dumnezeu, arătându-se în chip izbitor.

„Moise a răspuns si a zis: „iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu, ci vor zice: „Nu ţi s-a arătat Domnul” (verset 1)! Ce greu e să birui necredinţa inimii omului şi ce trudă până să se încreadă în Dumnezeu! Ce zăbavnic e omul, când e vorba sa asculte o făgăduinţă a lui Dumnezeu! Totul se poate, numai asta nu. Cea mai slabă trestie pe care o poate vedea ochiul omului e socotită mai tare, ca temelie a încrederii, decât nevăzuta „Stâncă a veacurilor” (Isa. 26. 4). Firea veche se va repezi mai mult spre o apă omenească oarecare, spre o crăpătură de pământ, decât să rămână lângă izvorul ascuns al „apelor vii” (Ier. 2. 13; 17. 13).

Sa ne gândim că Moise văzuse şi auzise destule ca să pună capăt tuturor temerilor. Focul arzând în rugul care nu se mistuia; harul în toată bunăvoinţa Lui; marile nume de preţ ale lui Dumnezeu; porunca dumnezeiască; făgăduinţa că Dumnezeu va fi cu el, toate aceste lucruri ar fi trebuit să înăbuşe orice gând de teamă şi să dea inimii o siguranţă hotărâtă. Şi totuşi Moise mai pune şi alte întrebări, la care Dumnezeu tot răspunde. Şi, cum am văzut, fiecare întrebare pune în lumină o nouă îndurare dumnezeiască: „Domnul i-a zis: Ce ai în mână? El a răspuns; Un toiag” (verset 2). Dumnezeu voia să ia pe Moise aşa cum era şi să se slujească de ce avea el în mână. Toiagul, cu care mânase Moise oile lui Ietro, avea să fie întrebuinţat pentru dezrobirea Israelului lui Dumnezeu, pentru pedepsirea Egiptului, pentru croirea, dea curmezişul mării, unui drum pentru poporul răscumpărat de Domnul, şi ca să facă să ţâşnească apă din stâncă pentru răcorirea oştilor însetate ale lui Israel în pustie. Dumnezeu se slujeşte de uneltele cele mai slabe ca să aducă la îndeplinire planurile cele mai măreţe. „Un toiag” „un corn de berbec” (Iosua 6. 5); „o prăjitură de pâine de orz” (Jud. 7. 13); „un ulcior de apă” (1 Împăraţi 19. 6); „praştia unui cioban” (I Samuel 17. 50); toate, într-un cuvânt, pot sluji, în mâna lui Dumnezeu, la aducerea la împlinire a lucrării Lui. Oamenii îşi închipuie că nu se poate ajunge la mari isprăvi decât prin mijloace mari; nu acestea sunt însă căile lui Dumnezeu. El se slujeşte de un „vierme” ca şi de „soarele arzător”, de un cuvânt rău ca şi de un „vânt uscat de la răsărit” (Iona 4).

Dar Moise avea de învăţat o lecţie de seamă, atât cu privire la toiag, cât şi la mâna cu care-l mânuia. El avea de învăţat, iar poporul avea să fie înduplecat. „Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ”. El l-a aruncat la pământ şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ţi mâna şi apucă-l de coadă”. El şi-a întins mâna şi l-a apucat, şi şarpele s-a prefăcut iar într-un toiag în mâna lui. „Iată, a zis Domnul, „ce vei face ca să creadă ca ţi s-a arătat Domnul Dumnezeul părinţilor lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacov” (vers. 3-5). Toiagul s-a prefăcut în şarpe, aşa că Moise fugea de el, dar, la porunca Domnului, el a luat şarpele de coadă şi şarpele s-a prefăcut iar toiag. Nimic n-ar putea arata mai bine puterea Satanei întoarsă împotriva lui însuşi. Avem multe pilde despre acest fapt în căile lui Dumnezeu şi chiar în Moise. Şarpele este cu total sub puterea lui Hristos; şi, când va ajunge la marginea din urmă a căilor lui nesăbuite, va fi aruncat în iazul cu foc ca să-şi culeagă acolo, în veşnicie, roadele faptelor lui. „Şarpele cel vechi”, „învinuitorul” şi „vrăjmaşul” va fi, pentru veşnicie, culcat la pământ sub toiagul unsului lui Dumnezeu (Apoc. 12. 9, 10).

„Domnul i-a mai zis: „Bagă-ţi mâna în sân”. El şi-a băgat mâna în sân, apoi a scos-o şi iată că mâna i se acoperise de lepră şi se făcuse albă ca zăpada. Domnul a zis: „Bagă-ţi din nou mâna în sân”. El şi-a băgat din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; şi iată că mâna se făcuse iarăşi cum era şi carnea lui” (vers. 6, 7). Mâna acoperită cu lepră şi curăţirea de această lepră înfăţişează urmarea morala a păcatului şi felul cum a fost ridicat păcatul prin lucrarea prea sfântă a lui Hristos. Pusă în sân, mâna sănătoasa se face leproasă; şi mâna leproasă, pusă în sân, se face sănătoasă. Lepra este icoana preînchipuitoare a păcatului, iar păcatul a intrat prin cel dintâi om şi e fost ridicat de al doilea om. „Moartea a intrat printr-un om, şi tot printr-un om a venit şi învierea morţilor” (1 Cor. 15. 21). Căderea a venit prin om, şi tot prin om răscumpărarea; prin om a venit greşeala şi tot prin el iertarea; prin om a intrat păcatul în lume şi tot prin el neprihănirea; prin om şi-a făcut loc moartea în lume şi tot prin el moartea a fost înlăturată şi a venit viaţa, neprihănirea şi slava. Astfel că nu numai şarpele va fi biruit şi pierdut, dar şi orice urmă din lucrarea lui nenorocită va fi ştearsă de tot prin jertfa de ispăşire a Aceluia „care s-a arătat ca să nimicească lucrurile diavolului” (1 Ioan 3. 8).

„Dacă nu vor crede nici aceste două semne şi nu vor asculta de glasul tău, sa iei apă din râu şi s-o torni pe pământ; şi apa pe care o vei lua din râu se va preface în sânge pe pământ” (verset 9). Aici vedem ce urmări are nesupunerea la mărturia lui Dumnezeu. Acest semn nu trebuia făcut decât dacă n-ar fi primit pe cele două dinainte. Mai întâi, trebuia să fie un semn pentru Israel, şi apoi o urgie pentru Egipt (Exod 7. 17).

Totuşi inima lui Moise nu-i încă împăcată. Moise a zis Domnului: „Ah, Doamne! eu nu sunt un om cu vorbirea uşoară şi cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbeşti Tu robului Tău, căci vorba şi limba mi-i încurcată” (verset 1). Ce mişelie! Numai răbdarea nesfârşită a Domnului putea s-o sufere. Hotărât, când îi zisese Dumnezeu: „Eu voi fi cu Tine” nu dădea El oare robului Sau chezăşia fără greş că ori de ce ar fi avut nevoie n-avea să-i lipsească? Şi, de-ar fi avut nevoie să fie un bun purtător de cuvânt, „Eu sunt” nu era să fie cu el? Dar de vorbire, înţelepciune, patere, tărie, toate nu erau oare cuprinse în această comoară nesecată? „Dumnezeu i-a zis: „Cine a făcui gura omului, şi cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te dar, Eu voi fi cu gura ta şi le voi învăţa ce vei avea de spus” (verset 11, la Har deplin fără pereche! Har vrednic de Dumnezeu! Nimeni nu e ca Dumnezei nostru, al cărui har îngăduitor să treacă peste toate greutăţile noastre, sa îndestuleze, cu prisosinţă, toate nevoile noastre şi să ajute slăbiciunii noastre. „Eu, Domnul” ar trebui să facă să tacă, pentru totdeauna, toate cârtirile inimilor noastre. Dar vai! Aceste cârtiri sunt greu de răsturnat; ele se ridica mereu, turburându-ne pacea şi necinstind această Fiinţă binecuvântată, care se înfăţişează ea însăşi inimilor noastre, în toată plinătatea sa, aşa ca să sorbim din această plinătate, după nevoile noastre.

E bine să ne amintim că, atunci când Domnul e cu noi, lipsurile şi neputinţele noastre se prefac, pentru El, într-un prilej ca să-şi desfăşoare harul Lui îndestulător pentru toate şi să-şi arate răbdarea Lui desăvârşită. Dacă Moise şi-ar fi adus aminte de aceasta, faptul că n-avea darul vorbirii nu l-ar fi neliniştii. Apostolul Pavel ne învaţă să spunem: „Mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12. 9, 10). Acest fel de a vorbi este al unuia care a înaintat în şcoala lui Hristos. E mărturisirea unui om, care nu se neliniştea de loc că n-avea darul vorbirii, fiindcă el descoperise, în îndurarea Domnului Isus, un răspuns la toate nevoile lui, oricare ar fi ele.

Cunoaşterea acestui adevăr ar fi trebuit să izbăvească pe Moise din neîncrederea lui şi din frica, peste măsură de mare, care-l stăpâneau. Încredinţarea că din milostivirea Sa, Domnul va fi ajutat gurii lui, ar fi trebuit să-l liniştească. Acela, care a făcut gura omului, putea, la nevoie, s-o binecuvinteze cu un mare dar de vorbire. Pentru credinţă, asta e un lucru foarte uşor; dar vai! biata inimă necredincioasă se bizuie mult mai mult pe o limbă puternic grăitoare, decât pe Acela, care a făcut-o. Acest fapt ni s-ar părea de neînţeles, dacă n-am şti din ce e făcută inima firească. Aceasta inimă nu se poate încrede în Dumnezeu şi de aici vine acest cusur aşa de umilitor, de neîncredere în Dumnezeul cel viu, cusur pe care-l descoperim chiar la copiii lui Dumnezeu, când se lasă stăpâniţi, într-o măsură oarecare, de firea veche. Astfel, Moise se

codeşte mereu: „Moise a zis: „Ah! Doamne, trimete pe cine vei vrea să trimeţi” (verset 13). Asta înseamnă, de fapt, să nu primească cinstea slăvită de a fi singurul trimes al Domnului în Israel şi în Egipt.

Ştim cu toţii cât de mult smerenia care vine de la Dumnezeu, este un har nepreţuit. „Îmbrăcaţi-vă cu smerenie” este o învăţătură dumnezeiască, şi smerenia este, fără îndoială, podoaba cea mai potrivită pentru un păcătos nevrednic. Dar a nu vrea să iei locul pe care ţi-l arată Dumnezeu, sau să urmezi celea pe care o arată El, nu mai este smerenie. La Moise, hotărât lucru, ce-l ţinea pe loc nu era smerenia, căci „mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui” ci era mai mult decât numai slăbiciune. Câtă vreme acest simţământ părea că e frică prea mare, ori cât de urâtă ar fi fost, Dumnezeu, în harul Său fără sfârşit, a îngăduit-o şi i-a răspuns prin făgăduinţe; dar, când a văzut că e necredinţă şi lenevire a inimii, dreapta mânie a lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui Moise şi, în loc ca el să fie singura unealta în lucrarea de mărturie şi de dezrobire a lui Israel, a trebuit să împărtăşească această cinste cu un altul.

Nimic nu necinsteşte pe Dumnezeu mal mult şi nimic nu este mal primejdios pentru noi decât smerenia mincinoasă. Când, sub cuvânt ca n-avem anumite daruri şi însuşiri, nu vrem să luăm locul pe care ni-l dă Dumnezeu, din mila lui, asta nu mai e smerenie. Dacă, de pilda, Moise ar fi avut darul acela de vorbire pe care-l socotea de trebuinţă pentru aducerea la îndeplinire a însărcinării lui, putem crede că nu s-ar fi dat în lături de a asculta chemarea lui Dumnezeu. Dar, vorba este, ce dar de vorbire i-ar fi trebuit? Răspunsul la această întrebare e că, fără Dumnezeu, nici-un dar de vorbire omenesc nu poate fi de ajuns, pe când, cu Dumnezeu, chiar dacă n-ai nici un dar de vorbire, poţi fi un slujitor cu putere pentru El.

Este aici un mare adevăr practic. Neîncrederea vine din mândrie, nu din omenie. Ea nu vrea sa se încreadă în Dumnezeu, pentru că nu găseşte în eul său o pricină să creadă. Dacă, din vreo pricină care e în mine, nu vreau să cred când vorbeşte Dumnezeu, eu fac pe Dumnezeu mincinos (1 Ioan 5.10) Dacă, atunci când Dumnezeu îşi arată iubirea, eu nu vreau să cred, sub cuvânt că nu mă socot destul de vrednic de această iubire, fac pe Dumnezeu mincinos şi-i arăt cu asta mândria inimii mele. Numai gândul că mi s-ar putea cuveni altceva decât iadul ar fi dovada unei adânci necunoştinţe a stării mele şi a ceea ce cere Dumnezeu de la mine; a nu vrea să iau locul hărăzit de dragostea răscumpărătoare, prin ispăşirea săvârşită de Hristos, este a face pe Dumnezeu mincinos şi a necinsti jertfa de pe Cruce. Dragostea lui Dumnezeu se revarsă de la El însuşi; nu faptele mele bune o atrag, ci starea mea de plâns. Şi nici de locul cuvenit mie, pe drept, nu-i vorba, ci de locul cuvenit lui Hristos. El a luat pe cruce locul păcătosului, pentru ca păcătosul să poată avea legătură cu El în slavă. Hristos a suferit ce trebuia să sufere păcătosul, pentru ca, astfel, acesta să aibă parte de ce se cuvine lui Hristos. Eul este astfel cu totul dat la o parte şi aici este adevărata smerenie. Nimeni nu poate fi cu adevărat smerit, înainte de a fi atins latura cerească a crucii; dar aici omul găseşte viaţa, neprihănirea şi bunăvoinţa dumnezeiască. Atunci ai sfârşit-o pentru totdeauna cu eul. Nu mai căuta, nici nu mai nădăjdui să găseşti vreun bine în tine, ci te hrăneşti din belşugul altuia. Eşti pregătit astfel să te uneşti cu glasul acelora care, în veşnicie, vor face să răsune cerurile de laudele lor, zicând: „Nu nouă, nu nouă, Dumnezeule, ci Numelui Tău se cuvine slavă” (Ps. 115. 1).

N-ar fi bine să ne oprim asupra greşelilor şi lipsurilor unui slujitor aşa de preţuit de Dumnezeu, ca Moise, despre care citim ca a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu (Evr. 3. 5). Dar, dacă nu trebuie să ne oprim asupra acestor lipsuri, dintr-un duh de mulţumire personală ca şi cum, în aceleaşi împrejurări, noi am fi lucrat altfel, trebuie cel puţin să, căutăm să scoatem, din ce ne spune Scriptura, sfintele lecţii pe care a avut El de gând să ni le dea. Ar trebui să învăţam să ne judecam pe noi înşine şi să ne încredem cu adevărat în Dumnezeu, să înlăturăm, eul, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în noi, prin noi şi pentru noi. Aici stă adevărata taina a puterii.

Am văzut că Moise s-a lipsit, din greşeala sa, de cinstea de a fi singura unealtă a lui Dumnezeu în lucrarea slăvită pe care avea s-o săvârşească. Dar nu numai atât. „Atunci, Domnul s-a mâniat împotriva lui Moise; şi a zis: „Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, levitul? Ştiu că el vorbeşte uşor. Iată că el însuşi vine înaintea ta; şi, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi şi vei pune cuvintele în gura lui; şi eu voi fi cu gura ta şi cu gura lui: vă voi învăţa ce aveţi de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îţi va sluji drept gură şi tu vei ţinea, pentru el, locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta cu care vei face semnele” (vers. 14-17). Aceste versete sunt o mână de învăţături practice foarte de preţ. Am văzut temerile şi îndoielile lui Moise, cu toate făgăduinţele ce primea din harul dumnezeiesc. Şi acum, măcar că Moise nu câştigase nimic, în felul acesta, ca putere; măcar că nu era nici mai multă putere în gura lui Aaron decât într-a lui; măcar că el, Moise, a trebuit, la urma urmei, să vorbească lui Aaron, îl vedem gata de plecare de îndată ce se poate bizui pe ajutorul unui muritor, sărac şi slab, ca şi dânsul, în vreme ce nu ştiuse să asculte, când Domnul îi dădea mereu făgăduinţa că va fi cu el.

Iubite cititor, toate acestea nu sunt oare pentru noi o oglindă, în care se răsfrânge inima ta şi a mea? Cu toţii suntem aplecaţi să ne încredem mai de grabă în orice altceva decât în Dumnezeul cel viu. Sprijiniţi şi ocrotiţi de un muritor la fel cu noi, păşim cu îndrăzneală şi fără temere înainte; dar tremurăm, ne codim, ne îndoim când avem lumina harului Domnului, care să ne îmbărbăteze, şi puterea braţului său atotputernic, care să ne sprijine. Asta ar trebui să ne smerească adânc înaintea Domnului, şi să ne căutăm să-l cunoaştem mai bine, ca să ştim să ne punem deplina încredere în el şi să mergem înainte cu un pas mai hotărât, pentru că-L avem numai pe El singur ca izvor de putere. Tovărăşia unui frate este, fără îndoială, foarte de preţ: „Doi preţuiesc mai mult decât unul” (Ecl. 4. 9); fie ca-i vorba de lucru, de odihnă, ori de luptă. Domnul Isus şi-a trimes ucenicii „doi câte doi” (Marcu 6. 7); totuşi, dacă cunoaşterea personală a lui Dumnezeu nu e de aşa fel încât să putem-dacă trebuie — să mergem singuri, tovărăşia unui frate ne va fi de puţin folos. Trebuie ţinut seamă că Aaron, a cărui tovărăşie pare a fi mulţumit pe Moise, a fost tocmai acela, care, mai târziu, a făcut viţelul de aur (Exod 32. 21). Vedem, adesea, cum chiar persoana care ni se părea necesară propăşirii şi izbânzii noastre, ajunge, pe urma, un izvor de adânca mâhnire pentru inimile noastre. De-am putea să ne aducem totdeauna aminte de acest lucru!

Oricum ar fi, Moise ascultă în sfârşit; dar, înainte ca să fie pe deplin pregătit pentru însărcinarea la care era chemat, a trebuit ca Dumnezeu, cu mâna Lui, sa scrie pe firea lui hotărârea de moarte. Moise învăţase lecţii de seamă „îndărătul pustiei” acum, e chemat să înveţe una şi mai de seama „pe drum, în călătorie” (verset 24). E un lucru serios să fii slujitorul lui Dumnezeu; o creştere obişnuită nu poate pregăti un om pentru o astfel de chemare. Trebuie ca firea veche sa fie ucisă şi ţinută în această stare de moarte. „Ne spunea gândul că trebuie să murim ca să ne punem încrederea nu în noi înşine, ci în Dumnezeu care învie morţii” (2 Cor. 1. 9). Orice slujitor al Domnului, ca să fie binecuvântat în slujba sa, trebuie să înveţe ceva din ceea ce se cheamă a avea hotărârea de moarte scrisa pe firea veche. Moise a trebuit să treacă pe drumul acesta, mai înainte de a fi pregătit sufleteşte pentru însărcinarea sa. El mergea să spună lui Faraon: „Aşa vorbeşte Domnul: „Israel este fiul meu, întâiul meu născut. Îţi spun: „Lasă pe fiul meu să plece ca să-mi slujească; dacă nu vrei să-l laşi să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut” (verset 22, 23). Acesta era cuvântul pe care urma să-l ducă Moise lui Faraon; solie de moarte şi de judecata; dar, pentru Israel, Moise avea un cuvânt de viată, de mântuire. Cu toate acestea, să ne aducem aminte că acela, care vrea sa vorbească de moarte şi de judecata, de viaţă şi de mântuire, din partea lui Dumnezeu, trebuie să fi încercat, mai întâi, sufletul lui puterea acestor lucruri. Moise, la

început de tot, ni se arată culcat în patul morţii; dar altceva era să intre în chiar experienţa morţii firii lui însuşi. De aceea cetim: „În timpul călătoriei într-un loc, unde a rămas peste noapte, l-a întâlnit Domnul şi a vrut să-l omoare. Sefora a luat o piatră ascuţită, a tăiat prepuţul fiului său, şi l-a aruncat la picioarele lui Moise, zicând; „Tu eşti un soţ de sânge pentru mine”. Şi Domnul l-a lăsat. Atunci a zis ea; „Soţ de sânge”, din pricina tăierii împrejur” (verset 24-26). Aceste versete ne arata o adânca taină a istoriei personale şi casnice a lui Moise. Este lămurit că, până în clipa asta, inima Seforei se dăduse înapoi, de la întrebuinţarea „unei pietre ascuţite” ca să taie ce era mai scump însuşirii ei fireşti; ea ocolise semnul care trebuia pus în carnea fiecăruia dintre copiii Israelului lui Dumnezeu; ea nu ştia că legătura ei cu Moise cerea lepădarea a tot ce era firesc; se dădea înapoi când era vorba de cruce. Era şi firesc, dar Moise se lăsase înrâurit de la ea în această privinţa; de aceea întâmplarea aceasta din călătorie. Dacă Sefora nu vrea să taie împrejur pe fiul său, Domnul va pune mâna pe soţul ei; şi, dacă Moise ţine seama de dorinţa femeii sale, Domnul „va căuta să-l omoare”. Hotărârea de moarte trebuie scrisă pe firea veche a lui; şi, dacă vom căuta s-o ocolim, într-un fel, o vom întâlni într-altul. Am văzut că Sefora închipuie Biserica lui Hristos. Ea s-a luat cu Moise, în acea vreme a vieţii lui, când era lepădat de Israel; şi locul, pe care l-am citit, ne învaţă că Biserica este chemată să cunoască pe Hristos ca pe Acela cu care ea este unită „prin sânge”. E o cinste mare pentru ca să bea din paharul Lui şi să fie botezată cu botezul Lui. Fiind răstignită ca şi dânsul, trebuie să se facă una cu moartea Sa, ca să-şi omoare mădularele pământeşti, să-şi ia, în fiecare zi, crucea şi să-L urmeze. Legătura ei cu Isus e întemeiată pe sânge; şi arătarea puterii acestei legături cere numaidecât moartea firii vechi.. „Voi aveţi totul deplin în El, care este capul oricărei domnii şi stăpâniri; în Ei aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o taiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, care stă în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti; fiind îngropaţi împreună cu El, prin botez, şi înviaţi împreuna cu El prin credinţă în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morţi” (Col. 2. 10-12).

Aceasta e învăţătura cu privire la starea bisericii faţă de Hristos, învăţătură plină de binecuvântările cele mai mari pentru biserică şi pentru fiecare din mădularele ei: iertare deplină de păcate, neprihănire, primire deplină, siguranţă veşnică, desăvârşita unire cu Hristos, în toată slava. „Voi sunteţi desăvârşiţi în El”. Ce s-ar mai putea adăuga celui ce e desăvârşit? Filozofia, învăţătura omenească, începuturile nedesăvârşite ale lumii acesteia? Mâncarea, ori băutura, zilele de sărbătoare, lunile noi şi sabatele? Nu lua nu gusta, nu te atinge de cutare sau cutare lucru, care nu sunt decât „porunci şi învăţături ale oamenilor”, zilele, lunile, vremile şi anii (Col. 2)? Nici unul din aceste lucruri, sau toate laolaltă, n-ar putea adăuga nici o iota Aceluia pe care Dumnezeu l-a declarat desăvârşit. Am putea, tot aşa de bine, întreba dacă, după cele şase zile de lucru întrebuinţate de Dumnezeu la facerea lumii, omul n-ar fi putut şi el pune ceva de la dânsul, ca pentru încheiere, la ceea ce Dumnezeu a declarat „foarte bun”.

Mai mult, nu trebuie nicidecum să ne închipuim aceasta stare de desăvârşire ca ceva pe care trebuie s-o atingă creştinul, sau până la care încă n-a ajuns, dar spre care trebuie să năzuiască stăruitor, fără să poată fi sigur vreodată s-o capete până-n ceasul morţii, ori înaintea scaunului de judecată. Această desăvârşire este partea copilului lui Dumnezeu, chiar şi a celui mai slab, a celui mai puţin învăţat. Cel mai neînsemnat dintre sfinţi este cuprins în acel „voi” al apostolului. Toţi copiii lui Dumnezeu au „totul deplin în Hristos”. Pavel nu zice „veţi fi”, „poate sunteţi”, „nădăjduiţi că veţi fi”, „rugaţi-vă ca să fiţi” ci, prin sfântul Duh, el spune, hotărât ca „voi aveţi totul deplin în Hristos”. Aici este adevăratul punct de plecare pentru creştin, şi înseamnă să răstorni totul, dacă iei, drept scop, ceea ce Dumnezeu a făcut un punct de plecare câştigat.

Dar va spune cineva: „N-avem noi păcate, lipsuri, slăbiciuni”? Negreşit că avem. „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înşelam pe noi înşine, şi adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1. 8). Noi avem în noi păcat, dar nu asupra noastră. Mai mult, înaintea lui Dumnezeu, noi nu suntem în „noi”, ci „în Hristos”. „În El, avem totul deplin”. Dumnezeu vede pe credincios prin Hristos, cu Hristos şi ca pe Hristos: asta e starea noastră neschimbată, şi locul nostru veşnic de creştini. „Dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti” s-a făcut „prin tăierea împrejur a lui Hristos” (Col. 2. 11); credinciosul nu mai este sub stăpânirea firii sale (Rom. 7. 5; 8. 9), măcar că vieţuieşte în trup; el s-a împreunat cu Hristos în puterea unei vieţi noi şi veşnice, şi această viaţă este nedespărţit legată de starea de neprihănire, în care este aşezat credinciosul înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus a înlăturat tot ce era împotriva credinciosului şi l-a apropiat de Dumnezeu, aducându-i înaintea Lui, în aceeaşi slavă, de care se bucură El însuşi. Într-un cuvânt, Hristos este neprihănirea noastră (1 Cor. 1. 30; 2 Cor. 5. 21); şi asta pune capăt tuturor greutăţilor, răspunde tuturor întrebărilor, aduce la tăcere toate îndoielile: „Căci cel ce se sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-Unul” (Evr. 2. 11).

Aceste adevăruri vin din icoana preînchipuitoare înfăţişată în legătura lui Moise cu Sefora. Lăsăm, acum, pentru o vreme, „pustia”, dar nu vom uita marile lecţii şi sfintele înrâuriri primite acolo, aşa de însemnate pentru orice slujitor al lui Hristos şi pentru orice vestitor al Dumnezeului celui viu. Toţi cei ce vor să slujească şi să fie binecuvântaţi în slujba lor, fie în lucrarea de vestirea Evangheliei, fie în felurite însărcinări în Casa Domnului, care este Biserica, vor avea nevoie să se pătrundă de învăţămintele pe care le-a primit Moise la poalele muntelui Horeb şi pe drum „în călătorie”.

Dacă s-ar da acestor lucruri luarea aminte cuvenită, nu s-ar mai vedea atâtea persoane alergând, fără să fie trimese; nici nu s-ar mai vedea atâţia oameni, luând însărcinări pentru care n-au fost niciodată pregătiţi. Trebuie ca toţi cei ce vor să predice, să înveţe pe alţii, să îmbărbăteze, sa îndeplinească vreo slujba oarecare, să se cerceteze cu grija, ca să vadă dacă, în adevăr, sunt pregătiţi, învăţaţi şi trimeşi de Dumnezeu. Fără asta, isprava lor nu va fi recunoscută de Dumnezeu, nici binecuvântată pentru oameni; şi cu cât se va retrage mai repede, cu atât va fi mai de folos atât pentru ei, cât şi pentru acei cărora au vrut să li se pună un jug greu de ascultare. Niciodată o slujbă, data de oameni, nu va fi la locul ei în Biserica lui Dumnezeu. Trebuie ca orice slujitor să fie înzestrat de Dumnezeu, învăţat de El şi trimes de El.

„Domnul a zis lui Aaron: „Du-te înaintea lui Moise în pustie. Aaron a plecat şi a întâlnit pe Moise la muntele lui Dumnezeu şi l-a sărutat: Moise a spus lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimesese, şi a făcut toate semnele pe care-i poruncise să le facă” (verset 27, 28). Această frumoasă privelişte de unire şi frăţească dragoste se deosebeşte de multe din acelea, care s-au petrecut, pe urmă, între aceşti doi oameni în călătoria lor prin pustie. 40 de ani de viaţă în pustie aduc mari schimbări în oameni şi în lucruri. Totuşi e plăcut să te opreşti o clipă asupra întâilor vremuri ale mersului credinciosului, când greutăţile vieţii din pustie n-au împiedecat încă revărsarea dragostei curate şi adevărate, când înşelăciunea, stricăciunea şi făţărnicia n-au nimicit încă încrederea inimii şi n-au pus sufletul sub înrâurirea de gheaţă a bănuielii.

E prea adevărat, vai! că atâţia am de experienţă n-au adus adesea decât acest trist rod. Dar ferice de aceea care, deschizând ochii ca să vadă firea omenească într-o lumină mai limpede decât aceea pe care o dă lumea, ştie sa slujească semenilor săi prin puterea îndurării dumnezeieşti. Cine a cunoscut adâncimile şi vicleşugurile inimii omeneşti cum le-a cunoscut Isus? „El îi cunoştea pe toţi şi n-avea nevoie sa-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuşi ştia ce este în om”. El cunoştea aşa de bine pe om, încât nu putea să se încreadă în El (Ioan 2. 24-25). El nu putea să se încreadă în mărturisirile de credinţă ale oamenilor, nici să primească pretenţiile lor. Şi, cu toate acestea, cine a fost vreodată mai plin de îndurare decât El? Cine a mai fost aşa de iubitor, de gingaş, de compătimitor, de milos? Cu o inimă care

înţelegea pe fiecare, El putea mulţumi pe fiecare. El nu stătea departe de ticăloşia oamenilor prin faptul ca era cunoscător deplin al nelegiuirii din ei. „Mergea din loc în loc făcând binele”. De ce? Îşi închipuia El oare că cei care se îngrămădeau în jurul Său erau neprefăcuţi? Nu; ci, pentru că „Dumnezeu era cu El” (Fapte. 10. 38). Iată pilda pe care ne-o dă Dumnezeu. S-o urmăm, şi, pentru asta, trebuie ca, la fiecare pas, să călcăm în picioare eul cu toate interesele lui.

Cine ar dori să aibă această înţelepciune, această cunoaştere a firii şi aceasta experienţă care nu fac de cât să ducă pe oameni să se închidă în cercul unei iubiri de sine de gheaţă, şi să privească toată lumea cu un ochi de tristă neîncredere? O astfel de stare nu poate veni dintr-o fire cerească, sau dumnezeiască. Dumnezeu dă înţelepciune, dar nu o înţelepciune care să închidă inima la chemările, nevoile şi necazurile omului. El ne dă o cunoaştere a firii omeneşti, dar nu o cunoaştere care să ne facă să prindem cu o lăcomie iubitoare de sine ceea ce greşit numim noi „al nostru”. El dă experienţă, dar nu o experienţă care să ne ducă la dispreţuirea lumii întregi, afară de noi înşine! Dacă umblăm pe urmele Domnului Isus, dacă ne lăsăm pătrunşi de Duhul Său bun şi dacă, prin urmare, îl arătăm în afară, dacă, într-un cuvânt, putem să spunem: „Pentru mine a trăi este Hristos”, atunci, străbătând lumea cu cunoaşterea ei, având legătură cu oamenii, ştiind însă ce avem de aşteptat de la ei, putem, prin har, să mărturisim cu viaţa pe Hristos în mijlocul lumii în care ne-a aşezat Dumnezeu. Pricinile care ne pun în mişcare şi ne însufleţesc sunt toate de la Cel de Sus, de acolo de unde este Acela care este acelaşi ieri, „azi şi în veci” (Evr. 13. 8). În El îşi găsea inima acestui mult iubit şi mare slujitor, din istoria căruia am scos atâtea lecţii adevărate şi adânci, îndurarea şi puterea care l-au stăpânit prin greutăţile vieţii prin pustie. Şi putem spune, fără teamă de a ne înşela, că, la sfârşit, cu toate încercările şi luptele de 40 de ani, Moise putea să-şi îmbrăţişeze fratele pe muntele Hor cu aceeaşi dragoste, ca şi atunci când l-a întâlnit, la început, „pe muntele lui Dumnezeu” (Exod 18. 5). Aceste două întâlniri au avut loc, e adevărat, în împrejurări foarte deosebite. Pe muntele sfânt, cei doi fraţi s-au întâlnit, s-au îmbrăţişat şi au pornit amândoi la drum ca sa-şi împlinească chemarea dumnezeiască. Pe muntele Hor, s-au întâlnit din porunca lui Dumnezeu (Numeri 20. 25), pentru că Moise să dezbrace pe fratele său de veşmintele preoţeşti şi să-l vadă plecând din viaţă la părinţii săi, din pricina unei greşeli la care luase parte el însuşi. Împrejurările se schimbă; oamenii pot să se despartă unul de celalalt, dar în Dumnezeu nu este schimbare şi nici umbra de mutare (Iacov 1. 17). „Moise şi Aaron şi-au văzut de drum şi au adunat pe toţi bătrânii copiilor lui Israel. Aaron a istorisit toate cuvintele pe care le spusese Dumnezeu lui Moise; şi Moise a făcut semnele înaintea poporului. Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferinţe; şi s-au plecat şi s-au aruncat cu faţa la pământ” (verset 29-31). Când lucrează Dumnezeu, trebuie ca să cadă orice piedecă. Moise spusese: „Ei nu mă vor crede”, dar nu era vorba să ştie dacă îl credeau pe el, ci dacă se încredeau în Dumnezeu. Acela, care poate să se privească drept trimes al lui Dumnezeu, poate fi astfel deplin liniştit în ce priveşte primirea însărcinării Sale de către oameni. Si această fericită încredinţare nu-l face să se abată nicidecum de la grija şi dragostea lui pentru aceia cărora le vorbeşte; ba, dimpotrivă, îl fereşte de acea nelinişte sufleteasca pe care cine o are nu poate da o mărturie statornică şi bună. Un trimes al lui Dumnezeu ar trebui totdeauna să-şi aducă aminte că solia este a lui Dumnezeu. Când Zaharia a zis îngerului: „Cum voi cunoaşte acest lucru?” – fost-a îngerul oare turburat de această întrebare? Deloc, ci a răspuns: „Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu, şi am fost trimes să-ţi vorbesc şi să-ţi aduc aceste veşti bune” (Luca 1. 18, 19). Îndoielile lui Zaharia nu tulbură pe înger în solia pe care o are de adus. „Cum poţi sa te îndoieşti, pare a spune el, când ţi s-a trimes un înger de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu”? Aşa ar trebui să umble, orice trimes al lui Dumnezeu, şi, în duhul acesta, ar trebui să vestească solia încredinţată lui.

Urmarea celei dintâi cereri către Faraon nu părea deloc plină de îmbărbătare. Teama de a pierde pe israeliţi a făcut pe Faraon să apese şi mai mult şi să vegheze asupra lor cu şi mai mare grijă. Ori de câte ori se îngustează marginile puterii Satanei, furia lui creşte. Aşa e şi aici. Cuptorul e gata să se stingă prin mâna dragostei răscumpărătoare; dar, înainte de a se stinge, arde cu mai multă tărie şi arşiţa focului se măreşte. Satanei nu-i place să dea drumul nici unuia din aceia pe care i-a avut în mâna lui grozavă. El este acel „om tare şi bine înarmat” despre care vorbeşte Luca 11. 21-22 şi care, câtă vreme îşi păzeşte casa, „averile-i sunt la adăpost”, Dar, slavă Domnului, că este Unul mai tare decât el, care i-a luat armătura în care se încredea şi i-a împărţit prada printre cei iubiţi de El din veşnicie. „Moise şi Aaron s-au dus apoi la Faraon şi i-au zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască, în pustie, un praznic în cinstea Mea” (cap. 5. 1). Aceasta era solia trimisă de Dumnezeu lui Faraon. El cerea o deplină izbăvire pentru popor, pentru că Israel era poporul Său şi dorea să i se prăznuiască, în pustie, un praznic măreţ. Dumnezeu nu se poate mulţumi pentru aleşii Lui decât cu o izbăvire deplina de sub jugul robiei. „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă” (Ioan 11. 44) este, de fapt, marea lozinca a căilor pline de îndurare ale lui Dumnezeu, către cei ce, deşi ţinuţi în robie de Satana, sunt totuşi iubiţi de El din veşnicie.

Când privim pe copiii lui Israel în mijlocul cuptoarelor de cărămida ale Egiptului, avem înainte a icoană a stării oricărui copil al lui Adam din fire. Ei erau zdrobiţi sub jugul apăsător al vrăjmaşului, fără nici o putere de scăpare. Numai pomenirea cuvântului „slobozenie” a făcut pe asupritor să strângă lanţurile robilor Săi şi să le îngreuieze jugul. Trebuie ca izbăvirea să vină dinafară. Dar de unde era să vină? Unde erau mijloacele pentru plată răscumpărării lor? Unde e puterea de a rupe lanţurile? Şi, chiar găsite toate acestea, unde era voinţa care sa săvârşească această lucrare şi să-şi dea osteneala să-i izbăvească? Vai! nu era nici o nădejde pentru Israel nici înăuntru, nici în afară. Bietul popor nu avea alt mijloc decât să se uite în sus! Dumnezeu era locul lor de adăposti El avea puterea şi voinţa; El putea sa răscumpere pe Israel şi în ce priveşte preţul de plătit şi în ce priveşte puterea. În Domnul şi numai în El era mântuirea pentru poporul nenorocit asuprit.

Aşa este şi astăzi. „în nimeni altul” nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiţi” (Fapte. 4. 12). Păcătosul se găseşte sub jugul unui stăpân asupritor. El este vândut rob păcatului (Rom. 7. 14), ţinut rob de Satana ca să-i facă voia, înlănţuit de legăturile poftei, a patimilor şi firii lui, „fără putere” (Rom. 5. 6), „fără nădejde, fără Dumnezeu” (Efes. 2. 12). Iată starea păcătosului. Cum s-ar putea el mântui singur? Ce poate face el? Robul altuia, tot ce face, el face ca rob. Gândurile, vorbele, faptele lui sunt gândurile, vorbele, faptele unui rob. Chiar de va plânge şi va suspina după izbăvire, lacrimile şi suspinele lui sunt trista dovadă a robiei lui. El poate lupta pentru slobozenie; dar însăşi lupta lui, cu toate că dovedeşte dorinţa lui să fie slobod, este mărturia, fără greş, a robiei lui.

Dar nu e vorba numai de starea păcătosului; însăşi firea lui este stricată cu totul şi supusă în întregime puterii Satanei. Aşa că păcătosul n-are numai nevoia să fie pus într-o altfel de stare; dar trebuie să fie înzestrat cu o altă fire. Firea şi starea merg împreună. Dacă ar sta în putinţa păcătosului să îmbunătăţească starea în care se găseşte, la ce i-ar sluji, dacă firea îi este de deznădăjduit de rea? Un om de neam ales poate foarte bine să ia şi să adopte un cerşetor de pe stradă, poate să-l înzestreze cu averea şi starea unui om de neam ales, dar nu-i va putea da niciodată o fire de om de neam ales; şi astfel firea unui cerşetor nu se va simţi bine niciodată în starea unui om de neam ales. Trebuie o fire care să răspundă destoiniciei, dorinţelor, pornirilor şi năzuinţelor firii celui ce se găseşte într-o astfel de stare. Evanghelia harului lui Dumnezeu ne învaţă că credinciosul este pus într-o stare cu totul nouă; că el nu mai este privit ca fiind încă în starea lui dinainte de vinovăţie şi osândă, ci într-o stare de desăvârşită şi veşnică iertare. Starea, în care îl vede Dumnezeu acum, nu este numai o stare de depline iertare, ci şi o stare în care sfinţenia desăvârşită nu poate descoperi nici o pată. Credinciosul a fost scos din starea de vinovăţie şi pus, în chip desăvârşit şi pentru veşnicie, într-o stare nouă de neprihănire desăvârşită şi fără pată. Nu că starea lui cea veche a fost îmbunătăţită; aceasta e cu

neputinţă, căci: „Ce este strâmb nu se poate îndrepta” (Ecl. 1. 15). „Poate un Etiopian să-şi schimbe pielea sau un leopard petele” (Ier. 13. 23)? Nimic nu este mai potrivnic adevărului de temelie al Evangheliei, decât gândul unei îmbunătăţiri, încetul cu încetul, a stării păcătosului. Născut într-o stare anumită (cea de păcat), el trebuie „să se nască din nou” pentru ca să intre într-alta. El poate încerca să se îmbunătăţească, să ia hotărârea să se facă mai bun în viitor; să înceapă o foaie nouă; să-şi schimbe felul de viaţă; dar, prin toate acestea, el nu va fi scos din vechea stare de păcat nici cât negru sub unghie. Păcătosul poate fi, ce numim noi, „un om religios”, poate să încerce să se roage, chiar; poate să urmeze toate rânduirile bisericeşti şi să îmbrace astfel haina unei schimbări morale părute; dar nimic din toate acestea nu poate schimba ceva din starea lui adevărată înaintea lui Dumnezeu. Aşa este şi în ce priveşte firea. Cum va putea un om să-şi schimbe firea? El poate s-o supună unui întreg şir de lucruri, poate să încerce s-o înfrâneze, dar tot fire va rămânea. „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3. 6). Omului îi trebuie o fire nouă. Dar, cum s-o dobândească? Crezând „mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Sau”. „Tuturor celor ce L au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu născuţi nu din sânge sau din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1. 12-13). Vedem aici că, cei ce cred în Numele Fiului Lui Dumnezeu, au dreptul să se cheme copii ai lui Dumnezeu; ei au parte de o fire nouă şi au viaţa veşnică. „Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică” (Ioan 3. 36). „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, şi crede în cel ce M-a trimes, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţa” (Ioan 5. 24). „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimes Tu” (Ioan 17. 3). „Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este Fiul său. Cine are pe Fiul, are viaţa” (1Ioan 5. 11-12).

Aceasta este învăţătura lămurită a Scripturii în ce priveşte firea şi starea omului. Dar, cum şi pe ce temei este pus credinciosul într-o stare de neprihănire şi făcut părtaş firii dumnezeieşti? Această mare schimbare ţine în totul de acest binecuvântat adevăr: Isus a murit şi a înviat (1Tesal. 4. 14). El a părăsit scaunul de domnie al slavei, locurile cereşti; a venit în aceasta lume de păcate şi blestem într-un trup asemănător păcatului şi, după ce a arătat slava lui Dumnezeu în toate faptele vieţii Sale aici pe pământ, a murit pe cruce, sub greutatea abaterilor poporului Său. El a plătit toată datoria noastră, tot ce era sau ar putea fi împotriva noastră. A arătat că legea e sfânta şi dreaptă, fiind făcut blestem şt murind pe cruce. Orice cerinţă a fost împlinită, orice vrăjmaş adus la tăcere, orice piedeca îndepărtată. „El a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare şi minunată” (Isa. 42.21). „Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută” (Ps. 85. 10).

Dreptatea nemărginita fiind împlinită, dragostea nemărginită poate să se reverse în inima zdrobita a păcătosului, ca să-l liniştească şi înveselească, în timp ce sângele şi apa, picurând din coasta străpunsă a lui Isus, împlinesc toate cerinţele unei cuget vinovat, dar încredinţat de păcat. Domnul Isus se găsea în locul nostru pe cruce: El era locţiitorul nostru. „El, cel drept, pentru cei nelegiuiţi” (1 Petru 3. 18). „A fost făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5. 21). El a fost pus în rândul tâlharilor; a fost îngropat şi a înviat, împlinind astfel totul. Aşadar, de acum încolo, nimic nu mai este împotriva păcătosului; el este una cu Hristos şi în aceeaşi stare de neprihănire ca a Lui. „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4. 17).

Iată ce dă cugetului o pace temeinică. Dacă nu mai suntem într-o stare de vinovăţie, ci într-o stare de neprihănire, dacă Dumnezeu ne vede în Hristos şi asemenea Lui, avem parte de o pace desăvârşită. „Deci, fiindcă suntem neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu” (Rom 5. 1). Sângele Mielului a spălat toată vinovăţia credinciosului, i-a şters datoria cea grea şi i-a dat în faţa acestei sfinţenii, care nu poate privi nelegiuirea (Habacuc 1. 13), o haină albă.

Dar credinciosul n-a aflat numai pacea cu Dumnezeu; el este făcut copilul lui Dumnezeu, aşa că se poate bucura de dulceaţa legăturii cu Tatăl şi cu Fiul prin puterea Duhului Sfânt. El poate privi crucea din două puncte de vedere: mai întâi plăteşte ce cere slava lui Dumnezeu, apoi se arată dragostea lui Dumnezeu. Dacă ne-am privi păcatele din punct de vedere al cerinţelor lui Dumnezeu, ca Judecător, am vedea că ea (crucea) a împăcat aceste cerinţe. Dumnezeu, ca judecător, a fost proslăvit prin cruce. Ba mai mult: Dumnezeu, pe lângă cerinţe, mai are şi dragoste multă; şi crucea Domnului Isus dovedeşte păcătosului aceasta mare dragoste. De altă parte, păcătosul este făcut părtaş unei firi noi, în stare să se bucure de aceasta mare dragoste şi să aibă legătură cu inima din care porneşte această dragoste. „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El cel neprihănit pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3. 18). Deci nu numai că am fost puşi într-o stare nouă, dar am fost aduşi la o Persoana, adică la Dumnezeu, şi înzestraţi cu o fire care se poate desfăta în El. „Ne bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea” (Rom 5.11).

Câta putere şi câtă frumuseţe descoperim în aceste cuvinte de scăpare: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască, în pustie, un praznic în cinstea Mea” (cap. 5.11). „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimes sa tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi” (Luca 4. 18-19). Vestea cea bună a Evangheliei ne vesteşte izbăvirea de orice jug, din orice robie. Pacea şi slobozenia, cum spune Dumnezeu, sunt darurile pe care Evanghelia le da celui ce o primeşte, prin credinţă.

Băgaţi de seamă cum spune: „ca să-mi prăznuiască, în pustie, un praznic”. Dacă copiii lui Israel trebuiau să sfârşească cu Faraon, trebuiau să înceapă cu Dumnezeu. Schimbarea era mare. În loc să muncească sub jugul celor ce le luau biruri, ei trebuiau sa prăznuiască pe Dumnezeu; pentru aceasta, trebuiau să treacă din Egipt în pustie sub călăuzirea Lui şi, chiar dacă pustia era tristă şi sălbatică, ea era drumul care ducea în Canaan. Planul lui Dumnezeu era ca Israel să-l prăznuiască, în pustie, un praznic măreţ şi, pentru aceasta, trebuia sa „fie lăsat să plece” din Egipt. Totuşi Faraon nu era deloc gata să asculte porunca dumnezeiască. „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui şi să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul şi nici nu voi lăsa pe Israel să plece” (verset 2), Prin aceste cuvinte, Faraon îşi arăta în chipul cel mai izbitor, starea morală, neştiinţa şi neascultarea, Aceste două merg împreună. Dacă nu cunoşti pe Dumnezeu, nu poţi să asculţi de El, căci ascultarea se sprijină întotdeauna pe cunoştinţă. Un suflet, care are fericirea să cunoască pe Dumnezeu, află că această cunoaştere este viaţa (Ioan 17. 3); şi viaţa este putere; cu putere se poate lucra; este deci o mare lipsă de pricepere să vrei să ceri cuiva sa facă ceva ca să capete tocmai puterea prin care poate face acel ceva.

Apoi Faraon nu se cunoştea nici pe el, cum nu cunoştea nici pe Dumnezeu. El nu ştia că este un vierme al pământului, născut doar ca să arate slava celui despre care spune că nu-L cunoaşte (Exod 9. 16. Rom. 9. 17).

„Ei au zis: „Ni s-a arătat Dumnezeul Evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie”. Şi împăratul Egiptului le-a zis: „Moise şi Aaron, pentru ce abateţi poporul de la lucrul lui? Plecaţi la lucrările voastre. Să se dea mult de lucru acestor oameni ca să aibă de lucru şi să nu mai umble după năluci” (vers. 3-9).

Ce descoperire a colţişoarelor ascunse ale inimii omeneşti găsim aici! Ce lipsă de pricepere în lucrurile lui Dumnezeu! Toate drepturile şi toate descoperirile dumnezeieşti erau, după părerea lui Faraon, „năluci". Ce-l interesa pe el drumul de trei zile în pustie, sau „un praznic al Domnului"? Cum ar fi putut el înţelege nevoia unui asemenea drum, sau scopul unei astfel de sărbători? El putea înţelege ce înseamnă să porţi o sarcină sau să faci cărămizi; aceste lucruri, după judecata lui, se puteau pipăi, dar să slujeşti lui Dumnezeu, să ţii un praznic în cinstea Lui, asta nu era, pentru el, decât o nălucire deşartă născocită de cei ce căutau să scape cu această dezvinovăţire de greutăţile vieţii. Prea adesea aşa s-a întâmplat cu învăţaţii şi mai marii lumii acesteia, care întotdeauna au fost gata să numească nebunie şi deşertăciune mărturiile dumnezeieşti.

Ascultaţi, de pildă, felul cum priveşte marele Festus învinuirile pe care le aduc ludeii lui Pavel: „Aveau împotriva lui numai nişte neînţelegeri cu privire la religia lor şi la un oarecare Isus, care a murit şi despre care Pavel spune că este viu" (Fapte. 25. 19) Vai, ce puţin îşi da el seama de ce spunea! Cât de puţin înţelegea el ce urmări avea întrebarea dacă Isus era mort sau viu.

El nu se gândea la marea însemnătate a acestei întrebări pentru el şi chiar pentru prietenii săi, Agripa şi Berenice; dar asta nu schimbă cu nimic faptul în sine; acum, el şi ei ştiu, în această privinţă, ceva mai mult, măcar că, în zilele trecătoare ale slavei lor pământeşti, au primit acest lucru ca o credinţă greşita, nevrednică de luarea aminte a oamenilor cu judecată, bună numai să umple capetele smintite ale unor visători înflăcăraţi. Da! întrebarea însemnată, de care atârnă soarta tuturor copiilor lui Adam, pe care se sprijină starea de azi şi cea veşnică a Bisericii şi a lumii şi de care se leagă toate planurile lui Dumnezeu, era socotită, după judecata lui Festus, drept „credinţă zadarnică". Aşa şi cu Faraon, El nu ştia nimic de „Domnul, Dumnezeul Evreilor", de puternicul „Eu sunt" de asemeni tot ce-i spuseseră Moise şi Aaron despre o jertfă de adus lui Dumnezeu, i se părea umblare după năluci. Lucrurile lui Dumnezeu par, întotdeauna, zadarnice şi fără rost, pentru mintea celor ce nu-L cunosc. Numele lui Dumnezeu poate face parte din vorbirea unei religii pline numai de forme, dar El însuşi nu este cunoscut. Numele Său scump, în care credinciosul găseşte tot ce-i doreşte inima lui de credincios şi tot ce-i trebuie, pentru necredincios n-are nici însemnătate, nici putere. Aşa că tot ce vine de la Dumnezeu, sau Îl priveşte pe El, cuvintele Lui, învăţătura Lui, gândurile, căile Sale, sunt privite de cel necredincios ca năluci.

Dar se apropie cu paşi repezi vremea când nu va mai fi astfel. Scaunul de judecata al lui Hristos, groaza lumii viitoare, talazurile iazului cu foc, nu vor mai fi „năluci". Hotărât că nu; şi toţi aceia care, prin harul Lui, cred că aceste lucruri sunt adevărate, ar trebui să caute să trezească cugetul celor care, ca Faraon, ţin „fabricarea cărămizilor" ca cel mai de preţ gând sau lucru. Vai! de câte ori chiar creştinii cad în lumea lucrurilor văzute, gata să piardă adevăratul preţ adânc al lucrurilor dumnezeieşti şi cereşti. Trebuie să trăim mai mult în ţinutul cerului şi al „zidirii celei noi". Atunci vom vedea lucrurile cum le vede Dumnezeu, ne vom gândi asupra lor, cum se gândeşte Dumnezeu şi viaţa noastră va fi mai ridicată, mai dezinteresată, mai despărţită de pământ şi lucrurile pământeşti.

Dar greutatea lui Moise nu era părerile lui Faraon asupra însărcinării sale. Slujitorul credincios, a cărui inimă este dată în întregime lui Hristos, trebuie să se aştepte să fie privit de lume ca un visător înflăcărat. Punctul de vedere din care privesc ei pe credincios nu ne lasă să ne aşteptăm la altă judecată din partea lor. Cu cât un slujitor al lui Hristos va fi mai credincios Stăpânului ceresc, cu cât va merge pe urmele Sale, cu cât va fi mai asemenea chipului Său, cu atât se poate aştepta să fie privit de fii pământului ca „ieşit din minţi". Această judecată din partea lumii nu trebuie să-l dezamăgească, nici să-l umple de deznădejde. Un lucru nespus de dureros pentru el, însă, este să-şi vadă mărturia şi lucrul rău înţelese, nesocotite, lepădate tocmai de aceea pentru care lucrează el! Atunci are nevoie să fie mult cu Dumnezeu, să cugete mult la gândurile Sale, să trăiască în puterea legăturii cu El, ca să fie ţinut neclintit în calea şi slujba sa. Dacă, în asemenea împrejurări grele, nu eşti deplin încredinţat că ai primit chemarea de sus; dacă nu-ţi dai seama că Dumnezeu este cu tine, sa fii mai mult ca sigur de cădere.

Dacă Moise n-ar fi fost ţinut astfel, cum ar fi putut el stărui, când asuprirea crescândă a paterii lui Faraon a smuls logofeţilor copiilor lui Israel, cuvinte de deznădejde ca acestea: „Să vă vadă Domnul şi să judece! Voi ne-aţi făcut urâţi lui Faraon şi slujitorilor lui; ba încă le-aţi dat sabia în mână ca să ne omoare" (vers. 20, 21). „Asta era destul de trist şi Moise a simţit toată durerea şi s-a întors la Domnul şi a zis: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce mai trimes? De când m-am dus la Faraon, ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face şi mai rău poporului acestuia; şi n-ai izbăvit pe poporul Tău."

Tocmai când izbăvirea părea mai aproape, lucrurile au luat o întorsătura din cele mai triste; tocmai ca în firea înconjurătoare, clipa cea mai întunecoasă a nopţii este cea dinaintea zorilor. Aşa va fi istoria israeliţilor în zilele de apoi. Clipa întunericului celui mai adânc şi al groazei va fi înainte mergătorul arătării „Soarelui neprihănirii" (Matei 4. 1-2) aducând vindecarea în razele lui, „ca să lege rana fiicei poporului meu" (Ier. 6. 14; 8. 11).

Ne-am putea întreba, până la ce punct acest „de ce" al lui Moise, pomenit în locul de mai sus, a fost spus de o credinţă adevărată şi o voinţă smerită. Dumnezeu însă nu mustră pe Moise pentru acest „de ce", pricinuit de marea întristare a clipei prin care trecea.

El îi răspunde cu bunătate: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon; o mână puternică îl va sili să-l lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din ţara lui" (cap. 6. 1). Acest răspuns este plin de un har deosebit. În loc să mustre îndrăzneala celui ce şi-a îngăduit să pună la îndoială căile de nepătruns ale lui „Eu sunt", acest Dumnezeu, întotdeauna plin de milă, caută să uşureze sufletul apăsat al slujitorului Său, descoperindu-i ce va face. Numai Dumnezeu poate să lucreze în felul acesta, El de la care ne vine orice dar desăvârşit, şi care dă tuturor cu inimă largă şi fără mustrare (Iacov 1. 5-17). „Căci El ştie din ce suntem făcuţi. Îşi aduce aminte, că suntem ţărână" (Ps. 103. 14).

Nu în lucrările Sale, ci în El însuşi, în firea Lui, vrea El să-şi găsească inima mângâiere şi bucurie. În El este fericire deplina, veşnică.

Când inima găseşte, în Dumnezeu însuşi, uşurarea de care are nevoie; când poate alerga la cel mai sigur adăpost pe care i-l dă Numele Lui, când găseşte orice răspuns la nevoile ei în firea Lui, atunci este cu adevărat ridicată deasupra ţinutului celor pământeşti; ea poate părăsi făgăduinţele bunurilor pământeşti şi să preţuiască adevărata însemnătate a pretenţiilor omului. Inima care cunoaşte pe Dumnezeu poate nu numai să privească pe pământ şi să zică: „Totul este deşertăciune", dar să şi privească la Dumnezeu şi să zică: „Toate izvoarele mele sunt în Tine" (Ps. 87. 7)

„Dumnezeu a mai vorbit lui Moise şi i-a zis: „Eu sunt Domnul! Eu M-am arătat lui Avraam, şi lui Isaac şi lui Iacov, ca Dumnezeul cel atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca „Domnul". „De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau ţara Canaan, tara călătoriilor lor sfinte în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe cari-i ţin Egiptenii în robie şi Mi-am adus aminte de legământul Meu" (vers. 2-5). Domnul (Iehova) este Numele pe care-l ia Dumnezeu ca Izbăvitor al poporului Său; pe

temeiul legământului Său de har fără margini.

El se descopere ca fiind singur marele izvor veşnic al dragostei mântuitoare, înfăptuindu-şi planurile Sale, împlinind făgăduinţele, izbăvind pe poporul Său ales de orice vrăjmaş, de orice rău. Era spre binele lui Israel să rămână sub ocrotirea acestui nume cu tâlc „Domnul”, care arată pe Dumnezeu ca lucrând pentru slava Sa şi luând pe poporul asuprit ca să arate în el această slavă (Isa. 43. 11-12; 15-21) „De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care v-apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor şi vă voi scăpa cu braţ întins şi judecăţi mari. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi veţi cunoaşte ca Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care v-apasă Egiptenii. Eu vă voi duce în ţara pe care am jurat că o dau lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, eu vă voi da-o în stăpânire. Eu sunt Domnul” (vers. 6-8).

Toate acestea arată dragostea cea mai curată, cea mai bogată, cea mai lipsită de interes. Dumnezeu se arată inimilor alor Săi, ca fiind cel ce lucrează în ei, pentru ei, cu ei pentru arătarea slavei Sale. Oricât de slabi şi răi erau ei, El s-a scoborât ca să facă să se vadă slava Sa, ca să-şi arate dragostea şi să dea o pildă de puterea Sa, în izbăvirea lor deplină. Slava Lui şi scăparea lui Israel erau strâns legate. Mai târziu, li s-a adus aminte de aceste lucruri. „Nu doar pentru că întreceţi la număr pe toate celelalte popoare s-a alipit Domnul de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul va iubeşte, pentru că a vrut să ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternica şi v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului” (Deut. 7. 7, 8).

Nimic mai potrivit pentru aşezarea şi întărirea inimii şovăitoare şi îndoielnice pe o temelie tare, decât cunoştinţa că Dumnezeu ne-a luat, aşa cum suntem, şi ştiind desăvârşit de bine ce suntem; şi mai mult, El nu va face nici o nouă descoperire, care să-i micşoreze dragostea pentru noi. „Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13. 1). Pe cel ce-l iubeşte, îl iubeşte până la capăt cu o dragoste neschimbătoare; acesta este un prilej de bucurie nespusă. Dumnezeu ştia cine suntem noi; El cunoştea tot ce aveam mai rău în noi, când şi-a arătat dragostea Lui, dăruind pe Fiul Sau. El a ştiut de ce aveam noi nevoie, şi a îngrijit de toate. El cunoştea suma datoriei şi a plătit-o. El ştia ce trebuie făcut şi a împlinit. Cerinţele slavei Sale trebuiau împlinite şi le-a împlinit. Aceasta este lucrarea Lui. De aceea spune lui Israel: „Vă voi scoate; vă voi face popor al Meu; vă voi duce în ţara Canaan; Eu sunt Domnul”.

Acesta este lucrul pe care vrea sa-l facă El, potrivit cu ce este El; şi, câtă vreme n-a fost bine înţeles acest adevăr şi nu este primit cu tărie în suflet prin puterea Duhului Sfânt, nu poate fi vorba de o pace temeinică. Nu poţi avea o inimă fericita, nici liniştită, înainte de a şti şi crede ca toate cerinţele dumnezeieşti au fost împlinite.

Cealaltă parte a capitolului cuprinde o listă a căpeteniilor caselor părinţilor lor. Această lista este vrednică de luat în seamă, întrucât ne arată pe Domnul numărând pe ai Lui, cu toate că erau încă în stăpânirea vrăjmaşului. Israel era poporul lui Dumnezeu, şi Dumnezeu face aici numărătoarea acelora asupra cărora avea un drept nemărginit. Ce har minunat să găseşti ceva de luat în seama în cei ce se aflau în mijlocul marii înjosiri a robiei Egiptului, era ceva în adevăr vrednic de Dumnezeul Acela, care a făcut lumile şi care este înconjurat de îngeri ce n-au căzut, totdeauna gata să „facă voia Lui” (Ps. 103. 21), să se coboare aici pe pământ, să ia câţiva robi, cu care să binevoiască să-şi unească Numele Său! El s-a coborât în mijlocul cuptoarelor de cărămizi ale Egiptului, a văzut acolo un popor gemând sub biciul asupritorului, şi a rostit atunci aceste cuvinte vrednice de ţinut minte: „Lasă pe poporul Meu să plece”. Şi, spunând astfel, a început sa facă numărătoarea, ca şi cum ar fi zis: „Aceştia sunt ai Mei; să văd câţi sunt, pentru ca nici unul să nu fie lăsat în urmă. El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să şadă alături cu cei mari: şi le dă de moştenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă” (1Sam. 2. 8).

Acest capitol alcătuieşte o parte deosebită a cărţii Exodului. Cuprinsul lui poate fi aşezat sub următoarele trei puncte de căpetenie: cele zece judecaţi ale Domnului; împotrivirea lui „Iane şi Iambre” şi cele patru împotriviri ale lui Faraon.

Toată ţara Egiptului a fost zguduită sub lovituri neîntrerupte ale nuielei Domnului. Toţi, de la împăratul aşezat pe scaunul de domnie „până la slujnica ce lucrează la moară”, au simţit grozava greutate a acestei nuiele. „A trimes pe robul său Moise şi pe Aaron pe care-l alesese. Prin puterea lui, ei eu făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în ţara lui Ham. A trimes întuneric şi a adus negura ca să nu fie neascultători la Cuvântul Lui. Le-a prefăcut apele în sânge, şi a făcut să le piară toţi peştii. ţara lor a forfotit de broaşte până în odăile împăraţilor lor. El a zis şi au venit muşte otrăvitoare, păduchi pe tot ţinutul lor. În loc de ploaie, le-a dat grindină şi flăcări de foc în ţara lor. Le-a bătut viile şi smochinii şi a sfărâmat copacii din ţinutul lor, El a zis şi au venit lăcuste, lăcuste fără număr, care au mâncat toată iarba din ţară şi au mistuit roadele de pe câmpiile lor. A lovit pe toţi întâii născuţi din tara lor, toată pârga puterii, lor” (Ps. 105.26-36);

Aici psalmistul ne zugrăveşte pe scurt îngrozitoarele pedepse pe care le-a făcut Faraon să vină asupra ţării şi asupra poporului său, din pricina împietririi inimii lui. Acest trufaş împărat luase hotărârea să se împotrivească voinţei celei atotputernice şi căilor Dumnezeului celui Prea înalt, şi, ca o dreaptă urmare a acestui fapt, a fost osândit la orbire şi împietrire. „Domnul a împietrit inima lui Faraon, şi Faraon n-a ascultat de Moise şi de Aaron, după cum spusese Domnul lui Moise. Domnul a zis lui Moise. „Scoală-te dis de dimineaţă, du-te înaintea lui Faraon, şi spune-i: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul Evreilor: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-mi slujească. Fiindcă de data aceasta am să trimet toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva poporului tău ca să ştii că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul. Dacă Mi-aş fi întins mâna şi te-aş fi lovit cu ciumă, pe tine şi pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul” (Exod 9. 12-16). Privind cu băgare de seamă pe Faraon şi faptele lui, sufletul se duce în mijlocul întâmplărilor mişcătoare din Apocalipsa, care ne fac sa vedem pe cel din urmă îngâmfat asupritor el poporului lui Dumnezeu, făcând sa se reverse peste împărăţia lui şi peste el însuşi cele şapte potire ale mâniei Celui Atot-Puternic. Dumnezeu, în planurile Sale, a voit ca Israel să aibă întâietatea pe pământ; trebuie dar ca oricine are îndrăzneala să se împotrivească acestei întâietăţi, să fie dat deoparte. Trebuie ca harul dumnezeiesc să şi ajungă ţinta; şi oricine ar încerca să pună o piedecă înaintea acestui har trebuie să fie „îndepărtat”: fie Egiptul, Babilonul, sau „Fiara care era, şi nu mai este şi care va fi” (Apoc. 17. 8), n-are a face. Puterea dumnezeiască va deschide calea, astfel ca harul dumnezeiesc să poată curge, şi un blestem veşnic va fi peste toţi aceia cari-i vor pune piedeci. Ei vor gusta, în timpul veşniciei, rodul amar al răzvrătirii lor împotriva Domnului, Dumnezeului Evreilor, El a zis poporului Sau: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere” (Isa. 54.17), şi credincioşia Lui neschimbată va împlini neapărat ce a făgăduit harul Său fără margini. Astfel, când Faraon stăruia să oprească cu mâna sa de fier pe Israelul lui Dumnezeu, potirele mâniei dumnezeieşti se vărsau peste el, şi ţara Egiptului, în întregime, era acoperita de întuneric, de boli şi de jale. În curând, va fi la fel cu marele şi cel din urmă asupritor, când se va ridica din adâncul fără fund, înarmat cu puterea sa tanică, pentru ca să zdrobească sub „piciorul mândriei” (Ps. 36. 11) pe aceia pe care şi i-a ales Domnul ca ţinta a îndurării Sale. Scaunul lui de domnie va fi răsturnat, împărăţia lui nimicită de cele din urmă şapte urgii, şi, la urmă, el însuşi va fi aruncat, nu în Marea Roşie, ci „în iazul de foc şi de pucioasă” (Apoc. 17. 8; 20. 10).

Nici o slovă sau o iota din ce a făgăduit Dumnezeu lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov nu va trece fără să fie împlinită. Dumnezeu va împlini totul. În ciuda tuturor celor spuse sau făcute împotrivă, Dumnezeu îşi aduce aminte de făgăduinţele Sale, şi le va împlini. Toate făgăduinţele Lui sunt „da şi Amin" în Hristos Isus (2 Cor 1. 20). Neamuri împărăteşti s-au ridicat şi şi-au jucat rolul în aceasta lume; scaune de domnie au fost ridicate pe dărâmăturile vechii străluciri a Ierusalimului: împărăţii au înflorit pentru o vreme, şi apoi s-au prăbuşit; domnitorii atotputernici şi plini de râvnă au luptat pentru stăpânirea „ţării făgăduinţei" toate acestea s-au întâmplat, dar Domnul a zis cu privire la Palestina: „Pământurile să nu se vândă de veci, căci ţara este a Mea" (Levitic 25. 23). Prin urmare, nimeni decât Domnul nu va stăpâni, la urma urmelor, această ţară; şi El o va moşteni prin sământa lui Avraam. Un singur loc din Scriptură este de ajuns. Ţara Canaanului este pentru urmaşii lui Avraam, şi urmaşii lui Avraam pentru ţara Canaanului, şi niciodată nici o putere pământească sau drăcească nu va putea să răstoarne această poruncă dumnezeiască. Dumnezeul cel veşnic Şi-a dat cuvântul, si sângele legământului veşnic a curs, pentru ca să întărească acest cuvânt. Cine oare îl va zădărnici? „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24. 35). „Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ţi vină în ajutor, trece cu măreţie pe nori. Dumnezeul cel veşnic este un loc de adăpost, şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaş dinaintea ta, şi a zis: „Nimiceşte-l". Israel este fără frică în locuinţa lui, izvorul lui Iacov este departe într-o ţara plină de grâu şi de must, şi cerul lui picură rouă. Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul, scutul care îţi dă ajutor, şi sabia care te face slăvit? Vrăjmaşii tăi vor face pe prietenii înaintea ta, şi tu vei călca peste înălţimile lor" (Deut. 33. 26-29).

Să cercetăm acum, punctul al doilea, şi anume împotrivirea lui „Iane şi Iambre", vrăjitorii egipteni. Nu am fi cunoscut numele acestor vechi potrivnici ai adevărului lui Dumnezeu, dacă n-ar fi fost numiţi de Duhul Sfânt, când vorbeşte despre „zilele din urmă", despre care înştiinţează Pavel pe copilul său, în credinţa, Timotei. Este de mare însemnătate ca cititorul creştin să înţeleagă bine adevărata obârşie a împotrivirii faţă de Moise a acestor vrăjitori; şi pentru ca să-şi dea bine seama de aceasta, iată locul din epistola lui Pavel către Timotei. Este adânc şi serios. „Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi. neîmblânziţi, iubitori de sine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia. Sunt printre ei unii, care se vâră prin case, şi momesc pe femeile uşuratice îngreuiate de păcate şi frământate de felurite pofte, care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului. După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise; tot aşa şi oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricaţi la minte şi osândiţi în ce priveşte credinţa. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată şi a celor doi oameni" (2 Tim. 3. 1-9).

Vedem că felul acestei împotriviri faţă de adevăr este foarte serios. „Iane şi Iambre" s-au împotrivit lui Moise doar îmitându-l în ce făcea, pe cât le sta în putinţă.. Nu vedem că el ar fi pus pe seama unei puteri înşelătoare sau rele lucrările lui Moise, ci au căutat mat degrabă să le zădărnicească înrâurirea asupra cugetului, făcând aceleaşi lucruri ca şi el. Ce făcea Moise puteau să facă şi ei, astfel, că, la urma urmelor, nu era mare deosebire. Era tot una. Minunea este minune. Dacă Moise făcea minuni pentru ca să scoată poporul din Egipt, ei puteau să le facă pentru ca să-l oprească în ţară: unde era dar deosebirea?

Din toate acestea, învăţăm că Împotrivirea cea mai drăcească faţă de mărturia lui Dumnezeu în lume vine de la aceia care, cu toate că imită adevărul, nu au decât forma evlaviei şi-i „tăgăduiesc puterea" (2 Tim. 3. 5). Aceşti oameni pot face aceleaşi lucruri, pot lua aceleaşi obiceiuri şi forme, pot întrebuinţa acelaşi fel de vorbire şi să mărturisească aceleaşi păreri ca şi ceilalţi. Dacă adevăratul creştin însufleţit de dragostea lui Hristos. dă de mâncare celui înfometat, îmbracă pe cel gol, cercetează bolnavii, răspândeşte Scriptura, împarte tractate, se roagă, cântă cântări creştineşti, apără şi vesteşte Evanghelia, creştinul de formă poate sa facă şi el toate aceste lucruri şi, să se ia bine seama, aceasta este însuşirea deosebită a împotrivirii faţă de adevăr „în zilele din urmă", acesta este duhul lui Iane şi Iambre. Cât de trebuincios este să se înţeleagă acest adânc adevăr! E de mare nevoie să ne aducem aminte că, după cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa aceşti învăţători iubitori de sine, de lume şi de plăceri, „se împotrivesc adevărului". Ei nu voiesc să fie fără „o formă de evlavie". Dar îşi însuşesc forma pentru că a intrat în obiceiuri, şi urăsc „puterea" ei, pentru ca cere lepădarea de sine. „Puterea evlaviei" are ca urmare recunoaşterea drepturilor lui Dumnezeu, statornicirea împărăţiei Lui în inimă şi apoi arătarea acestor lucruri în felul nostru de a fi şi în întreaga viaţa; dar, creştinul de formă nu cunoaşte aceste lucruri. „Puterea evlaviei niciodată nu se va putea însoţi cu vreuna din dezgustătoarele însuşiri pe care ni le înfăţişează partea epistolei către Timotei, pomenită mai sus; dar „forma", ascunzându-le. le lasă în voie şi nesupuse: şi în aceasta simte plăcere creştinul de formă. El nu ţine de loc ca poftele lui să fie robite, plăcerile împiedicate, patimile înfrânate, pornirile pentru celelalte lucruri ţinute în frâu, inima curăţită. Îi trebuie tocmai atâta religie ca să poată lua parte cea mai bună cu putinţă din lumea aceasta şi din cea viitoare. El nu ştie ce însemnează să se lepede de lumea aceasta, pentru ca a găsit „lumea viitoare".

Privind cu băgare de seama formele împotrivirii Satanei faţă de adevărul lui Dumnezeu, vedem ca ţelul lui de a lucra a fost totdeauna să ţină piept acestui adevăr; la început, cu sila, lovind pe faţă, şi, în urma, când acest mijloc n-a izbutit, stricându-l printr-o imitare. Astfel el a căutat să omoare pe Moise (cap. 2.15), şi, neizbutindu-i planul, a încercat să-i imite lucrările.

La fel s-a întâmplat cu adevărul încredinţat Bisericii lui Dumnezeu. Cele dintâi silinţe ale Satanei s-au arătat prin mânia mai marilor preoţilor şi bătrânilor norodului, prin scaunul judecătoresc al lui Pilat, prin închisoare şi sabie. Dar, în locul din a doua epistolă către Timotei, nu se vorbeşte de asemenea mijloace. Lovitura pe faţă a făcut loc mijlocului mult mai ager şi mai primejdios al unei slujbe zadarnice de formă fără putere, de imitare omenească. În loc să se înfăţişeze înarmat cu sabia prigonirii, vrăjmaşul se plimbă înveşmântat în haina slujbei religioase. El mărturiseşte şi imită ceea ce prigonea şi căuta să nimicească odinioară; şi, prin mijlocul acesta, el capătă, pentru vremea de faţă, foloase înspăimântătoare. Formele îngrozitoare ale răului moral care din veac în veac au murdărit filele istoriei omenirii, în loc să se găsească numai în locurile, unde s-ar putea căuta, în chip firesc, în ascunzişurile întunericului omenesc, se găsesc rânduite, cu multă îngrijire, sub cutele unei slujbe nepăsătoare şi neputincioase, şi iată astfel una din marile lucrări ale Satanei.

Este firesc ca omul, făptură căzută şi stricată, să fie iubitor de sine, zgârcit, lăudăros, mândru, neştiutor, prieten mai mult al plăcerilor decât al lui Dumnezeu; dar, ca să fie toate acestea sub frumoasa înfăţişare a unei „forme de evlavie", dovedeşte puterea deosebită a Satanei în împotrivirea lui faţă de adevăr în „zilele din urma". Ca omul sa-şi arate pe faţă aceste năravuri, aceste pofte şi aceste patimi urâte, urmări neapărate ale depărtării lui de izvorul sfinţeniei şi curăţiei fără margini, este foarte firesc, căci omul va fi acelaşi până la sfârşitul sfârşitului. Dar, pe de altă parte, când vedem sfântul Nume al Domnului Isus pus alături cu stricăciunea şi răutăţile fără margini ale omului; când vedem sfintele Lui porunci unite cu nişte obiceiuri religioase nelegiuite; când vedem toată stricăciunea păgânilor aşa cum ne-o înfăţişează cel dintâi capitol al epistolei către Rom., unită cu o „forma de evlavie", putem spune cu drept cuvânt: acestea sunt îngrozitoarele însuşiri ale „celor din urmă zile", împotrivirea lui „Iane şi Iambre".

Cu toate acestea, numai trei lucruri au putut vrăjitorii Egiptului să imite pe slujitorii Dumnezeului celui viu şi adevărat: şi-au prefăcut toiegele în şerpi (cap. 7. 12); au prefăcut apa în sânge (cap. 7. 22); şi au scos broaşte peste toată ţara Egiptului (cap. 8. 7); dar, la al patrulea semn, căruia îi trebuia puterea ziditoare, arătarea vieţii, au rămas zăpăciţi şi au fost siliţi să zică: „Aici este degetul lui Dumnezeu” (cap. 8. 16-19). Tot aşa este şi cu cei ce se împotrivesc adevărului în zilele de pe urmă. Tot ce fac ei fac prin înrâurirea deadreptul a Satanei şi intră în marginile puterii lui. Pe lângă aceasta, ţinta lor de căpetenie este „să se împotrivească adevărului”. Cele trei lucruri, pe care le-au putui face „Iane şi Iambre” au ca însuşire a lucrării satanice moartea si necurăţia şi anume: şerpii, sângele şi broaştele.

În felul acesta s-au „împotrivit lui Moise”, şi „aceştia de asemenea se împotrivesc adevărului” şi împiedică lucrarea lui morală asupra cugetului. Nimic nu ere o înrâurire mai mare pentru slăbirea puterii adevărului ca acest fapt, anume ca persoane, care sunt cu desăvârşire în afară de călăuzirea adevărului, fac întocmai aceleaşi lucruri ca şi cei ce umblă în adevăr. Acesta este felul de a lucra al Satanei în vremea de faţă. El încearcă să facă pe toţi oamenii să treacă drept creştini. I-ar plăcea să ne încredinţeze că suntem înconjuraţi de o „lume creştină”, dar „lumea creştină” nu este decât o creştinătate mincinoasă, care, departe de a da o mărturie pentru adevăr, potrivit planurilor vrăjmaşului adevărului, are menirea să se împotrivească înrâuririi de sfinţire şi curăţire a acestuia.

Într-un cuvânt, slujitorul lui Hristos, martorul adevărului, este înconjurat din toate părţile de duhul lui „Iane şi Iambre”. E bine să ţină minte, să cunoască în amănunţime răul cu care are să lupte; să nu uite că lumea, care-l înconjoară, este imitarea drăceasca a lucrării adevărate a lui Dumnezeu făcută, nu de băţul unui vrăjitor rău pe faţa, ci prin lucrarea slujitorilor mincinoşi, având forma evlaviei, dar tăgăduindu-i puterea, oameni care fac lucruri ce par bune şi drepte, dar care nu au nici viaţa lui Hristos în suflet, nici dragostea de Dumnezeu în inima lor, nici puterea Cuvântului lui Dumnezeu în cugetul lor.

„Dar”, adaugă apostolul, nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată şi a celor doi oameni”. Într-adevăr, „nebunia lui Iane şi Iambre” a fost arătată tuturor atunci, când nu numai că nu au putut să mai facă minunile lui Moise şi Aaron, dar, de fapt, au fost prinşi în judecăţile lui Dumnezeu. Aici este ceva foarte serios. Nebunia tuturor acelora care nu au decât forma va fi arătată tot astfel. Nu numai ca ei nu vor fi în stare sa imite urmările curate ale vieţii şi puterii dumnezeieşti, în întregimea lor, dar vor fi ei înşişi loviţi de judecăţile, care vor urma din înlăturarea acestui adevăr căruia s-au împotrivit.

Ar putea spune cineva oare că toate acestea nu cuprind nici o învăţătura pentru o vreme, când totul e formă fără putere? Ba da. Aceste pilde ar trebui să înrâurească asupra oricărui cuget, să vorbească tuturor inimilor, cu putere, şi să facă pe fiecare din noi sa se cerceteze cu deamănuntul ca să-şi dea seama dacă mărturiseşte pentru adevăr, umblând prin puterea evlaviei, sau îi pune piedici nimicindu-i urmările, neavând decât forma. Urmările puterii evlaviei se vor arăta în aceea că „vom rămânea în lucrurile, pe care le-am învăţat” (2 Tim. 3. 14). Numai aceia vor rămânea, care au fost învăţaţi de Dumnezeu; care, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, s-au adăpat din adevărul dumnezeiesc la izvorul curat al Scripturii.

Binecuvântat să fie Dumnezeu că sunt mulţi de aceştia în feluritele biserici de nume. Sunt, pe aici pe colo, mulţi al căror cuget a fost spălat în sângele ispăşitor al „Mielului lui Dumnezeu” (Ioan 1. 29) ale căror inimi sunt pătrunse de o adevărată dragoste pentru Hristos şi ale căror suflete se bucură în „fericita nădejde” că-L vor vedea, aşa cum este, şi că vor fi schimbaţi pentru vecie în chipul Său. Suntem îmbărbătaţi gândindu-ne la ei. Însă este un har nespus de mare să fii în legătură cu aceia care pot da socoteală de nădejdea pe care o au în ei, şi de rostul lor. Facă Domnul să li se înmulţească numărul în fiecare zi şi puterea evlaviei să se răspândească până departe în aceste zile de pe urmă, pentru ca să se dea o mărturie strălucită Numelui Aceluia care este vrednic de ea.

Ne mai rămâne să cercetăm al treilea punct, adică cele patru împotriviri viclene ale lui Faraon faţă de deplina dezrobire a poporului lui Dumnezeu şi întreaga lui despărţire de Egipt. Cea dintâi din aceste împotriviri se găseşte la cap. 8, verset 25. „Faraon a chemat pe Moise şi pe Aaron, şi le-a zis: „Duceţi-vă de aduceţi jertfe Dumnezeului vostru aici în ţară”. Este de prisos să mai atragem luarea aminte că, fie că vrăjitorii se împotrivesc, fie că Faraon pune piedeci, de fapt, Satana este cel ce stă la spatele lor; este lămurit că ţinta lui, în gândul pe care l-a insuflat lui Faraon, era să împiedece mărturia care trebuia dată în Numele Domnului şi care atârna de despărţirea deplină a poporului lui Dumnezeu de Egipt. Este vădit că n-ar fi fost o astfel de mărturie, dacă poporul rămânea în Egipt, chiar dacă ar fi adus jertfa Domnului. Israeliţii s-ar fi aşezat astfel pe acelaşi tărâm cu Egiptenii, şi ar fi pus pe Domnul la înălţimea zeilor Egiptului; şi un Egiptean ar fi putut spune unui israelit: „Nu vad nici o deosebire între noi şi voi: voi aveţi credinţa voastră, iar noi pe a noastră: unde este deosebirea”?

Oamenii socotesc că este foarte drept, lucru ce se înţelege de la sine, ca fiecare să aibă o religie, oricare ar fi ea. Numai să fim sinceri şi să nu ne amestecăm în credinţa vecinului nostru, încolo prea puţin interesează forma religiei noastre. Acestea sunt gândurile oamenilor cu privire la ceea ce numesc ei religie; dar e lămurit că slava Numelui lui Isus n-are nici un loc în toate acestea. Vrăjmaşul se va împotrivi întotdeauna oricărui gând de despărţire, şi inima omului nu înţelege acest lucru. Inima poate să năzuiască după evlavie, pentru că îi spune cugetul că nu este totul în rânduială, dar tot aşa de bine doreşte şi lucrurile lumii. Iar plăcea să „jertfească lui Dumnezeu în tară” oricine primeşte o evlavie lumească şi nu vrea „să iasă şi să se despartă”, ţinta Satanei este atinsă. Planul lui neschimbat, de la început, a fost sa împiedice mărturia dată Numelui lui Dumnezeu pe pământ; şi aici planul său ascuns era acelaşi, când îndemna pe Faraon să zică: „Duceţi-vă de jertfiţi Dumnezeului vostru, în ţară”! Să primească acest lucru ar fi însemnat să înăbuşe mărturia! Poporul lui Dumnezeu în Egipt, şi Dumnezeu însuşi întovărăşit cu idolii Egiptului! Ce ocară înspăimântătoare!

Cititorule, ar trebui să ne gândim adânc la aceste lucruri. Truda vrăjmaşului, ca să înduplece pe poporul Israel să jertfească lui Dumnezeu în Egipt, descoperă un adevăr de temelie cu mult mai adânc decât ne-am închipui la început. Vrăjmaşul ar birui, dacă ar putea să dobândească vreodată, prin orice mijloace şi în orice împrejurări, măcar părerea unei încuviinţări dumnezeieşti în sprijinul religiei lumii. El nu pune nici o piedică unei asemenea religii. El îşi atinge tot atât de bine scopul prin ceea ce se numeşte „lume evlavioasă”, ca şi prin oricare alt mijloc; de asemenea a câştigat un punct însemnat, când a izbutit să facă pe un adevărat creştin să încurajeze religia lumii. Se ştie că nimic nu stârneşte în lume mai multă mânie ca adevărul dumnezeiesc al despărţirii de acest veac rău. Vă va lăsa să credeţi aceleaşi lucruri, să predicaţi aceleaşi învăţături, să faceţi aceleaşi fapte; dar, dacă încercaţi măcar în cea mai mică măsură, să vă supuneţi poruncilor dumnezeieşti: „Depărtează-te de oamenii aceştia” (2 Tim. 5. 5), şi „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei” (2 Cor. 6. 17), puteţi să vă aşteptaţi la cea mai grozavă împotrivire! De ce? Pentru că, despărţiţi de zadarnica religie a lumii, creştinii dau lui Hristos o mărturie pe care nu o pot da câtă vreme sunt uniţi cu ea.

Între religia omenească şi Hristos este o foarte mare deosebire. Un biet locuitor din Indostan cufundat în întuneric vă va vorbi de religia sa, dar el nu ştie nimic despre Hristos. Apostolul nu zice: „dacă este vreo mângâiere în religie” (Filip. 2. 1), cu toate că, fără îndoială, sprijinitorii

unui sistem religios oarecare găsesc în această religie ce socot ei drept mângâiere. Dar Pavel îşi găsise mângâierea în Hristos, după ce încercase din plin deşertăciunea religiei chiar sub forma cea mai frumoasă şi mai înălţătoare (Vezi şi Gal. 1, 13-14; Filip. 3.4-11). Într-adevăr, Duhul lui Dumnezeu vorbeşte de o „religie curată şi neîntinată” (Iacov 1, 27); dar omul ne născut din nou nu poate sa aibă parte de ea, căci cum ar putea să aibă parte din ceea ce este „curat” şi „neprihănit”? Această religie este din cer, izvorul a tot ce este curat şi minunat; ea este numai „înaintea Dumnezeului nostru şi Tată pentru împlinirea slujbei firii celei noi de care au parte toţi cei ce cred în Numele Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1. 12-13; Iacov 1. 18;1 Petru 1. 23;1 Ioan 5. 1). În sfârşit, ea se rânduieşte sub cele două puncte însemnate ale bunătăţii harnice şi a sfinţeniei personale: „să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume” (Iacov 1. 27). Dacă străbateţi lista adevăratelor roade, ale creştinismului, le veţi găsi pe toate strânse sub aceste două puncte şi este foarte însemnat să vedem că, fie în cap. 8 din Exod, fie în cap.! din Iacov, despărţirea de lume este înfăţişată ca o însuşire de care adevăratul creştin nu se poate lipsi în adevărata slujbă adusă lui Dumnezeu. Nimic din ce este întinat prin atingerea cu „acest veac rău” nu poate fi primit înaintea lui Dumnezeu, nici nu poate primi din mâna Sa pecetea aceasta: „curat şi fără prihană”. „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Ea vă voi fi Tată şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6. 17-18)

În Egipt nu se găsea nici un loc de adunare pentru Domnul şi pentru poporul Său răscumpărat; izbăvirea şi despărţirea de Egipt erau pentru Israel unul şi acelaşi lucru. Dumnezeu zisese: „M-am pogorât ca să-i izbăvesc” (Exod 3. 8), şi nimic mai puţin decât aceasta n-ar fi putut mulţumi sau proslăvi pe Dumnezeu. O mântuire, care ar fi lăsat poporul în Egipt, n-ar fi fost mântuirea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, să nu uităm că planul Domnului în mântuirea lui Israel, precum şi în nimicirea lui Faraon, era ca „Numele Său să fie vestit în tot pământul” (Exod 9. 6). Ce vestire a Numelui Său sau a felului Său de a fi ar fi fost aceea, dacă poporul Său ar fi început să-i slujească în Egipt?

N-ar fi fost nici o mărturie, sau doar o mărturie cu totul mincinoasă. Era dar de neapărată trebuinţă, pentru ca arătarea în întregime şi cu încredinţare a firii lui Dumnezeu, ca poporul Său să fie cu totul izbăvit şi deplin despărţit de Egipt; şi acum este tot atât de trebuincios, pentru ca o mărturie lămurită şi nesupusă îndoielilor să fie dată Fiului lui Dumnezeu, ca toţi cei ce într-adevăr sunt ai Lui să fie despărţiţi de acest veac rău. Aşa este voia lui Dumnezeu, şi pentru aceasta Hristos S-a dat pe Sine însuşi, după cum citim: „Har şi pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, şi de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor Amin!” (Gal. 1. 3-5).

Galatenii începeau să se dedea unei religii trupeşti şi lumeşti, o religie de porunci, o religie de „zile, de luni, de vremi şi de ani” şi apostolul, chiar de la cele dintâi vorbe ale epistolei sale, le aduce aminte că Domnul Isus S-a dat pe Sine însuşi, tocmai pentru ca să Izbăvească pe poporul Său din acel sistem. Trebuie ca poporul lui Dumnezeu să fie un popor despărţit, nu numai pe temeiul unei sfinţenii personale mai mari decât a altuia, dar pentru că este poporul Său şi pentru ca să răspundă cu vrednicie scopului plin de îndurare pe care l-a avut Dumnezeu, punându-i în legătură cu El însuşi şi unindu-şi Numele Său cu ei. Un popor, care ar fi trăit încă în mijlocul spurcăciunilor şi nelegiuirilor Egiptului, n-ar fi putut fi martorul Dumnezeului prea sfânt; şi tot astfel, acum, cine se amestecă în urâciunile unei religii lumeşti şi stricate nu poate fi un martor puternic şi credincios al lui Hristos cel răstignit şi înviat.

Răspunsul lui Moise la cea dintâi împotrivire a lui Faraon este foarte însemnat. „Moise a răspuns: „Nu este deloc potrivit să facem aşa; căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe, care sunt o urâciune pentru Egipteni. Şi dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru Egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre? Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie, şi acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, după cum ne va spune” (cap. 8. 26, 27). „Drumul de trei zile” este o adevărată despărţire de Egipt. Nimic mai puţin nu putea să împace credinţa. Israelul lui Dumnezeu trebuie să fie despărţit de ţara morţii şi a întunericului, în puterea învierii. Trebuie ca apele mării Roşii să despartă pe răscumpăraţii lui Dumnezeu din ţara Egiptului, înainte ca ei să poată jertfi Domnului cum trebuie. Dacă ar fi rămas în Egipt, ar fi trebuit să jertfească lui Dumnezeu chiar lucrurile religii nelegiuite a Egiptului (Notă: Cuvântul „nelegiuit” are în vedere lucrurile la care se închinau Egiptenii). Acest lucru nu se poate. N-ar fi putut avea în Egipt nici cort, nici templu, nici altar. În tot cuprinsul ţării, n-ar fi avut loc pentru nici unul din aceste lucruri. De fapt, după cum vom vedea mai departe, Israel n-a cântat nici o cântare de laudă, până ce întreaga adunare nu a ajuns, în puterea unei mântuiri împlinite, la ţărmul mării Roşii, dinspre ţara Canaan. Tot aşa se petrece şi acum. Trebuie ca cel credincios să ştie unde l-a aşezat, pentru totdeauna, moartea şi învierea Domnului Isus, mai înainte ca să poată fi un închinător priceput, un slujitor plăcut lui Dumnezeu, un martor adevărat şi credincios.

Nu este vorba aici să ştii dacă eşti copil al lui Dumnezeu şi deci mântuit. Un mare număr de copii ai lui Dumnezeu sunt departe de a cunoaşte, în ce-i priveşte pe ei, deplina urmare a morţii şi învierii lui Hristos. Ei nu pricep adevărul scump, că moartea lui Hristos le-a şters, pentru totdeauna, păcatele (Evrei 8. 26) şi că sunt fericiţi părtaşi ai vieţii Sale de înviere, în care păcatul nu poate avea nimic a face. Hristos a fost făcut blestem pentru noi, nu cum ar voi unii să ne înveţe, născându-se sub blestemul unei legi călcate, ci fiind răstignit pe lemn (Vezi Deut. 21. 23; Gal. 5. 13). Noi eram sub blestem pentru că eram în păcatele noastre, sau pentru că nu păzisem legea; dar Hristos, omul desăvârşit, slăvind legea şi făcând-o vrednică de cinste (Isa. 42. 21), chiar prin faptul că El S-a supus în totul legii, S-a făcut blestem pentru noi, fiind răstignit pe lemn. Astfel, în viaţa Lui, El a slăvit legea lui Dumnezeu; şi, în moartea Lui, El a purtat blestemul în locul nostru. Aşa că acum nu mai este, pentru credincios, nici păcat, nici blestem, nici mânie, nici osândire; şi cu toate că trebuie să se înfăţişeze înaintea judecăţii lui Hristos, această judecată îi va fi atunci tot atât de prielnică, pe cât îi este acum scaunul harului. Judecata va arata adevărata lui stare, anume că nimic nu este împotriva lui; ceea ce este el, e prin harul lui Dumnezeu. El este lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a venit la el când era într-o stare de moarte şi de osândă, şi a fost schimbat întocmai cum voia Dumnezeu să fie. Judecătorul însuşi i-a şters toate păcatele şi-i este îndreptăţirea lui, astfel că scaunul de judecată nu-i poate fi decât prielnic; ceva mai mult, va găsi acolo declararea, pe faţă şi măreaţă, făcută cerului, pământului şi iadului, că cel ce este spălat de păcatele lui, în sângele Mielului, este atât de curat cât de curat poate Dumnezeu să-l facă (Vezi Ioan 5. 24; Rom. 8. 1; 2 Cor. 5, 5. 10-11; Efes. 2. 10). Tot ce trebuia făcut, a făcut Dumnezeu însuşi şi, fără îndoială, că nu şi va osândi lucrarea Lui. Dreptatea cerută de lege, Dumnezeu însuşi a împlinit-o; se înţelege că nu-i va găsi nici un cusur. Lumina scaunului de judecată va fi destul de strălucitoare ca să împrăştie toţi aburii şi toţi norii, care ar putea să întunece slava fără seamăn şi puterea veşnică a crucii, şi sa arate că cel credincios este „fără prihana” (Ioan 13. 10; 15. 3; 5. 27).

Pentru că n-au înţeles şi primit, prin credinţă, aceste adevăruri de temelie, mulţi copii ai lui Dumnezeu se plâng ca n-au o pace nezguduită; ca trec prin felurite schimbări, în viaţa lor duhovnicească, cu suişuri şi coborâşuri fără sfârşit în starea lor. Fiecare îndoială în inima unui creştin este o ocară adusă Cuvântului lui Dumnezeu şi jertfei lui Hristos. Creştinul este chinuit de îndoieli şi de teamă, pentru că nu umblă, chiar de acum, în lumina ce va străluci din scaunul de judecată. Şi încă aceste şovăieli şi nesiguranţe, de care se plâng atâţia, nu sunt, drept vorbind, decât nişte urmări uşoare, câtă vreme nu înrăuresc decât experienţa acestor persoane; urmările pe care le au asupra închinării, slujbei şi mărturiei lor, sunt cu mult mai serioase, întrucât aici e în joc slava Domnului. Dar vai! în de obşte vorbind, un astfel de creştin se gândeşte

puţin la slava Domnului, pentru că lucrul de căpetenie, ţinta şi sfârşitul, pentru cei mai mulţi creştini, este mântuirea lor. Suntem foarte gata să socotim ca neapărat trebuincios tot ce este cu privire la noi înşine, pe când tot ce este cu privire numai la slava lui Hristos, în noi şi prin noi, este privit ca nu de neapărata trebuinţă, ci ca ceva de mâna a doua.

Este bine totuşi să se înţeleagă lămurit că acelaşi adevăr, care dă sufletului o pace trainică, îl face să aducă lui Dumnezeu o închinare cum se cuvine, o slujbă plăcută şi o mărturie rodnică. În cap. 15 al epistolei! către Corinteni, apostolul înfăţişează moartea şi învierea lui Hristos ca marea temelie a tuturor lucrurilor. „Va fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am propovăduita, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas, şi prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba aţi crezut. V-am învăţat înainte de toate aşa cum am primit şi eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scriptură” (vers. 1-4). Iată Evanghelia! Un Hristos mort şi înviat este temelia mântuirii. „Care a fost dat din pricina fărădelegilor noaste şi a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi” (Rom. 4. 25). Să vezi, prin credinţă, pe Isus pironit pe cruce şi aşezat pe scaunul de domnie, este ceva care trebuie să dea cugetul o pace neclintită şi inimii o slobozenie deplină. Putem privi în mormânt şi să-l vedem gol, putem privi chiar spre scaunul de domnie şi să-l vedem ocupat, şi sa ne urmăm drumul plini de voioşie. Domnul Isus a pus în rânduială toate pe cruce în folosul poporului Său şi dovada ca o făcut acest lucru este că acum stă la dreapta lui Dumnezeu. Un Hristos înviat este dovada veşnică a unei mântuiri împlinite, şi, dacă mântuirea este un lucru împlinit, pacea credinciosului este ceva adevărat şi statornic. Nu noi am făcut pacea, şi niciodată n-am fi putut-o face; chiar orice silinţă din partea noastră, în aceasta privinţa, n-ar fi folosit decât să arate, într-un chip mai vădit, că eram călcătorii păcii. Dar Hristos, făcând pace prin sângele crucii Sale, S-a aşezat în locurile cereşti, biruitor asupra oricărui vrăjmaş. Prin El, Dumnezeu „face cunoscut Evanghelia păcii”. Cuvântul Evangheliei aduce această pace şi sufletul, care crede în Evanghelie, are pace, o pace trainică înaintea lui Dumnezeu, căci Hristos este pacea lui (Vezi Fapte. 10. 36; Rom. 5.1. Efes. 2. 14; Col. 1. 20). În felul acesta, Dumnezeu nu numai că a împlinit cerinţele slavei Sale, dar, făcând acest lucru, a deschis o cale prin care dragostea Lui nemărginită se poate coborî până la cel mai vinovat din vinovata sămânţă a lui Adam. Apoi, în ce priveşte urmarea practică, crucea lui Hristos n-a îndepărtat numai păcatele credinciosului, ci a şi rupt, pentru totdeauna, legătura care-l ţinea legat de lume, în puterea căreia are dreptul să poată socoti lumea ca ceva răstignit şi el însuşi să fie preţuit de lume, ca un răstignit. Aceasta este starea în care stă credinciosul şi lumea faţă în faţă. Sunt răstigniţi unul pentru altul. Judecata suferită de Hristos din partea lumii a fost arătată prin starea în care lumea, prin hotărârea ei nesilită, a aşezat pe Hristos. Lumea a fost chemată să aleagă între Hristos şi un tâlhar. Ea a dat tâlharului slobozenia, iar pe Hristos L-a pironit pe cruce între doi tâlhari. Însă, dacă credinciosul merge pe urmele lui Hristos, dacă se pătrunde de Duhul Lui şi-l arată în afară, va avea înaintea lumii acelaşi preţ ca Hristos; şi, în felul acesta, va cunoaşte nu numai că, în ceea ce priveşte starea lui înaintea lui Dumnezeu, el este răstignit cu Hristos, dar va fi adus sa înfăptuiască lucrul acesta în drumul său şi în viaţa sa de toate zilele.

Dar, pe când crucea a rupt astfel legătura care unea pe creştin cu lumea, învierea a vârât pe cel ce crede în puterea ei în noi legături şi noi întovărăşiri. Dacă, la cruce, vedem judecata lumii asupra lui Hristos, în înviere, vedem judecata lui Dumnezeu. Lumea a răstignit pe Hristos, dar „Dumnezeu L-a înălţat” (Filip. 29). Omul l-a dat locul cel mai de jos, Dumnezeu i-a dat locul cel mal înalt; şi, pentru că credinciosul este chemat la o strânsă legătură cu Dumnezeu, în gândurile lui cu privire la Hristos, va împărtăşi locul pe care îl dă lui Hristos lumea şi va putea să socotească lumea, în ce-l priveşte pe el, ca pe ceva răstignit. Dacă, însă, credinciosul este pe o cruce şi lumea pe alta, depărtarea morală, care-l desparte, este într-adevăr foarte mare. Şi, dacă depărtarea este foarte mare în teorie, aşa ar trebui să fie şi în practică. Lumea şi creştinul n-ar trebui să aibă chiar nici o legătură; şi nu vor avea decât dacă creştinul se leapădă de Domnul şi Stăpânul său. Credinciosul se arată necredincios lui Hristos, în măsura în care are legături cu lumea.

Lucrul acesta este destul de lămurit; dar, iubite cititor, unde crezi că ne aşează El în ce priveşte lumea aceasta? Negreşit că afară din ea şi asta pe deplin. Noi suntem morţi faţă de lume şi vii cu Hristos. Suntem în acelaşi timp părtaşi ai lepădării Sale de către pământ şi ai primirii Sale în cer; şi bucuria acestei primiri ne face să nu luăm în seamă încercarea ce ţine de lepădare. Să fiu lepădat de pământ, fără să ştiu că am un loc şi o parte de moştenire în cer, ar fi ceva nesuferit pentru mine; dar, când privirile sufletului sunt atrase de strălucirea cerului, vede foarte puţin din cele pământeşti. Dar poate va întreba cineva: „Ce este lumea”? — Ar fi greu să tălmăcim o vorbă atât de nelămurită şi rău arătată ca aceea de „lume” sau „lumesc”, pentru că mai totdeauna suntem porniţi să socotim că lumea sau ce este lumesc, începe cu puţin mai sus de locul unde ne aflăm noi înşine. Totuşi Cuvântul lui Dumnezeu arata lămurit ce este „lumea”, când o înfăţişează prin „ceea ce nu este de la Tatăl” (1 Ioan 2. 15-16). Astfel, cu cât legătura mea cu Tatăl va fi mai adâncă, cu atât voi şti mai bine ce este lumea. Acesta este felul lui Dumnezeu de a învăţa. Cu cât vă veţi bucura de dragostea Tatălui, cu atât vă veţi depărta de lume. Dar cine arată pe Tatăl? Fiul. Şi El face acest lucru prin puterea Duhului Sfânt. De aceea, cu cât ştiu mai mult să mă adap din descoperirea pe care o face Fiul despre Tatăl, prin puterea unui Duh neîntristat, cu atât puterea mea de a deosebi lucrurile lumeşti este mai mare. În măsura în care împărăţia lui Dumnezeu pune stăpânire pe inimă, se adânceşte şi judecata cu privire la ce este lumesc. Greu sa poate arăta prin vorbe ce este lumea şi ce nu e; nu se poate pune o margine şi să se zică: „aici începe lumea şi ce e lumesc” dar simţul viu şt ales al firii dumnezeieşti se da înapoi dinaintea ei; şi tot ce ne trebuie, este să umblăm prin puterea acestei firi, ca să ne ţinem departe de orice forme de lume. „Umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti” (Gal. 5. 16).

Umblaţi cu Dumnezeu şi nu veţi umbla cu lumea. În privinţa aceasta, nici deosebirile reci, nici regulile aspre, nu au nici o putere. Ne trebuie puterea dumnezeiască. Avem nevoie sa pricepem însemnătatea şi întreţinerea duhovnicească a „drumului de trei zile în pustie”, care ne desparte pentru totdeauna nu numai de cuptoarele de cărămizi şi de isprăvniceii Egiptului, ci şi de templele şi altarele lui.

A doua împotrivire a lui Faraon era în mare cam ca cea dintâi. „Faraon a zis: „Vă voi lăsa să plecaţi, ca să aduceţi jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; numai să nu va depărtaţi prea mult, dacă plecaţi” (cap. 8. 28). Dacă nu putea opri pe israeliţi în Egipt, voia cel puţin să încerce să-i ţină în apropierea hotarelor, ca să poată lucra asupra lor prin feluritele înrâuriri ale ţării. Poporul ar fi putut fi astfel întors înapoi şi mărturia Domnului este mult mai stinsă, chiar decât dacă Israel n-ar fi părăsit niciodată Egiptul. Persoanele care se întorc în lume, după ce au părut că o părăsesc, strică mai mult lucrului lui Hristos decât dacă ar fi rămas întotdeauna în lume; căci ele mărturisesc pe faţa că, încercând lucrurile dumnezeieşti, au descoperit că lucrurile pământeşti sunt mai bune şi mai mulţumitoare.

Pe lângă ceasta, înrâurirea morală a adevărului asupra cugetului celor neîntorşi la Dumnezeu primeşte o mare înfrângere, prin aceia care, după ce s-au făIit că au părăsit lumea, se întorc la lucrurile pe care păreau că le-au lăsat. Nu că asemenea fapte ar da cuiva cea mai mică îndreptăţire să nu primească adevărul lui Dumnezeu, având în vedere că fiecare este răspunzător pentru el însuşi şi va da socoteala de sine însuşi înaintea lui Dumnezeu. Dar urmarea în această privinţa este întotdeauna rea. „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăşi şi sunt biruiţi de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o să se întoarcă de la porunca

sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2. 20-21). De aceea, dacă nu vrei să „pleci de tot”, mai bine să nu te mişti deloc. Vrăjmaşul cunoştea lucrul acesta; de aici a doua împotrivire a lui. Rămânerea într-o stare de vecinătate răspunde de minune planurilor lui. Cei ce nu ştiu să ia o hotărâre tare sunt totdeauna slabi şi schimbători; şi, de fapt, înrâurirea lor, oricare ar fi, se îndreaptă spre o cale cu totul greşită.

Este de mare însemnătate să vedem bine că ţinta Satanei în fiecare din aceste împotriviri, era să împiedice mărturia care nu putea fi adusă Numelui Dumnezeului lui Israel decât printr-o „călătorie de trei zile în pustie”. Aceasta însemna, într-adevăr, „să se depărteze” să meargă mult mai departe decât îşi putea închipui Faraon, unde el n-ar fi putut urmări pe Israel. Şi ce fericire ar fi, dacă toţi cei ce mărturisesc ca au ieşit din Egipt s-ar depărta astfel, într-adevăr, în mintea lor şi în purtarea lor; dacă ar recunoaşte crucea şi mormântul lui Hristos ca un hotar între ei şi lume!

Nici un om nu poate face pasul acesta numai prin puterea firii sale. Psalmistul putea zice: „Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta (Ps. 143. 2). Tot aşa este şi în ce priveşte adevărata despărţire de lume, şi de fapt. „Nici un om viu” nu poate să o înfăptuiască. Numai fiind „mort cu Hristos”, şi „înviat în El şi împreună cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu” (Col. 2. 12), poţi fi „îndreptăţit” înaintea lui Dumnezeu sau despărţit de lume. Iată ce se poate numi „a se depărta”. Facă Domnul ca toţi cei ce se laudă că sunt creştini şi se numesc cu acest nume, să se depărteze astfel! Atunci lumina lor nu se va micşora; mărturia lor va fi lămurită; creşterea lor va fi văzută; viaţa lor de încercări, bogată şi adâncă; pacea lor va curge ca un râu adânc; simţirile lor vor fi cereşti şi hainele lor curate. Şi mai presus de toate, Numele Domnului Isus va fi mărit în ei, prin puterea Duhului Sfânt, după voia lui Dumnezeu Tatăl.

A treia împotrivire a lui Faraon cere din partea noastră o băgare de seama deosebită. „Au întors la Faraon pe Moise şi Aaron. „Duceţi-va, le-a zis el,” şi slujiţi Domnului, Dumnezeului vostru; care şi cine sunt cei ce vor merge? „Moise a răspuns: „Vom merge cu copiii şi cu bătrânii noştri cu fii şi cu fiicele noastre, cu oile şi boii noştri; căci avem să ţinem o sărbătoare în cinstea Domnului” Faraon le-a zis: „Aşa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecaţi, pe voi şi pe copiii voştri! Luaţi seama, căci este rău ce aveţi de gând să faceţi! Nu, nu; ci duceţi vă, voi bărbaţii, şi slujiţi Domnului, căci aşa aţi cerut”. Şi i-au izgonit dinaintea lui Faraon (cap. 10. 8 11). Aici vedem iarăşi că vrăjmaşul caută să dea o lovitura de moarte mărturiei Numelui Dumnezeului lui Israel. Părinţii în pustie şi copiii în Egipt, ce ciudăţenie grozavă! N-ar fi fost decât o jumătate de izbăvire, în acelaşi timp zadarnică pentru Israel şi nevrednică de Dumnezeul lui Israel. Aşa ceva nu se putea. Dacă copiii ar fi rămas în Egipt, nu s-ar fi putut spune despre părinţi ca au părăsit Egiptul, deoarece copii erau o parte din ei înşişi. Tot ce s-ar fi putut spune despre ei atunci este că slujeau în parte Domnului şi în parte lui Faraon. Dar Domnul nu putea avea nici o legătură cu Faraon; trebuia să aibă ori totul, ori nimic. Acesta este un însemnat adevăr de călăuză pentru părinţii creştini. De l-am săpa adânc în inimile noastre! Este cinstea noastră să ne bizuim pe Dumnezeu pentru copiii noştri şi „să-i creştem în mustrarea şi învăţătura Domnului” (Efes. 6. 4). Nu trebuie să ne mulţumim cu nici o altă stare pentru copiii noştri, decât cu aceea de care ne bucurăm noi înşine.

A patra şi cea din urmă împotrivire a lui Faraon avea în vederea vitele mari şi mici. „Faraon a chemat pe Moise şi a zis: „Duceţi-vă şi slujiţi Domnului! Să nu rămână în ţară decât oile şi boii voştri; copiii voştri vor putea merge şi ei împreuna cu voi” (Cap 10. 24). Cu ce străuinţa se lupta Satana împotriva lui Israel pentru fiecare deget de pământ din drumul de părăsire a Egiptului. Întâi încearcă să-i facă să rămână în ţară; apoi să-i facă să rămână în apropierea ţări pe urmă să oprească o parte din popor în ţară; şi, în sfârşit, după ce nu izbuteşte în nici una din aceste trei încercări, caută să-i facă să plece fără nici un mijloc de a sluji Domnului. Dacă nu poate opri slujitori caută să oprească lucrurile prin care pot sluji ei şi să ajungă la acelaşi scop prin acest fel de a lucra. Dacă nu poate să-i înduplece să jertfească în ţară, voia să-i trimită afară din ţară fără dobitoace pentru jertfe.

Răspunsul lui Moise la această din urmă împotrivire ne arată o minunată zugrăvire a drepturilor nemărginite ale Domnului asupra poporului Său, asupra a tot ce ţine de el. „Moise a răspuns: „Chiar să ne dai tu însuţi jertfele şi arderile de tot, pe cai le vom aduce Domnului, Dumnezeului nostru şi turmele noastre tot trebuie să meargă cu noi şi să nu rămână o unghie din ele; căci din ele vom lua a să slujim Domnului Dumnezeului nostru, iar până vom ajunge acolo nu ştim ce vom alege ca să aducem Domnului” (Cap 10. 15-26). Numai atunci, când copiii lui Dumnezeu ştiu să-şi însuşească, printr-o credinţă simplă şi de copil, înalta stare în care i-a aşezat moartea şi învierea Domnului pot avea o înţelegere mai lămurită a drepturilor pe care le are Dumnezeu asupra lor „Iar până vom ajunge acolo, nu ştim ce vom alege ca să ducem Domnului”. Israel nu ştia ce răspundere avea şi ce cerea Dumnezeu înainte de a fi făcut drumul de trei zile. Nu putea cunoaşte aceste lucruri în mijlocul stricăciunii Egiptului. Înainte de a-şi da seama, în vreun fel, de răspunderea pe care o avea, trebuie ca mântuirea să fie cunoscută ca un lucru săvârşit. Ce frumos! Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine (Ioan 7. 17). În puterea morţii şi a învierii, trebuie să fim cu desăvârşire afară din Egipt, atunci şi numai atunci vom cunoaşte ce este într-adevăr slujba Domnului. Când, prin credinţă, luăm loc în bogatele şi măreţele pridvoare la care avem intrare prin sângele scump al lui Hristos; când privim în jurul nostru şi ne adâncim în urmările felurite, minunate şi uimitoare ale iubirii are ne-a răscumpărat; când privim cu băgare de seamă fiinţa Aceluia care ne-a aşezaţi în acest loc şi care ne-a dăruit toate aceste bogăţii, suntem siliţi, să zicem din inimă: Ce să pun la picioarele unei asemenea iubiri? Ce să dau Domnului pentru cerul Său nesfârşit? Ah! viaţa şi inima mea sunt ale lui pentru totdeauna!

„Să nu rămână o unghie din ele”. Ce cuvinte alese! Egiptul nu este loc cuvenit pentru ceva din ce e al celor răscumpăraţi de Dumnezeu: Dumnezeu este vrednic de totul; „trup, duh şi suflet” tot ce suntem tot ce avem e al Lui. „Voi nu sunteţi ai voştri, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ” (1 Cor 6. 19-20); şi cinstea şi bucuria noastră este să ne jertfim cu tot ce avem Aceluia ai căruia şi suntem şi căruia Îi slujim. Nici vorbă nu poate fi aici de o lege. Cuvintele: „până vom ajunge acolo”, sunt ocrotirea noastră împotriva răului îngrozitor de a face din asta o lege. Am făcut drumul de trei zile, înainte ca un singur cuvânt cu privire la jertfă să se fi auzit, sau să se fi putut înţelege; suntem puşi în stăpânirea deplină şi netăgăduită a vieţii de înviere şi a neprihănirii veşnice; am părăsit această ţară a morţii şi a întunericului: am fost aduşi la Dumnezeu însuşi în aşa chip că ne putem bucura de El, în puterea acestei vieţi dată de El şi cercul de neprihănire în care ne-a aşezat El: a sluji este deci bucuria noastră. El e vrednic de toata dragostea inimii noastre; nu este, în toata turma, jertfă prea scumpă pentru altarul Său. Cu cât vom merge mai aproape de El, cu atât ne vom da seama că hrana noastră şi băutura noastră sunt să facem voia Lui cea sfânta. Credinciosul socoteşte ca cea mai mare cinste să slujească Domnului, se bucură de orice lucrare şi de orice arătare în afară a firii dumnezeieşti. El nu merge împovărat de un jug greu şi nesuferit, jugul a crăpat „de grăsime” (Isa. 10.27); povara lui a fost ridicata pentru totdeauna prin sângele crucii, în timp ce el însuşi înaintează răscumpărat, născut din nou şi izbăvit”, în puterea acestor cuvinte de mângâiere şi de întărire: „Lasă pe poporul Meu să plece” (Nota: Cercetăm tot cuprinsul capitolului 11 în legătură cu siguranţa lui Israel, adăpostit de sângele mielului de paşte.).

Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon şi asupra Egiptului. După aceea vă va lăsa să plecaţi de aici. Când vă va lăsa să plecaţi de tot, chiar vă va izgoni de aici” (Exod 11. 1).

Mai trebuie dată o lovitură grea acestui stăpânitor cu inima împietrită şi ţarii sale, ca să-l silească sa dea drumul celor iubiţi de Domnul.

În zadar se împietreşte omul şi se ridică împotriva lui Dumnezeu; căci, fără îndoială, Dumnezeu poate să spargă şi să facă praf inima cea mai tare şi să prăbuşească în ţărână pe omul cel mai semeţ. „El poate să smerească pe cei ce umbla cu mândrie" (Dan. 4. 37). Omul poate să-şi închipuie că este ceva; poate să ridice capul în mândria lui nebună, de parca şi-ar fi singur stăpân. Om înfumurat! Cât de puţin îşi cunoaşte starea şi firea lui adevărată! El nu este decât un mijloc şi o unealtă a răutăţii Satanei, care caută să pună piedici planurilor lui Dumnezeu. Mintea cea mat strălucită, geniul cel mai mare, puterea cea mai de neînfrânt, dacă nu se găsesc sub călăuzirea deadreptul a Duhului lui Dumnezeu, nu sunt decât unelte în mâna Satanei, îndeplinind planurile lui negre. Nici un om nu este stăpânul lui însuşi: este cârmuit sau de Hristos, sau de Satana. Împăratul Egiptului putea să creadă că lucrează slobod; totuşi nu era decât o unealtă în mâinile altuia. Satana era în dosul scaunului lui de domnie şi, pentru că se împotrivea planurilor lui Dumnezeu, a fost lăsat sub înrâurirea de împietrire şi orbire a stăpânului pe care şi-l alesese. Aşa ne lămurim cuvintele pe care le întâlnim adesea în cele dintâi capitole ale acestei cărţi: „Şi Domnul a împietrit inima lui Faraon" (cap. 9. 12). Nu trebuie să treacă nimeni cu vederea înţelesul lămurit şi deplin al acestor cuvinte. Dacă omul leapădă lumina mărturiei lui Dumnezeu, este lăsat pradă împietririi şi orbirii inimii; Dumnezeu îi lasă singur; şi atunci vine Satana, care îl târăşte deadreptul în pierzare. Era destulă lumină ca să facă pe Faraon să vadă calea ciudată şi nebună pe care mergea, căutând să ţină pe aceia pe care Dumnezeu îi poruncise să-i lase să plece. Dar adevărata pornire a inimii lui era să lucreze împotriva lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu îl lasă singur şi face din el un prilej pentru arătarea slavei Sale „peste tot pământul". Numai cei ce doresc să se împotrivească lui Dumnezeu şi să-şi strice sufletele nemuritoare pot vedea vreo greutate în aceasta.

Dumnezeu dă, câteodată, oamenilor ce le doreşte inima. Din această pricină Dumnezeu le trimete „o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, şi au găsit plăcerea în nelegiuire, să fie osândiţi" (2 Tes. 11. 12).

Dacă oamenii nu vor să primească adevărul când le este pus înainte, vor avea, fără îndoială, o minciună; dacă nu vor pe Hristos, vor avea pe Satana; dacă nu vor cerul, vor avea iadul (Notă: Este o mare deosebire între felul în care Dumnezeu lucrează faţă de păgâni (Rom. 1) şi faţă de cei care leapădă Evanghelia (2Tesal 1.2). Cu privire la cei dintâi se spune: „Fiindcă n-au căutat să păstreze adevărata cunoştinţă despre Dumnezeu, Dumnezeu i-a lăsat la voia minţii lor blestemate ca să facă lucruri neîngăduite" dar cu privire la ceilalţi, cuvântul spune că „pentru că n-au primit iubirea adevărului ca să fie mântuiţi, din această pricină, Dumnezeu va lăsa să lucreze asupra lor înrâuriri înşelătoare care-i vor face să creadă în minciună, pentru ca toţi aceştia să fie osândiţi". Păgânii leapădă mărturia firii înconjurătoare şi sunt lăsaţi aşadar în voia lor. Cei care leapădă Evanghelia, leapădă lumina care străluceşte de la cruce şi deci li se va trimete îndată de la Dumnezeu o înrâurire înşelătoare. Lucrul acesta este foarte serios pentru vremea de faţă în care este atâta lumină si mărturisire despre Hristos.). Găsi-va duhul necredinţei ceva de spus împotriva acestui lucru? Să dea dovadă că toţi aceia, care au fost lăsaţi astfel, au fost la înălţimea răspunderii lor; că Faraon, de pildă, în ce-l priveşte, a lucrat, într-o măsură oarecare, după lumina pe care o avea; şi la fel cu toţi ceilalţi. Copilul lui Dumnezeu va găsi drept pe Dumnezeu în căile Lui cele mai de nepătruns şi chiar dacă nu poate să răspundă mulţumitor întrebărilor grele ale unui necredincios, îşi găseşte liniştea deplină în acest cuvânt: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate"? (Geneza 18. 25). Este mult mai multă înţelepciune în felul acesta de a dezlega o greutate părută, decât în dovezile cele mai alese. Căci „o inimă hotărâtă să se împotrivească lui Dumnezeu" (Rom. 9. 20), nu se va lăsa încredinţată prin nici un fel de dovedire omenească.

Totuşi Dumnezeu răspunde la toate cârtirile îngâmfate ale omului, şi dărâma cele mai măreţe închipuiri ale minţii omeneşti. El poate scrie hotărârea morţii pe firea omenească cea mai frumoasă „Este rânduit oamenilor să moară odată" (Evr. 9. 27). Nimeni nu poate să scape de aceasta hotărâre. Omul poate să caute să-şi acopere înjosirea prin felurite mijloace; să ascundă trecerea sa prin valea umbrii morţii în felul cel mai viteaz; să dea celor din urmă zile umilitoare ale vieţii sale numele cel mai de cinste pe care poate să şi le închipuie; să aurească cu o lumina neadevărată patul morţii; să împodobească înmormântarea şi mormântul cu o măreţie oarecare, cu lux şi cu mărire; să ridice peste rămăşiţele putrezite un monument măreţ. Poate să facă toate acestea, dar moartea este moarte, şi el nu poate s-o întârzie o clipă, nici s-o facă să fie altceva decât ce este „plată păcatului" (Rom. 6. 23). Aceste gânduri ne trec prin minte la citirea celor dintâi versete ale capitolului 11: „încă o urgie"! Ce grozav cuvânt! El pecetluia hotărârea de moarte asupra întâilor născuţi ai Egiptului „toată pârga puterii lor" (Ps. 105. 36). „Şi Moise a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: „Pe la miezul nopţii voi trece prin Egipt: şi toţi întâii născuţi din ţara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care şade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei, care stă la râşniţă, şi până la toţi întâii născuţi ai dobitoacelor. În toată ţara Egiptului vor fi ţipete mari, aşa cum n-au fost şi nu vor mai fi" (Cap. 11, 4-6). Asta trebuia să fie cea din urmă urgie: moartea în fiecare casa. „Dar dintre toţi copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui. ca să ştiţi ce deosebire face Domnul între Egipteni şi Israel" (verset 7). Numai Domnul poate să facă deosebire între cei ce sunt ai Lui şi cei ce nu sunt. Noi nu putem să spunem nimănui: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt decât tine!" (Isa. 65. 5): felul acesta de vorbire este al unui fariseu. Dar când „Dumnezeu face deosebirea," este de datoria noastră să cercetăm în ce stă ea, şi aici vedem că este vorba de viaţă sau de moarte. Aceasta este marea deosebire pe care o face Dumnezeu. El trage o linie de despărţire; şi în una din părţile acestei linii este „viaţa", de cealaltă „moartea". Unii dintre întâii născuţi ai Egiptului puteau să fie tot aşa de frumoşi şi să aibă acelaşi farmec ca ai lui Israel, ba şi mai mult; dar Israel avea viaţa şi lumina, întemeiate pe sfatul Iubirii unui Dumnezeu Mântuitor, şi întemeiate, cum vom vedea, pe sângele Mielului. Iată care era fericita stare a lui Israel; în timp ce, de cealaltă parte, pe toată întinderea ţării Egiptului, de la împăratul de pe scaunul de domnie până la robul de la moare, nu vedeai decât moarte şi nu auzeai decât strigătul amar al strâmtorării, scos de lovitura grozavă a toiagului Domnului. Dumnezeu poate să prăbuşească mândria omului; poate să facă să-L laude mânia omului, când se încinge El cu urgia Sa (Ps. 76. 10). „Atunci toţi aceşti slujitori ai tăi se vor pogorî la mine şi se vor închina până la pământ înaintea mea, zicând: „Ieşi, tu şi tot poporul care te urmează!" După aceea vei ieşi" (Cap. 11.8). Dumnezeu va îndeplini hotărârile Sale. Trebuie ca planurile Sale de îndurare să se împlinească cu orice preţ; şi ocara va fi partea tuturor celor care se împotrivesc, „Lăudaţi pe Domnul, căci este bun, căci în veac ţine îndurarea Lui; Cel ce a lovit pe Egipteni în întâii lor născuţi, căci în veac ţine îndurarea Lui! Şi a scos pe Israel din mijlocul lor, căci în veac ţine îndurarea Lui! Cu mână tare şi cu braţ întins, căci în veac ţine îndurarea Lui" (Ps. 136).

„Şi Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron în ţara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului" (Cap. 12.1-2). Avem aici o schimbare de multă însemnătate a împărţirii timpului. Anul obicinuit sau civil şi-a urmat mersul obicinuit până când a început sa lucreze Domnul pentru poporul Său, învăţându-l astfel, de la început, că trebuia să înceapă o vreme noua cu El. Istoria de mai înainte a lui Israel nu mai trebuia ţinută în seamă de acum înainte. Răscumpărarea trebuia să fie cel dintâi pas în viaţa adevărată.

Aceasta ne învaţă un adevăr lămurit. Viaţa omului n-are preţ înainte de a începe să trăiască în legătură cu Dumnezeu. Cunoştinţa mântuirii depline şi a păcii statornice şi trainice, prin sângele scump al Mielului, aşează pe om în mijlocul unui nou fel de lucruri, şi se face pentru el începutul vieţii cu Dumnezeu. Până atunci el este, după judecata lui Dumnezeu şi după cum spune Scriptura: „mort prin greşelile si păcatele

sale" „străin de viaţa lui Dumnezeu" (Efes. 2. 1; 4. 18). Întreaga lui istorie nu este decât un gol, deşi, după preţuirea omului, poate să fi fost un lung timp de muncă zgomotoasă. Tot ce încântă pe omul din lume; cinstea, bogăţiile, plăcerile, farmecul vieţii, toate acestea, privite în lumina judecăţii lui Dumnezeu, nu sunt decât un îngrozitor gol, o nimicnicie, nevrednica sa fie istorisită de Duhul Sfânt. „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa". (Ioan 3. 36). Oamenii spun că se bucură de viaţă când intră în societate, când călătoresc într-o parte sau alta, ca să vadă tot ce se poate vedea; dar ei uită că singurul mijloc adevărat, de „a vedea viaţa", este „să creadă în Fiul lui Dumnezeu". Ce puţin se gândesc oamenii la aceasta. Ei îşi închipuie că adevărata viaţă se sfârşeşte când te faci creştin cu fapta şi în adevăr, nu numai de nume sau de formă. Dar Dumnezeu ne spune ca numai atunci putem să vedem viaţa şi să gustăm adevărata fericire. „Cine are pe Fiul are viaţa" (1 Ioan 5. 12). Şi mai departe: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi cu păcatul acoperit" (Ps. 32. 1). Nu putem avea viaţa şi fericirea decât numai în Hristos. În afară de El, totul este mort şi ticălos, după judecata cerului. Când perdeaua groasă a necredinţei a fost ridicată de pe inimă, când putem să vedem, cu ochii credinţei pe Mielul jertfit, purtând pe lemnul blestemat povara grea a vinei noastre, atunci intrăm pe cărarea vieţii si bem din paharul fericirii dumnezeieşti. Această viată începe la cruce şi curge până în veşnicia slavei şi fericirea se face, în fiecare zi, tot mai adâncă şi mai curata, se leagă tot mai mult de Dumnezeu şi se odihneşte tot mai mult pe Hristos, până când o vom avea aiurea înaintea lui Dumnezeu şi a Mielului. A căuta viaţa şi fericirea în altfel este un lucru mult mai zadarnic decât a voi „să faci cărămizi fără paie".

Este adevărat că Vrăjmaşul sufletelor ştie să coloreze tărâmul trecător al vieţii de acum ca să facă pe om să-l creadă că este de aur. El ridică teatre de păpuşi ca să facă să râdă mulţimea uşuratică şi nepăsătoare, care nu vrea să creadă că Satana este acela care trage sforile şi că scopul lui este să îndepărteze sufletele de la Hristos şi să le târască în pierzare veşnică. Nu este nimic adevărat, nimic trainic, nimic mulţumitor decât în Hristos. În afară de El, totul este deşertăciune şi goană după vânt" (Ecl. 2.17). Numai în El se găsesc lucrurile adevărate şi veşnice; numai când începem sa trăim în El, de la El şi pentru El, începem adevărata viaţă. Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Timpul petrecut cu cuptoarele de cărămizi şi lângă oalele cu came este ca şi când de această vreme trebuia să slujească mereu lui Israel ca să-l învioreze şi să-i adâncească privirile în ce a făcut pentru el harul lui Dumnezeu.

„Vorbiţi întregii adunări a lui Israel şi spuneţi-i: „În ziua a zecea a acestei luni; fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Să fie un miel fără cusur de parte bărbătească de un an; veţi putea să luaţi un miel sau un ied. Să-l păstrezi până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia şi toată adunarea să-l junghie seara" (vers. 3-6). Aici avem mântuirea poporului întemeiata pe sângele Mielului, după planul veşnic al lui Dumnezeu; vedem aici ce dă acestei mântuiri trăinicia ei dumnezeiască. Mântuirea n-a fost deloc pentru Dumnezeu un gând de a doua mână. Înainte de a fi lumea, sau Satana, sau păcatul; înainte de a fi rupt glasul lui Dumnezeu tăcerea veşniciei şi de a fi dat fiinţă lumii, marile planuri ale iubirii Sale erau în gândul Lui, şi sfaturile acesteia nu pot deloc să-si găsească o temelie destul de puternică în facerea lumii. Toate drepturile, toate binecuvântările şi măririle lumii se sprijineau pe ascultarea unei făpturi, şi îndată ce a greşit aceasta, totul a fost pierdut. Dar încercarea Satanei de a turbura, de a strica făptura lui Dumnezeu n-a făcut decât să deschidă drumul spre descoperirea unor planuri şi mai adânci pentru mântuire.

Acest adevăr minunat ne este înfăţişat, ca icoană preînchipuitoare, în faptul că mielul era păstrat din ziua a zecea până în ziua a patrusprezecea". Mielul acesta era, fără îndoială icoana Mântuitorului, cum ne spun lămurit versetele următoare: „Căci Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit" (1 Cor. 5.7); şi „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi" (1 Petru 1. 18-20). Toate planurile lui Dumnezeu, din veşnicie, aveau în vedere pe Hristos, şi toate silinţele vrăjmaşului n-au putut să le împiedice; dimpotrivă, toate aceste silinţe n-au făcut decât să ajute la arătarea înţelepciunii de nepătruns şi a tăriei nezguduite a sfaturilor lui Dumnezeu. Dumnezeu n-a avut nevoie să înjghebeze îndată un plan prin care să poată vindeca răul grozav, pe care l-a adus Vrăjmaşul în lume. El a scos doar din comoara nemărginită a sfaturilor Sale minunate, adevărul privitor la Mielul fără prihană, care fusese cunoscut din veşnicie, şi care trebuia „să fie arătat la sfârşitul vremurilor pentru noi".

Nu era nevoie de sângele Mielului în facerea lumii, când a ieşit din mâna Ziditorului, tânără şi fragedă, arătând, în fiecare din înfăţişările şi părţile ei, întipărirea minunată a măinii dumnezeieşti, dovada lămurită a „puterii Sale veşnice şi ale dumnezeirii Sale" (Rom. 1. 20). Dar când „printr-un singur om" (Rom. 5.12) a intrat păcatul în lume, atunci s-a descoperit, mai adânc, mai desăvârşit, mai măreţ, şi gândul răscumpărării prin sângele Mielului. Acest adevăr minunat s-a arătat mai întâi prin norul gros care înconjura pe părinţii noştri cei dintâi, când au ieşit din grădina raiului; razele lui au început să strălucească în icoanele preînchipuitoare şi umbrele vremii de sub legea lui Moise; dar el a luminat asupra lumii în toată strălucirea lui, atunci când „Soarele care răsare din înălţime" (Luca 1. 78), în „Dumnezeu arătat în trup" (1 Tim. 3.16); şi urmările lui bogate şi măreţe se vor vedea când marea mulţime, îmbrăcată în alb, cu ramuri de finic în mâini, se va aduna împrejurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului, şi când făptura întreagă se va odihni sub domnia păcii Fiului lui David.

Astfel, mielul luat în ziua a zecea şi păstrat până în ziua a patrusprezecea, ne arată pe Hristos, cunoscut de Dumnezeu din veşnicie, dar arătat nouă în timp. Planul veşnic al lui Dumnezeu în Hristos este temelia păcii celui credincios. Acest plan ne duce cu mult mai înainte de întemeierea lumii, dincolo de marginea vremii, dincolo de întrarea păcatului în lume, dincolo de tot ce ar putea să atingă temelia păcii noastre. Cuvintele „cunoscut înainte de întemeierea lumii" ne duc în urma, în adâncimile de nemăsurat ale veşniciei, şi ne arată pe Dumnezeu făcând planurile iubirii Sale şi ale mântuirii întemeiate pe sângele ispăşitor al Mielului neprihănit şi scump, Hristos a fost cel dintâi gând al lui Dumnezeu; astfel, de când începe să vorbească sau să lucreze, Dumnezeu arată în icoană pe Cel care avea locul cel mai înalt în sfaturile şi în iubirea Sa; şi, urmărind mersul insuflării Duhului Sfânt, fiecare ceremonie, fiecare ritual, fiecare orânduire şi fiecare jertfa vorbea mai dinainte despre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1. 29, 36). Dar cea mai izbitoare icoana preînchipuitoare dintre toate erau „Paştile". Mielul de Paşti, cu toate împrejurările care se leagă de el, este unul din tipurile sau icoanele preînchipuitoare cele mai însemnate ale Scripturii.

În capitolul 12 din Exod, avem a face cu o adunare şi cu o jertfă. „Şi toată adunarea lui Israel să-l junghie seara" (verset 6). Nu este vorba de mai multe familii (deşi foarte adevărat în sine), ci de o singură adunare şi de un singur miel. Fiecare familie nu era decât icoana locala a adunării întregi, strânsă împrejurul mielului, cum este întreaga Biserică adevărată a lui Hristos, adunată prin Duhul Sfânt în numele lui Isus. Fiecare adunare locală, trebuie sa fie icoana întregii Biserici.

„Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul uşii caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; şi anume s-o mănânce cu azimi şi cu verdeţuri amare. Să nu-l mâncaţi crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât şi picioarele şi măruntaiele" (vers. 7-9). Sângele de pe pragul de sus al uşii chezăşuia pacea lui Israel. „Voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi" (verset 13). Nu trebuia nimic altceva decât stropirea cu sânge, ca să se poată bucura de o pace sigură, când avea să treacă îngerul nimicitor. Moartea avea să-şi facă lucrarea în toate casele ţării Egiptului. „Este rânduit oamenilor să moară o singură dată" (Evrei 9-27). Dar

Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a găsit, pentru Israel, un locţiitor fără prihană, asupra căruia a fost adus la îndeplinire hotărârea de moarte. Cerinţele slavei lui Dumnezeu şi nevoia lui Israel au fost împăcate deopotrivă în sângele mielului. Sângele de la uşă spunea că totul este reglat pe deplin; aşadar, o pace deplină domnea înăuntru. Umbra unei îndoieli în inima unui israelit ar fi fost o ocara aruncată asupra temeliei dumnezeieşti a păcii, adică asupra sângelui împăcării.

Fără îndoială că fiecare din cei dinăuntrul caselor, cu uşa stropită de sânge, trebuia să ştie că, dacă ar fi trebuit să primească el însuşi dreapta răsplată a păcatelor sale, sabia nimicitorului l-ar fi lovit fără milă; dar mielul suferise, în locul lui, plata care i se cuvenea. Iată temelia tare a păcii lui. Judecata care i se cuvenea căzuse peste o jertfă rânduită mai dinainte de Dumnezeu; şi crezând aceasta, putea să mănânce în pace înăuntrul casei. O singură îndoială ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos, căci El zisese: „Voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi". Atâta era de ajuns. Nici vorbă de meritul omului, Eul n-avea nici un loc aici. Toţi cei ce erau la adăpostul sângelui erau siguri. Nu erau numai în stare să. fie mântuiţi, ci erau mântuiţi. Nu nădăjduiau să fie mântuiţi, nici nu se rugau să fie, ci ştiau, ca un lucru săvârşit, ca sunt mântuiţi, pe temelia acelui cuvânt care va rămânea din neam în neam. Pe lângă asta, ei nu erau în parte mântuiţi şi în parte supuşi judecăţii; ei erau mântuiţi deplin. Sângele mielului şi cuvântul Domnului erau temelia păcii lui Israel în această noapte îngrozitoare, când moartea a lovit pe întâii născuţi ai Egiptului. Dacă ar fi fost atins un singur fir de păr din capul israelitului ar fi dat de minciună cuvântul Domnului şi ar fi făcut fără folos sângele mielului.

Este foarte însemnat să ştii lămurit care este temelia păcii păcătosului în faţa lui Dumnezeu. Atâtea lucruri sunt amestecate cu mântuirea săvârşită de Hristos, că sufletele sunt cufundate în nesiguranţă şi întuneric, cu privire la primirea lor de către Dumnezeu. Ele nu înţeleg desăvârşirea mântuirii prin sângele lui Hristos. Par că trec cu vederea că iertarea deplină a păcatelor se sprijină numai pe faptul că s-a făcut o ispăşire desăvârşită, lucru dovedit înaintea oricărei minţi, prin învierea dintre cei morţi a chezaşului păcătoşilor, a Domnului Isus. Ele ştiu că nu este alt mijloc de mântuire decât prin sângele de la cruce, dar şi diavolii ştiu, însă asta nu le foloseşte la nimic. Ceea ce trebuie să ştim este că suntem mântuiţi. Israelitul nu ştia numai că sângele era un scut, el ştia că era la adăpost. De ce? Se datora asta vreunui lucru pe care l-ar fi făcut, simţit sau gândit el? Nici de cum, ci pentru că Dumnezeu zisese: „Voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi". El se sprijinea pe mărturia lui Dumnezeu; credea ce spusese Dumnezeu, pentru că Dumnezeu îi spusese; şi prin aceasta adeverea că Dumnezeu spune adevărul (Ioan 3. 33).

Ia seama, iubite cititor, că israelitul nu se sprijinea pe gândurile lui, pe simţirile lui, sau pe experienţele lui în privinţa sângelui. Atunci s-ar fi sprijinit pe o temelie rea, de nisip. Gândurile şi simţirile lui puteau fi adânci sau mai puţin adânci dar, adânci ori nu, ele n-aveau nimic a face cu temelia păcii. Dumnezeu nu spusese: „Când veţi vedea sângele şi când îl veţi preţui cum trebuie preţuit, voi trece pe lângă voi". Asta ar fi fost de ajuns ca să arunce pe israelit într-o mare deznădejde cu privire la el însuşi, întrucât omul nu poate să preţuiască niciodată înde ajuns sângele scump al mielului. Ceea ce dădea pacea, era faptul că ochiul lui Dumnezeu era îndreptat asupra sângelui, şi israelitul ştia că El îl preţuia. „Voi vedea sângele!" Aceasta liniştea inima. Sângele era afară, pe pragul de sus al uşii, şi israelitul care era înăuntru nu putea să-l vadă; dar Dumnezeu vedea sângele şi asta era de ajuns.

Folosul acestui sânge pentru păcătos este foarte mare. Domnul Isus, vărsându-şi sângele scump, pentru ispăşirea deplină a păcatului, a dus acest sânge în faţa lui Dumnezeu, şi l-a stropit acolo; mărturia lui Dumnezeu încredinţează pe păcătosul care crede, că totul este reglat în folosul lui — nu prin preţuirea pe care o dă el sângelui, ci prin însuşi sângele, care are mare preţ în ochii lui Dumnezeu. Din pricina acestui sânge, şi numai din pricina lui, Dumnezeu poate să ierte pe bună dreptate orice păcat, şi să primească pe păcătos ca neprihănit în Hristos. Cum ar putea să se bucure cineva de o pace trainica, dacă pacea lui ar atârna de preţuirea pe care o dă el sângelui? Cea mai mare preţuire pe care ar putea s-o dea omul acestui sânge va fi nespus mai mica decât preţuirea lui din partea lui Dumnezeu. Deci, dacă pacea noastră ar atârna de dreapta noastră preţuire faţă de acest sânge, nu ne-am mai putea bucura de o pace trainică şi sigură, şi ar fi ca şi cum am căuta-o prin „faptele legii" (Rom. 9. 32; Gal 2. 16; 3. 10). A amesteca în acest sânge preţuirea noastră despre el, înseamnă a răsturna temelia creştinismului, a duce pe păcătos la poalele muntelui Sinai şi a-l pune sub legământul faptelor. Jertfa lui Hristos, sau este de ajuns, sau nu este. Dacă este de ajuns, de ce îndoielile şi temerile acestea? Cu gura spunem că este de ajuns, iar îndoielile şi temerile inimii spun ca nu este. Toţi cei care se îndoiesc de iertarea lor deplină şi veşnică, spun prin asta că jertfa lui Hristos nu este desăvârşită şi că nu este de ajuns pentru iertarea lor. Dar sunt mulţi care nu pun la îndoială, pe faţă, folosul jertfei lui Hristos, şi care, totuşi, nu se bucură de o pace deplina. Aceşti oameni spun că sunt încredinţaţi că sângele lui Hristos ajunge în totul pentru nevoile păcătosului, numai dacă ar fi încredinţaţi că au şi ei parte de acest sânge, numai dacă ar avea „adevărata" credinţa. Multe suflete evlavioase se găsesc în aceasta stare de plâns. Ele se uită la credinţa lor, la simţirile lor, în loc să se uite la sângele lui Hristos şi la cuvântul lui Dumnezeu; adică, ei privesc în ei înşişi, în loc să privească în afară, la Hristos. Asta nu e credinţă; şi de aceea n-au pace. Israelitul adăpostit sub stropirea sângelui ar putea să dea o lecţie nimerită acestor suflete. El nu era mântuit prin gândurile sau părerile pe care şi le făcea el despre sânge, ci numai prin sânge. Fără îndoială, el preţuia sângele, şi va fi avut şi oarecare gânduri sau păreri cu privire la acest sânge; dar Dumnezeu nu zisese: „Când voi vedea preţuirea pe care voi o daţi sângelui, voi trece pe lângă voi" ci: „Eu voi vedea sângele, şi voi trece pe lângă voi". Sângele, cu preţul şi folosul lui dumnezeiesc, era pus înaintea lui Israel; şi dacă poporul ar fi voit să adaoge lângă sânge, fie numai o bucată de pâine fără aluat, ca temelia siguranţei mântuirii, ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos, şi ar fi tăgăduit că leacul lui Dumnezeu este desăvârşit.

Suntem mereu gata să căutăm în noi înşine, sau în ce vine de la noi, vreun lucru care ar putea să alcătuiască, împreună cu sângele lui Hristos, temelie păcii noastre. Asupra acestui punct de seamă mulţi creştini sunt lipsiţi de lămurire şi înţelegere, cum se vede din îndoielile şi temerile de care sunt apăsaţi atâţia dintre ei. Suntem porniţi să ne uităm la roadă Duhului în noi, mai degrabă decât la lucrarea lui Hristos pentru noi, ca temelia păcii noastre. Vom avea prilejul să vedem îndată care este locul pe care îl are lucrarea Duhului Sfânt în creştinism; dar niciodată această lucrare nu este arătata în Scriptură ca temelia pe care stă pacea noastră. N-a făcut Duhul Sfânt pacea, ci Hristos a făcut-o; nu se spune că Duhul Sfânt este pacea noastră, ci se spune că Hristos este pacea noastră; Dumnezeu n-a trimes să se vestească „pacea prin Duhul Sfânt" ci „pacea prin Isus Hristos" (Fapte. 10. 36; Efes. 2. 14, 17; Col 1. 20). Nu se stăruie înde ajuns asupra acestei deosebiri însemnate. Sângele lui Hristos dă pacea, îndreptăţire deplina, neprihănire dumnezeiască; El curăţă cugetul, El ne face să pătrundem în Sfânta Sfintelor, sau Locul prea Sfânt, adică înaintea lui Dumnezeu. Pe temeiul lui, Dumnezeu este drept când primeşte pe păcătosul care crede. El ne dă dreptul la toate bucuriile şi măririle cerului (Rom. 3. 24-26; 5. 9; Efes. 2. 13-18; Col. 1. 20-22; Evr. 9.14; 10.19;1 Petru 1. 19: 2. 24;1 Ioan 1. 7; Apoc. 7. 14-17)

Nădăjduiesc că nimeni nu se va gândi că eu vreau să micşorez cu ceva însemnătatea lucrării Duhului Sfânt, căutând să arat care este, înaintea lui Dumnezeu, preţul sângelui scump al lui Hristos. Deloc. Duhul Sfânt descopere pe Hristos, ne face să cunoaştem pe Hristos, ne face să ne bucurăm de El, să ne hrănim cu El. El mărturiseşte despre Hristos, ia lucrurile lui Hristos şi ni le descopere. El este puterea de legătură

cu Hristos, martorul, arvuna, ungerea. Într-un cuvânt, lucrările binecuvântate ale Duhului sunt de cea mai mare însemnătate. Fără El, nu putem să vedem, nici să auzim, nici sa simţim, nici să încercăm, nici să arătăm ceva din Hristos, nici să ne bucurăm. Învăţătura despre lucrările Duhului este arătată desluşit în Scriptură, este înţeleasă şi primită de orice creştin credincios şi bine lămurit.

Cu toate acestea, lucrarea Duhului nu este temelia păcii, căci, dacă ar fi, n-am putea avea pace temeinică şi sigură până la venirea lui Hristos, dat fiind că lucrarea Duhului, în Biserica, drept vorbind, nu se va sfârşi decât atunci. Duhul îşi face lucrarea în credincios. „El se roagă pentru noi cu suspine negrăite" (Rom. 8. 26)" lucrează ca să ne facă să ajungem la izvorul pentru care am fost hotărâţi, adică la asemănarea, în toate lucrurile, cu chipul „Fiului" este singurul izvor al oricărei dorinţe bune, al oricărei năzuinţe sfinte, al oricărei iubiri curate, al oricărei cunoştinţe dumnezeieşti, al oricărei încredinţări de păcat; dar este lămurit că lucrarea Lui în noi nu va fi deplina decât când vom părăsi lumea aceasta şi vom fi cu Hristos în slavă, întocmai cum robul lui Avraam nu-şi isprăvise lucrarea cu privire la Rebeca decât când a pus-o înaintea lui Isaac.

Nu tot aşa este cu lucrarea lui Hristos pentru noi. Ea este deplina şi pentru totdeauna. Hristos a putut să spună: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac" (Ioan 17. 4). Şi în altă parte: „S-a isprăvit!" (Ioan 19. 30) Dar Duhul Sfânt nu poate să spună că şi-a isprăvit încă lucrarea. Ca adevăratul locţiitor al lui Hristos pe pământ, El lucrează în mijlocul feluritelor împrejurări vrăjmaşe, care înconjură câmpul Lui de lucru; lucrează în inima copiilor lui Dumnezeu ca să-i facă să ajungă, prin încercări, prin viaţă, la înălţimea lui Hristos. Dar niciodată El nu îndeamnă un suflet să-şi lege pacea de lucrarea pe care o face în el. Însărcinarea Duhului Sfânt este să vorbească despre Isus; El nu vorbeşte despre sine însuşi. „El va lua din ce este al Meu," spune Hristos, „şi vă va descoperi" (Ioan 16. 14). Dacă deci numai prin învăţătura Duhului poate înţelege cineva adevărata temelie a păcii, şi dacă Duhul nu vorbeşte niciodată despre sine, se înţelege că El nu poate înfăţişa decât lucrarea lui Hristos ca temelia pe care trebuie să se sprijine sufletul mereu; mai mult. datorită acestui lucru, Duhul locuieşte şi îşi împlineşte lucrările minunate în inima celui credincios. De aceea mielul de Paşte, ca temelia păcii lui Israel, este un tip sau o Icoană preînchipuitoare însemnată şi măreaţă a lui Hristos, ca temelia păcii credinciosului. Nu era nimic de adăogat la sângele de pe pragul de sus şi nu mai este nimic de adăogat la sângele împăciuitor. „Pâinea fără aluat" şi „ierburile amare" erau trebuincioase; dar nu alcătuiau temelia păcii, nici în totul, nici în parte. Erau pentru cei din casă, şi alcătuiau semnele deosebitoare ale legăturii frăţeşti din această casă: dar sângele mielului era temelia tuturor. El mântuia pe israeliţi de la moarte şi îi ducea la viaţă, lumină şi pace. El era legătura dintre Dumnezeu şi poporul Lui răscumpărat. Ca popor în legătură cu Dumnezeu, pe temelia unei mântuiri împlinite, era un mare har pentru israeliţi să fie puşi sub oarecare răspunderi; dar aceste răspunderi nu erau legătura, ci veneau din ea.

Vreau apoi să amintesc cititorului meu că viaţa de ascultare a lui Hristos nu este arătată în Scriptură ca aceia care ne aduce iertarea. Numai moartea pe cruce a lui Hristos a deschis un drum slobod lui Dumnezeu. Chiar dacă Hristos ar fi rămas în viaţă pe pământ până azi ca să străbată oraşele lui Israel, „făcând bine" (Fapte. 10. 38), perdeaua templului ar fi încă întreagă şi ar închide credinciosului Intrarea la Dumnezeu. Căci numai moartea lui Hristos a rupt de sus până jos această perdea tainică (Marcu 15. 38). Prin „rănile" Lui, nu prin viaţa Lui de ascultare, suntem tămăduiţi (Isa. 53. 5;1 Petru 2.24); şi aceste răni le-a suferit pe cruce, nu în altă parte. Cuvintele Lui, spuse în timpul vieţii Sale binecuvântate, sunt de ajuns ca să ne facă să înţelegem acest lucru. „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, şi cât de mult doresc să se îndeplinească" (Luca 12. 50). Despre ce vorbeşte aici, dacă nu despre moartea Sa pe cruce, care era împlinirea botezului Său, şi care deschidea iubirii Sale un drum prin care putea, cu dreptul, să curgă slobodă spre fiii vinovaţi al lui Adam? Apoi, El mai spune: „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur" (Ioan 12. 24). El era acest grăunte scump de grâu; şi ar fi rămas totdeauna singur, dacă, prin moartea Sa pe lemnul blestemat, n-ar fi îndepărtat orice piedecă pentru unirea alor Săi cu El în înviere. „Dacă moare, aduce mult rod."

Cititorul meu nu poate să se gândească înde ajuns la acest adevăr nespus de însemnat. Totuşi sunt două puncte de care trebuie să-şi aducă aminte totdeauna, anume: că unirea cu Hristos nu era cu putinţă decât prin înviere; şi că Hristos n-a suferit pentru păcate decât pe cruce. Nu trebuie să-şi închipuie că Hristos ne-a unit cu El însuşi prin faptul că s-a făcut om; aceasta era cu neputinţă. Cum ar fi putut fi unită în felul acesta firea noastră păcătoasă cu sfinţenia Lui? Trebuia ca trupul păcatului să fie nimicit prin moarte; trebuia ca păcatul să fie ridicat: slava lui Dumnezeu cerea acest lucru, şi toată puterea Vrăjmaşului să fie desfiinţată. Cum putea să se facă aceasta, dacă nu prin supunerea la moarte de cruce a Mielului lui Dumnezeu cel scump şi fără prihană? „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt toate, şi care voia să ducă pe mulţi fii la slavă, să ducă la desăvârşire prin suferinţe pe Domnul mântuirii lor" (Evrei 2. 10). „Iată că scot dracii, şi săvârşesc vindecări astăzi şi mâne, iar a treia zi voi Isprăvi" (Luca 13. 32). Hristos era desăvârşit din veşnicie ca Fiu al lui Dumnezeu, şi ca om, de asemenea, era desăvârşit. Dar ca „Domn al mântuirii," ca „cel care duce pe mulţi fii la slavă," ca „cel care aduce mult rod" ca „cel care se uneşte cu un popor răscumpărat," a trebuit sa ajungă la „a treia zi" ca să fie făcut desăvârşit. S-a coborât singur în „groapa pieirii şi în fundul mocirlei;" dar numaidecât a pus „piciorul pe stânca" învierii şi se uneşte cu „mulţi fii" (Ps. 40. 1-3). El a luptat singur; dar, ca un biruitor puternic, împarte celor ce-l înconjură prada bogată, rodul biruinţei Sale, pentru ca noi s-o strângem şi sa ne bucuram de ea mereu. Să nu ne închipuim că toate suferinţele din viaţa lui Hristos ne-au ispăşit păcatele şi să nu credem ca crucea lui Hristos ar fi fost cea din urmă suferinţă pentru ispăşirea păcatului. Crucea a fost marea şi singura suferinţă care ne-a ispăşii păcatul. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2. 24); nu le-a purtat în nici o altă parte. Nu le-a purtat nici în iesle, nici în pustie, nici în grădina Ghetsimani, ci numai „pe lemn". N-a avut niciodată a face cu păcatul în felul acesta decât pe cruce; pe cruce şi-a plecat capul şi şi-a dat viaţa sub lovitura păcatelor poporului Său, Niciodată n-a suferit lovit de mâna lui Dumnezeu decât pe Cruce; acolo Domnul şi-a ascuns faţa de El, pentru că Îl făcuse păcat. (2 Cor. 5. 21).

Toate acestea vor ajuta poate pe cititor să înţeleagă mai bine puterea dumnezeiască a acestor cuvinte: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi." Trebuia, fără îndoiala, ca mielul sa fie fără prihana ca să poată răbda privirea sfântă a Domnului, Dacă sângele n-ar fi fost vărsat, Domnul n-ar fi putut să treacă pe lângă popor, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9. 22). Vom vorbi despre aceasta mai mult când vom ajunge la tipurile sau icoanele preînchipuitoare din Levitic.

Să privim acum paştele din al doilea punct de vedere, anume ca punctul de căpetenie împrejurul căruia era strânsă adunarea, într-o legătură frăţească, liniştita, sfântă şi fericită. Mâncatul mielului era un lucru cu totul deosebit de mântuire a lui Israel prin sânge. Israeliţii nu erau mântuiţi decât prin sânge, dar mielul fript era acela împrejurul căruia se adunau. Aceasta nu este o deosebire făcută la bunul plac. Sângele mielului este temelia legăturii noastre cu Dumnezeu şi cu copiii lui Dumnezeu. În afară de ispăşirea deplină făcută de Hristos, nu poate fi nici o legătură, nici cu Dumnezeu, nici cu adunarea lui Dumnezeu. Totuşi, trebuie sa ştim că împrejurul Hristosului celui viu se aduna copiii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Suntem uniţi cu un Cap viu, am venit la o „piatră vie" (1 Petru 2. 4). El este ţinta noastră. Având pacea, prin sângele Său, Îl recunoaştem ca punctul de legătura care ne uneşte. „Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul

lor” (Matei 18. 20). Numai Duhul Sfânt ne uneşte; Hristos este Acela împrejurul căruia suntem uniţi; şi adunarea noastră, astfel unită, trebuie să se deosebească prin sfinţenie, pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să poată locui în mijlocul nostru. Duhul Sfânt nu poate să adune decât împrejurul lui Hristos, nu poate sa adune împrejurul unui nume, unui sistem, unei învăţături, unei orânduiri. El aduna împrejurul unei persoane, anume împrejurul lui Hristos proslăvit la cer. Faptul acesta trebuie să dea o însuşire deosebită adunării lui Dumnezeu. Oamenii pot să se adune împrejurul unui lucru ales de ei; dar când adună Duhul Sfânt, adună pe temelia unei mântuiri împlinite, împrejurul lui Hristos, şi ca să clădească pentru Dumnezeu o locuinţă sfântă (1 Cor. 3. 16-17; 6.19; Efes. 2. 21-22; 1 Petru 2. 4-5).

Să vedem acum mai amănunţit sărbătoarea Paştelui. Adunarea lui Israel, adăpostită sub sânge, trebuia orânduită de Domnul într-un chip vrednic de El însuşi. Ca să scape de judecată, cum am văzut, nu trebuia decât sânge; dar, sub adăpostul sângelui, israelitul avea de făcut câteva lucruri, care nu puteau fi trecute cu vederea.

Mai întâi, citim: „Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; şi anume s-o mănânce cu azimi şi cu verdeţuri amare. Să nu-l mâncaţi crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât şi picioarele şi măruntaiele” (vers. 8-9). Mielul împrejurul căruia se adunau şi pe care îl mâncau, era un miel fript, un miel care trecuse prin foc. În aceasta vedem pe „Hristos, Paştele nostru” (1 Cor. 5. 7), trecând El însuşi prin focul sfinţeniei şi judecăţii lui Dumnezeu. El a putut să spună; „Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca, nu vei găsi nimic, căci ce-mi iese din gură, aceea şi gândesc” (Ps. 17. 3). Totul era desăvârşit în El. La încercat focul şi n-a găsit deloc zgură, „Capul, picioarele şi măruntaiele,” adică priceperea Sa, mersul Sau cu tot ce ţinea de el, totul a fost trecut prin foc, şi totul a fost găsit desăvârşit. Felul în care trebuiau să frigă mielul are o adâncă însemnătate, cum este dealtfel cu fiecare amănunt în orânduirile lui Dumnezeu.

„Să nu-l mâncaţi crud sau fiert în apă.” Dacă mielul ar fi fost mâncat astfel, n-ar mai fi fost înfăţişarea adevărului mare şi scump, pe care trebuia să-l arate mai dinainte, anume că Mielul nostru de Păştea trebuit să sufere pe cruce focul mâniei Domnului. Suntem nu numai sub ocrotirea sângelui Mielului, dar, prin credinţă, ne hrănim cu Mielul. Mulţi dintre noi greşesc în privinţa aceasta. Suntem gata să ne mulţumim să fim mântuiţi prin lucrarea pe care a făcut-o Hristos pentru noi, fără să mai stăm într-o legătură sfântă cu El. Inima Lui iubitoare nu se poate mulţumi niciodată cu aceasta. Ne-a apropiat de El ca să putem să ne bucurăm de El, să ne hrănim cu El şi să ne veselim în El. Ni se înfăţişează ca Cel care a suferit marele foc al mâniei lui Dumnezeu, pentru ca să fie hrana sufletelor noastre răscumpărate.

Dar cum trebuia să fie mâncat mielul acesta? „Cu azimi şi cu verdeţuri amare.” Aluatul, în Scriptura, întotdeauna închipuie răul. Niciodată, nici în Vechiul, nici în Noul Testament, nu e întrebuinţat ca să arate ce este curat, sfânt sau bun. Astfel, în acest capitol, „praznicul azimilor” este icoana despărţiri, de rău, despărţire care vine din faptul ca suntem spălaţi de păcatele noastre în sângele Mielului. Numai pâinea în totul fără aluat se potriveşte cu mielul fript. Cea mai mică parte din aluat ar fi stricat însuşirea morală a orânduirii întregi. Cum am putea să adăogăm un rău oarecare la legătura noastră cu un Hristos care suferă? Toţi care înţeleg, prin puterea Duhului Sfânt, ce înseamnă crucea, vor înlătura negreşit, prin aceeaşi putere, aluatul din mijlocul lor. „Căci Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimile curăţiei şi adevărului” (1 Cor. 5. 7-8). Sărbătoarea, despre care se vorbeşte aici, este aceea care, în viaţa şi în mersul Bisericii, răspunde praznicului azimilor. Praznicul azimilor ţinea „şapte zile;” şi Biserica, întreagă, şi creştinul, în parte, sunt chemaţi să meargă în sfinţenie, în timpul celor şapte zile, adică în tot timpul călătoriei lor pe pământ; şi aceasta ca urmare firească a faptului că sunt spălaţi în sânge şi au împărtăşire cu suferinţele lui Hristos.

Israelitul nu îndepărta aluatul pentru ca să fie mântuit, ci pentru că era mântuit; şi dacă n-ar fi îndepărtat aluatul, greşeala aceasta oricât de mare ar fi fost, nu zdruncina siguranţa pe care i-o da sângele, ci numai legătura lui cu altarul şi cu adunarea. „Timp de şapte zile, să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită, va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băştinaş” (verset 19). Scoaterea unui israelit din adunare răspunde întocmai alungării, pentru un timp, din adunare a unui creştin, când îngăduie vreun lucru împotriva sfinţeniei şi stării de faţă a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îngăduie răul. Un singur gând murdar rupe legătura sufletului cu Dumnezeu; şi câta vreme mânjirea adusă de acest gând n-a fost înlăturată prin mărturisirea întemeiată pe mijlocirea lui Hristos, este cu neputinţa ca legătura să mai aibă loc (1 Ioan 1. 5-10; Ps. 32. 3-5). Creştinul, a cărui inimă este dreapta, se bucură de aceasta. „El poate sa slăvească mereu sfinţenia lui Dumnezeu” (Ps. 30. 4; 97. 12). El n-ar voi, dacă ar putea, să micşoreze măsura sfinţeniei nici chiar cât un fir de păr. Este o mare bucurie pentru el sa meargă în tovărăşia unuia care nu poate, nici chiar pentru o clipă, să sufere atingerea unei mici bucăţi de „aluat”.

Ştim că nimic nu poate să rupă legătura care uneşte cu El pe adevăratul credincios. Noi suntem „mântuiţi de Domnul”, cu o „mântuire veşnică” (Isa. 45.17). Dar mântuirea şi legătura cu Dumnezeu nu sunt acelaşi lucru. Sunt mulţi oameni mântuiţi care nu ştiu că sunt mântuiţi şi mulţi care nu se bucură de acest lucru. Nu pot să fiu fericit la adăpostul pragului stropit de sânge, dacă în locuinţa mea este aluat. Deşi nu este temelia mântuirii, totuşi sfinţenia vieţii este legată de bucuria mântuirii. Israelitul nu era mântuit prin azimi, ci prin sânge; totuşi, pâinea dospită ar fi împiedicat legătura cu Dumnezeu. Şi, în ce priveşte pe creştin, el nu este mântuit prin sfinţenia vieţii, ci prin sânge; totuşi, dacă îngăduie răul, în gând, în vorbă sau în faptă, nu va avea nici o bucurie adevărată, nici o legătura adevărată cu Mielul.

Fără îndoială că asta este taina unei bune părţi a uscăciunii sufleteşti şi a lipsei de pace adevărată, care se întâlneşte printre copiii lui Dumnezeu. Ei nu trăiesc în sfinţenie, şi nu păzesc sărbătoarea „azimilor” (Exod 25. 15). Sângele este pe prag; dar aluatul din casele lor îi împiedecă să se bucure de siguranţa pe care o dă sângele. Îngăduirea răului strică legătura noastră cu Dumnezeu, deşi nu ne pierde mântuirea dobândită. Cei care fac parte din adunarea lui Dumnezeu, trebuie să fie sfinţi. Ei eu fost izbăviţi nu numai de vina şi urmările păcatului, ci şi de înfăptuirea, puterea şi iubirea păcatului. Chiar faptul că Israel fusese izbăvit prin mielul de paşte îi aducea răspunderea de a îndepărta aluatul din mijlocul lui. Israeliţii nu puteau să spună, după felul de vorbire al unora: „Acum când suntem mântuiţi putem să trăim cum ne place.” Nicidecum! Dacă erau mântuiţi prin har, erau pentru sfinţenie. Acela care, sub cuvânt că harul dumnezeiesc este bogat şi mântuirea în Isus Hristos este deplină, „trăieşte în păcat” (Rom. 6. 1), arată lămurit că nu înţelege nici harul, nici mântuirea.

Harul nu numai că mântuieşte sufletul cu o mântuire veşnică, dar îi dă şi o fire care găseşte plăcere în tot ce este de la Dumnezeu, pentru că este dumnezeiască. Suntem făcuţi părtaşi ai firii dumnezeieşti care nu poate să păcătuiască, pentru că este născută din Dumnezeu (Ioan 1. 13; 3. 35; 2 Petru 1. 4;1 Ioan 3. 9; 5. 18). A umbla în puterea acestei firi, înseamnă tocmai păzirea praznicului azimilor. Nu este nici aluat vechi, nici aluat de răutate şi viclenie (I Cor. 5. 8) în firea nouă, pentru că este din Dumnezeu, şi Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este iubire (1Ioan 4. 8). Noi nu înlăturăm vechiul aluat ca să îmbunătăţim firea noastră veche, care nu se poate vindeca, fiind rea şi stricată, nici ca să dobândim firea nouă, ci pentru că o avem. Noi avem viaţa, şi, din pricina acestei vieţi, lepădăm răul! Numai când suntem izbăviţi de vina păcatului putem înţelege şi arăta adevărata putere a sfinţeniei; este fără folos să încerci altfel. Nu poţi să ţii praznicul azimilor decât sub adăpostul desăvârşit al sângelui. Dar este tot aşa de însemnat şi ce însoţeşte azimile, şi anume „ierburile amare.” Nu ne putem bucura de

părtăşia la suferinţele lui Hristos, fără să ne aducem aminte de pricina care a adus aceste suferinţe; şi amintirea aceasta trebuie să ne duca la smerenie şi la supunere, înfăţişate de „ierburile amare” în praznicul Pastelor. Dacă mielul fript înfăţişează pe Hristos, suferind pe cruce mânia lui Dumnezeu, ierburile amare sunt recunoaşterea acestui adevăr de către credincios, că Hristos a suferit pentru noi. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile lui suntem tămăduiţi” (Isa. 53. 5). Este bine să înţelegem însemnătatea adâncă a ierburilor amare, având în vedere uşurinţa inimii noastre. Citind Psalmii: 6, 22, 38,69,88 şi 109, înţelegem întrucâtva ce înfăţişează azima cu ierburile amare. Sfinţenia vieţii unită cu o supunere adâncă a sufletului, trebuie să izvorască din adevărata părtăşie cu suferinţele lui Hristos; căci nu se poate ca răul moral şi uşurinţa sufletească să poată sta în faţa acestei suferinţe.

Dar, poate va întreba cineva, sufletul nu va simţi el o bucurie adâncă văzând că Hristos a purtat păcatele noastre; că a golit până la fund, în locul nostru, paharul mâniei lui Dumnezeu? Fără îndoială. Asta este temelia bucuriei noastre. Putem uita noi oare vreodată că Hristos a suferit pentru păcatele noastre? Putem să trecem cu vederea adevărul acesta, că Mielul lui Dumnezeu şi-a plecat capul sub loviturile fărădelegilor noastre? Nu, fără îndoială. Dar trebuie să mâncăm mielul nostru cu ierburi amare, care nu înfăţişează lacrămile unor simţuri trecătoare şi uşuratice, ci încercarea adevărata şi adâncă a unui suflet care înţelege bine însemnătatea şi roadele crucii.

Privind crucea, descoperim acolo pe Cel care ne şterge toată nelegiuirea noastră şi sufletul se umple astfel de pace şi de bucurie. Dar crucea înlătură firea; ea este răstignirea firii vechi, a omului vechi (Rom. 6. 6; Gal. 2. 20; 6. 14; Col. 2. 11). Asta înseamnă multe lucruri amare pentru firea veche, înseamnă să ne lepădăm de noi înşine, să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ (Col. 3. 5); să ne socotim morţi faţă de păcat (Rom. 6. 11). Toate aceste lucruri par îngrozitoare la vedere, dar după ce pătrunzi înăuntrul casei cu sângele pe pragul de sus, judeci cu totul altfel. Ierburile, care fără îndoială ar fi părut amare unui Egiptean, făceau parte din praznicul izbăvirii lui Israel. Cei răscumpăraţi prin sângele Mielului, care cunosc bucuria legăturii cu El, ştiu că a lepăda răul şi a socoti firea pământească moartă, este o sărbătoare.

„Să nu lăsaţi nimic din el până a doua zi dimineaţa; şi dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi dimineaţa, să-l aruncaţi în foc” (verset 10). Porunca aceasta ne învaţă că legătura frăţească a adunării nu trebuia să se despartă, în nici un fel, de jertfa pe care se întemeia. Inima mereu trebuie să-şi aducă aminte bine că adevărata legătură cu Dumnezeu nu se poate despărţi de mântuirea împlinită. A crede că se poate avea legătură cu Dumnezeu pe altă temelie, oricare ar fi, înseamnă a-ţi închipui că Dumnezeu poate să aibă legătură cu răul din noi; a crede că poate sa aibă legătură cu omul pe altă temelie, înseamnă a-ţi face o tovărăşie necurată şi nelegiuită, din care nu poate ieşi altceva decât amestec şi nelegiuire. Într-un cuvânt, totul trebuie întemeiat pe sânge, nedespărţit de sânge. Aceasta este însemnătatea orânduirii, care poruncea să mănânce mielul de paşte în aceeaşi noapte în care fusese vărsat sângele. Legătura cu Dumnezeu şi legătura frăţească nu trebuiesc despărţite de temelia pe care stau.

Ce icoană frumoasă ne înfăţişează adunarea lui Israel adăpostită sub sânge, mâncând în pace mielul fript, cu azimi şi cu ierburi amare! Nici o teamă de judecată; nici o teamă de mânia Domnului; nici o teamă de dreapta răzbunare, care mătura ca o vijelie toată ţara Egiptului, la miezul nopţii. Era pace adâncă îndărătul pragurilor uşilor stropite cu sânge. Israeliţii n-aveau de ce să se teamă dinafară, şi înăuntru nimic nu putea să-i turbure, afară de aluatul care ar fi dat o lovitură de moarte la toată pacea şi la toată fericirea lor. Ce pildă pentru Biserică, pentru adunare! Ce pildă pentru creştini!

Am văzut până acum starea şi hrana lui Israel; să vedem acum îmbrăcămintea lui.

„Când îl veţi mânca, să aveţi mijlocul încins, încălţămintele în picioare, şi toiagul în mână; şi să-l mâncaţi în grabă; căci sunt Paştele Domnului” (verset 11). Israeliţii trebuiau să mănânce Paştele ca un popor gata să lase în urma lui ţara morţii şi a întunericului, a mâniei şi a judecăţii, ca să meargă înainte spre ţara făgăduinţei, spre moştenirea hotărâtă. Sângele, care îl apărase de moartea întâilor născuţi ai Egiptului, era şi temelia dezrobirii lor din Egipt; şi acum trebuiau să plece cu Dumnezeu spre ţara în care curge lapte şi miere. Nu trecuseră încă Marea Roşie, este adevărat; nu făcuseră încă „drumul de trei zile” totuşi erau un popor răscumpărat, un popor despărţit, un popor călător, şi trebuia ca toată îmbrăcămintea lor să fie potrivită cu starea lor de atunci şi cu chemarea lor de mai târziu. „Mijlocul încins” arăta o despărţire desăvârşita de tot ce înconjura pe Israel, şi că el era gata pentru slujbă. „Picioarele încălţate” arătau că Israel era gata să părăsească ţara aceia; pe când „toiagul” în mână era semnul unui popor călător, care se sprijină pe ceva în afară de el. Să dea Dumnezeu ca aceste trăsături să se vadă mai mult la fiecare din mădularele familiei Lui răscumpărate!

Iubite cititor creştin, „să ne punem pe inimă aceste lucruri” (1 Tim. 4. 15). Prin har am gustat folosul curăţirii sângelui lui Isus. De aceea putem să ne hrănim cu fiinţa Lui şi să ne desfătam de bogăţiile Lui de nepătruns (Efes. 3. 8), să luăm parte la suferinţele Lui şi să ne facem asemenea cu El în moarte (Filip. 3. 10). Să ne arătam dar cu azimi şi ierburi amare, cu mijlocul încins, cu încălţăminte în picioare şi cu toiagul în mână. Într-un cuvânt, să purtăm pecetea unui popor sfânt, răstignit, care veghează, harnic, să purtăm pecetea unui popor care merge să „întâlnească pe Dumnezeu”, spre slavă, chemat la împărăţie. Dea Dumnezeu să pătrundem în adâncimea acestor lucruri, aşa încât să nu fie numai cunoştinţe sau tălmăciri ale Scripturii, ci adevăruri vii, dumnezeieşti, cunoscute şi arătate în viaţa noastră spre slava lui Dumnezeu.

Vom sfârşi capitolul acesta, aruncând o privire asupra versetelor de la 43 până la 49. Ele ne spun că, pe când orice israelit adevărat avea dreptul să mănânce Paştele, nici un străin netăiat împrejur nu putea sa se bucure de dreptul acesta: „Nici un străin să nu mănânce din ele – toată adunarea lui Israel să facă Paştele”. Trebuia sa fii tăiat împrejur ca să poţi mânca Paştele. Cu alte cuvinte, trebuie ca firea noastră să fi trecut prin hotărârea morţii înainte de a ne putea hrănii cu Hristos, fie ca temelie a păcii, fie ca persoană în jurul căreia ne strângem. Crucea răspunde tăierii împrejur, semnul legământului lui Dumnezeu cu Evreii şi al dezbrăcării de firea veche (Col. 2. 11-12). Ca să faci parte din poporul lui Dumnezeu, trebuia să fii tăiat împrejur, şi tăierea împrejur îşi are împlinirea în Hristos. Partea femeiască era înfăţişată în partea bărbătească. Tot aşa, la Cruce, Hristos înfăţişa Biserica Lui, şi deci Biserica este răstignită cu Hristos; totuşi ea trăieşte prin viaţa lui Hristos, cunoscută şi arătată pe pământ prin puterea Sfântului Duh. Creştinii, părtaşi la moartea lui Hristos prin puterea vieţii care este în El, se socotesc morţi, şi s-au dezbrăcat de trupul păcatului prin credinţă; sunt răstigniţi împreună cu Hristos; totuşi puterea lui Dumnezeu, arătată în Hristos, lucrează în ei ca să le dea o viaţă nouă în Hristos. „Şi dacă un străin care locuieşte la tine, va vrea sa facă Paştele Domnului, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă, şi va fi ca şi băştinaşul; dar nici un netăiat împrejur să nu mănânce din ele.” „Cei ce sunt pământeşti, nu pot să placa lui Dumnezeu” (Rom. 8. 8).

Orânduirea tăierii împrejur era marea linie de despărţire între Israelul lui Dumnezeu şi toate celelalte popoare, de pe faţa pământului. Şi crucea Domnului Isus trage linia de despărţire între Biserică şi lume. Orice om, din orice stare, mai de jos sau mai de sus, nu putea să aibă parte cu Israel, până când nu-şi făcea tăierea împrejur în carne. Un cerşetor tăiat împrejur era mai aproape de Dumnezeu decât un rege netăiat împrejur. Tot aşa şi acum, nu poţi să ai parte de bucuriile celor răscumpăraţi de Dumnezeu, dacă n-ai trecut prin crucea Domnului

nostru Isus Hristos. Şi crucea aceasta dărâmă orice înfumurare, răstoarnă orice vază, şi uneşte pe toţi cei răscumpăraţi într-o adunare de închinători ai lui Dumnezeu, spălaţi în sânge. Crucea pune o stavilă atât de mare, un zid de apărare atât de tare, încât nici un praf din pământ sau din firea veche n-o poate trece şi să se amestece cu făptura nouă. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă..... toate lucrurile s-au făcut noi, şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos" (2 Cor. 5. 18). În orânduirea Paştelui, nu numai că se păstra despărţirea lui Israel de toţi străinii, dar şi unitatea lui era bine statornicită. „Să nu le mănânce decât într-o singura casă; să nu luaţi de loc carne afară din casă, şi să nu zdrobiţi nici un os" (verset 46). Nu se putea găsi o pildă mai frumoasă pentru „un singur trup şi un singur Duh," decât cea înfăţişată aici. Biserica lui Dumnezeu este una, Dumnezeu aşa o vede, aşa o păstrează, aşa o va arăta înaintea îngerilor, înaintea oamenilor şi înaintea dracilor, în ciuda oricui caută să împiedice această unitate sfânta. Slavă Domnului, unitatea Bisericii este tot aşa de bine păzită de El, cum a fost trupul Prea Iubitului Său pe cruce; da, unitatea Bisericii Sale este tot aşa de bine păzită, ca şi neprihănirea, primirea şi siguranţă ei veşnică. Împotriva asprimii şi răutăţii inimii ostaşilor romani, Dumnezeu a ştiut să împlinească Scriptura care spunea cu priviră la Hristos: „Nici un os nu va fi zdrobit," sau: „Toate oasele i le păzeşte, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme" (verset 46; Numeri 9. 12; Ps. 34. 20; Ioan 19. 36); tot astfel, în ciuda tuturor înrâuririlor vrăjmaşe, care au fost puse în joc din veac în veac, Dumnezeu păzeşte Biserica Sa: trupul lui Hristos este unul şi va rămânea unul (Matei 16.13; Ioan 11. 52;1 Cor. 1.12; 12. 4-27; Efes.l. 22-23; 2. 14-22; 4. 3-16; 5.22-32; Apoc. 22. 17). „Este un singur trup şi un singur Duh;" şi aceasta aici pe pământ. Ferice de aceea care au credinţa ca să cunoască acest adevăr scump şi să-l ia pentru ei în viaţă, cu toate greutăţile pe care le întâlnesc pe cărarea lor. Dumnezeu va recunoaşte şi va cinsti pe aceia care vor fi credincioşi.

Domnul să ne izbăvească de duhul necredinţei, care ne-ar face să judecăm după cele ce vedem cu ochii noştri, iar nu prin lumina Cuvântului Sau neschimbător!

În versetele de la începutul acestui capitol, vedem lămurit ca râvna şi sfinţenia personală sunt roadele dragostei răscumpărătoare în aceia care au primit o, închinarea celor întâi născuţi şi praznicul azimilor stau în legătură cu izbăvirea poporului din Egipt. „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut dintre copiii lui Israel, atât dintre oameni cât şi dintre dobitoace: este al Meu." Moise a zis poporului: „Aduceţi-vă aminte de ziua aceasta, când aţi ieşit din Egipt, din casa robiei; căci cu mâna puternică v-a scos Domnul de acolo. Să nu mâncaţi pâine dospită." Şi iarăşi: „Timp de şapte zile să mănânci azimi, să nu se vadă la tine nimic dospit, nici aluat, pe toată întinderea ţării tale."

Apoi avem pricina pentru care trebuia să se îndeplinească aceste două porunci: „Să spui atunci fiului tău: „Aceasta este din pricina a ceea ce a făcut Domnul pentru mine, când am ieşit din Egipt". Şi încă: „Şi când te va întreba fiul tău într-o zi: „Ce înseamnă lucrul acesta? – să-i răspunzi: „Prin mâna Lui cea atotputernică. Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei; şi, fiindcă Faraon se încăpăţâna şi nu voia să ne lase să plecăm, Domnul a omorât pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, de la întâii născuţi ai oamenilor până la întâii născuţi ai dobitoacelor. Iată de ce aduc jertfă Domnului pe orice întâi născut de parte bărbătească şi răscumpăr pe orice întâi născut dintre fiii mei" (vers. 8, 14-15).

Cu cât înaintăm, prin puterea Duhului lui Dumnezeu în cunoaşterea răscumpărării care este în Isus Hristos, cu atât despărţirea noastră de noi înşine şi de lume va fi mai hotărâtoare iar râvna mai aprinsă. Orice silinţă de a face una sau alta din acestea, înainte de a cunoaşte răscumpărarea, este silinţa cea mai zadarnica ce se poate închipui. Tot ce facem, trebuie să facem din pricina celor ce a făcut Domnul pentru noi, iar nu cu gândul ca să căpătăm ceva de la El. Silinţele pe care le-am face ca să avem viaţa şi pacea dovedesc că suntem încă străini de puterea Sângelui; pe când roadele curate ale unei răscumpărări primite sunt spre lauda Celui care ne-a răscumpărat. „Căci sunteţi mântuiţi prin har, prin credinţă şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni; căci noi suntem lucrarea Lui, fiind zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele" (Efes. 2. 8-10). Dumnezeu chiar ne-a pregătit o cale de fapte bune şi, prin harul Său, tot El ne pregăteşte să şi mergem pe calea trasă de El. Dar numai ca mântuiţi putem merge pe astfel de cărare. Dacă ar fi altfel, am putea să ne lăudăm, dar când este spus destul de lămurit ca noi înşine suntem lucrarea lui Dumnezeu, după cum este şi drumul pe care mergem, atunci nici nu mai încape pricina de laudă pentru noi (Rom. 3. 27; 1 Cor. 1. 27-31).

Adevărata viaţă creştinească nu este decât arătarea în afara a vieţii lui Hristos, altoită în noi prin lucrarea Duhului Sfânt, după sfaturile veşnice ale harului fără margini al lui Dumnezeu. Toate faptele făcute înainte de sădirea acestei vieţi, nu sunt decât „fapte moarte" de care cugetul nostru are tot atâta nevoie ca să fie curăţit ca şi de „faptele rele" (Evrei 9. 14). Cuvintele: „fapte moarte" cuprind toate faptele pe care le fac oamenii ca să capete viaţa. Dacă cineva caută viaţa, să ştie lămurit că încă nu o are; poate fi cu gânduri foarte bune în ceea ce caută, dar tocmai aceasta dovedeşte şi mai bine ca nu are ce caută. Aşa dar, orice faptă făcută cu gândul ca prin ea să găseşti viaţa, singura viaţa care este a lui Isus (Ioan 14), este o fapta moarta, deoarece singurul Izvor pentru adevăratele fapte vii nu poate fi decât Isus. Luaţi bine seama, că nu e vorba de „faptele rele" cine ar fi nebunul care să viseze câştigarea vieţii prin aşa fapte? Vedeţi însă că au fost şi sunt mulţi care aleargă la „faptele moarte" ca să-şi uşureze cugetul apăsat de „faptele rele". Totuşi, ne este descoperit în Scriptură că avem nevoie să fim curăţiţi şi de unele ca şi de celelalte.

Mai citim în ce priveşte neprihănirea că „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită" (Isa. 64.6). Nu se spune că numai „faptele noastre rele sunt ca o haină mânjită". Cine ar fi împotriva acestui adevăr? Ceea ce trebuie să ştim este că cele mai bune roade pe care le putem da noi, sub forma evlaviei sau a unei vieţi sfinte, sunt socotite, în filele cărţii veşnice, ca „fapte moarte" şi ca „o cârpă". Chiar silinţele pe care ni le-am da ca să câştigăm viaţa n-ar sluji decât să arate cu atât mai vădit ca suntem morţi; iar silinţele de a ne îmbrăca cu o neprihănire croită de noi înşine, ar dovedi că suntem îmbrăcaţi cu nişte zdrenţe care ne-ar descoperi şi mai mult goliciunea. Numai când avem într-adevăr şi de acum viaţa veşnica şi haina neprihănirii dumnezeieşti, putem merge pe calea faptelor bune pe care le-a pregătit Dumnezeu să le facem. Fapte moarte şi zdrenţe murdare nici nu se pomenesc pe această cale, numai aceia pe care „i-a izbăvit Domnul" pot înainta pe ea (Isa. 51. 11). Doar ca popor răscumpărat putea Israel sa prăznuiască sărbătoarea azimilor şi să închine Domnului pe întâii lui născuţi.

Îngerul nimicitor a trecut peste ţara Egiptului ca să nimicească pe toţi întâii născuţi; dar întâii născuţi ai lui Israel au scăpat prin moartea unui locţiitor trimes de Dumnezeu. Prin urmare, aceştia din urmă ni se înfăţişează ca un popor viu, despărţit, pus deoparte pentru Domnul. După ce au fost mântuiţi prin sângele Mielului, au fericita încuviinţare să-şi predea viaţa lor Celui ce le-a răscumpărat-o cu mare preţ (1 Cor. 6. 20). Numai ca fiinţe răscumpărate aveau viaţa. Numai harul lui Dumnezeu l-a făcut deosebiţi (Exod 11: 5-7) şi le-a dat un loc printre cei vii în faţa Sa. Aşa că n-aveau nici un prilej să se laude cu el înşişi, căci vedem aici ca, în ce priveşte meritul lor, erau puşi pe acelaşi treaptă cu un dobitoc necurat. Orice întâi născut al măgarilor să-l răscumperi cu un miel, iar dacă nu-l răscumperi să-i frângi gâtul. Şi orice întâi născut al oamenilor printre fiii tăi să-l răscumperi" (verset 13). Erau două feluri de dobitoace: curate şi necurate, iar omul este socotit aici printre cele din urmă. Mielul trebuia să răspundă pentru dobitocul necurat; şi, dacă nu se răscumpăra măgarul, trebuia să i se frângă gâtul. Tot aşa şi cu omul răscumpărat, dacă şi lui îi trebuie tot viaţa unul miel, este lămurit că este pus în rândul dobitoacelor necurate şi fără preţ. Ce icoană

umilitoare a omului în starea lui firească! O, de ar înţelege bietele noastre Inimi lucrul acesta, căci numai aşa ne-am putea bucura cu atât mai mult de fericita cinste de a fi spălaţi de nelegiuirea noastră prin sângele Mielului şi am lăsa, pentru totdeauna, mândria de sine în mormântul în care a fost culcat Mântuitorul nostru.

Hristos a fost Mielul curat, fără pată. Noi eram necuraţi; – dar fie Numele Lui binecuvântat în vecii – El a luat locul nostru, şi pe cruce a fost făcut păcat în locul nostru şi ca atare a primit pedeapsa în locul nostru. El a suferit pe cruce ce ar fi trebuit să suferim noi în veşnicie. El a suferit acolo şi atunci, tot ce ni se cuvenea nouă, ca noi să ne bucurăm pentru totdeauna de ceea ce I se cuvenea Lui, ca Miel fără prihană. El a primit plata păcatului nostru, adică moartea, ca noi să primim plata nevinovăţiei Sale, adică viaţa. Cel curat a luat, pentru o vreme, locul celor necuraţi, – Cel drept pentru cel nedrepţi – ca cei necuraţi să poată lua locul celui curat pentru totdeauna. Aşadar, pe deoparte, prin firea noastră, suntem închipuiţi prin urâta icoană a unui măgar cu gâtul frânt; după harul lui Dumnezeu însă, suntem socotiţi ca fiind văzuţi în Hristos cel înviat şi proslăvit în cer. Minunată şi adâncă deosebire! Ce frumos se aruncă în ţărână slava omului ca să se preamărească numai bogăţiile dragostei răscumpărătoare! Astfel amuţesc vorbăriile deşarte şi îngâmfate ale omului şi începe un cântec de laudă pentru Dumnezeu şi Miel, care va răsuna în ceruri în veci de veci.

Cu câtă putere ne vin în minte aici cuvintele spuse prin apostolul Pavel: „Dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi trăi împreună cu El, întru cât ştim că Hristosul înviat din morţi nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin viaţa pe care o trăieşte, trăieşte pentru Dumnezeu. Tot aşa şi voi înşivă socotiţi-vă morţi faţă de păcat, şi vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, şi să nu mai ascultaţi de poftele lui. Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca nişte unelte ale nelegiuirii, ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu, mădularele voastre ca pe nişte unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteţi sub lege ci sub har” (Rom. 6. 8-14). Noi nu suntem numai răscumpăraţi de sub puterea morţii şi a mormântului, ci suntem şi uniţi cu Cel ce ne-a răscumpărat cu marele preţ al vieţii Sale, ca, prin puterea Duhului, să punem în slujba Lui noua noastră viaţă, cu toate puterile ei pentru ca numele Său să fie slăvit în noi, după voia Dumnezeului şi Tatălui nostru.

În cele din urmă versete ale cap. 13 din Exod, găsim o pildă frumoasă şi mişcătoare despre duioasele simţiri ale Domnului faţă de slăbiciunea poporului Său. „Căci El ştie din ce suntem zidiţi, îşi aduce aminte că suntem ţărână” (Ps. 103. 14). Când a răscumpărat El pe Israel ca să-i aducă în legătură cu Sine însuşi, în harul Său nesfârşit şi de nepătruns, a luat asupra Lui toate trebuinţele şi slăbiciunile lor. Puţin le păsa lor de ce erau ei sau de ce aveau nevoie când Cel ce se cheamă „Eu sunt” era cu ei în toată bogăţia acestui Nume. El avea să-i ducă din Egipt în Canaan, şi-L vedem aici alegându-le un drum dintre cele mai potrivite pentru el. După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu L-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor, măcar că era mai aproape, căci a zis Dumnezeu: „S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul şi să se întoarcă în Egipt.” Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre Marea Roşie” (vers. 17-18).

Domnul, în harul Lui, face ca ai Săi să nu întâlnească, de la Începutul mersului lor, prea multe încercări grele cari ar fi avut drept urmare să le înmoaie inimile şi să-i facă să se înapoieze. „Calea pustiei” era un drum cu mult mai lung decât cea din ţara Filistenilor, dar Dumnezeu avea felurite lecţii însemnate pe care voia să le dea poporului Său, şi care nu puteau fi pricepute decât în pustie. Acest fapt le-a fost amintit mai târziu astfel: „Adu-ţi aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie ca să te smerească şi să te încerce, ca să-ţi cunoască pornirile inimii şi să vadă dacă ai să păzeşti sau nu poruncile Lui” (Deut. 8.2). Învăţăminte atât de scumpe n-ar fi putut avea niciodată pe „calea ţării Filistenilor.” Pe drumul acela, israelitii ar fi putut învăţa ce va să zică războiul chiar de-la începutul pornirii lor; dar pe „calea pustiei” ei au cunoscut ce era firea pământească în toată stricăciunea, necredinţa şi răzvrătirea ei. Totuşi, Cel ce se cheamă „Eu sunt”, era de faţă, în faţă îndelunge răbdare a harului Sau, în înţelepciunea Lui desăvârşită şi-n puterea Sa fără margini. Numai El putea să sufere vederea adâncimilor inimii omeneşti, dezgolită în faţa Lui. Descoperirea a ceea ce este în inima mea, ori unde ar fi făcută în afară decât în faţa harului nemărginit, m-ar cufunda în cea mai grozavă deznădejde. Inima omului este un iad în mic. Ce har de negândit este deci să fii scăpat de adâncurile ei înspăimântătoare!

„Au plecat din Sucot şi au tăbărât la Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii” (vers. 20-22). Nu numai că Domnul alesese o cale pentru poporul Lui ca să i se facă cunoscut după trebuinţele lor. Nu numai că l-a călăuzit teafăr, sănătos în afară de hotarele Egiptului, dar chiar s-a coborât, oarecum, în carul Său, ca să-l întovărăşească dea lungul tuturor întâmplărilor din călătoria prin pustie. Acesta era harul dumnezeiesc. Israeliţii nu fuseseră doar scăpaţi din cuptorul Egiptului ca apoi să fie lăsaţi de capul lor, ca ei să facă ce ar crede şi ce ar putea ei mai bine în călătoria lor spre Canaan. Dumnezeu ştia că ei aveau înainte un drum greu şi primejdios, şerpi şi scorpii, piedeci şi greutăţi, seceta şi nerodnicia pustiei şi n-a voit să-i lase să meargă singuri. El a vrut să le fie Tovarăş, să ia parte la greutăţile şi primejdiile lor; ba mai mult: „El mergea înaintea lor.” Era pentru ei „o Călăuză, o Slavă, un Apărător, ca să-i scape de orice teama”! De ce însă L-au mâhnit atât de mult prin împietrirea inimii lor? Dacă ar fi mers smeriţi cu El, mulţumiţi şi încrezători în El, mersul lor ar fi fost un şirag de biruinţe de la început până la capăt. Având pe Domnul în fruntea lor, nici o putere n-ar fi putut să oprească înaintarea mersului lor din Egipt în „o Canaan. El i-ar fi dus şi i-ar fi sădit pe muntele moştenirii Sale, după făgăduinţa Sa şi prin puterea dreptei Sale; şi n-ar fi îngăduit ca nici un singur Canaanit să rămână în ţară ca să fie un „spin în ochii lui Israel.” Aşa va fi în curând, când îşi va întinde Domnul mâna încă odată ca să scape pe poporul Său de sub puterea tuturor asupritorilor lui. De-ar grăbi Domnul aceasta clipă!

„Cei care coboară pe mare în corăbii, cei care-şi fac lucrul lor pe ape mari, aceia văd lucrările Domnului şi minunile Sale în apele adânci” (Ps. 107. 23-24). Cât de adevărat! Totuşi, cum se mai dau înapoi inimile noastre din faţa acestor ape mari!” – Şi tocmai de aceea suntem lipsiţi de vedere lucrărilor şi minunilor Dumnezeului nostru; căci acestea nu se văd şi nu se fac cunoscute decât „în apele adânci.”

Doar în ziua încercării şi greutăţilor face sufletul cunoştinţa cu marea şi nespusa fericire ce o are când se reazemă pe Dumnezeu. Dacă ar fi să mergi într-una uşor, n-ar mai fi aşa. Starea de faţă a Învăţătorului nu se simte când aluneci pe faţa unui lac liniştit, ci când „furtuna vâjâie” şi când „valurile vin.” Domnul nu ne pune în faţă zarea unui drum lipsit de încercări şi strâmtorări; dimpotrivă, ne spune că vom întâlni şi pe unele şi pe celelalte; dar ne făgăduieşte că rămâne cu noi în mijlocul acestora, ceea ce este de neasemănat mai bine. Este mai bine să ai pe Dumnezeu cu tine în greutăţi, decât să scapi de greutăţi. Să simţim că inima lui Dumnezeu bate cu a noastră este ceva cu mult mai dulce decât să încerci puterea mânii Lui pentru noi. Apropierea învăţătorului de slujitorii lui credincioşi, când treceau prin cuptorul de foc, era mult mai scumpă lor decât ar fi fost arătarea puterii ca să-i scape de acest foc (Daniel 3). Adesea am vrea mai degrabă să ne fie îngăduit să mergem înainte fără încercări, dar cu aceasta pierdem mult de tot. Niciodată starea de faţa a Domnului nu este atât de dulce ca în clipele de mare strâmtorare.

Aşa au fost israeliţii în împrejurările din acest capitol. Ajunseseră într-o mare greutate. Erau chemaţi „să-şi facă lucrarea pe ape mari: – „Toată priceperea lor se spulberase” (Ps. 107. 27). Faraon, părându-i rău că ia lăsat să iasă din ţară, s-a hotărât să facă o opintire deznădăjduită ca să-i aducă îndărăt. „Faraon şi-a pregătit carul de război, şi şi-a luat oameni de război cu el. A luat şase sute de cară de luptă cu oameni aleşi, şi toate carele Egiptului; în toate erau luptători. Domnul a împietrit inima lui Faraon, împăratul Egiptului şi Faraon a urmărit pe copiii lui Israel. Copiii lui Israel ieşiseră gata de luptă. Egiptenii i-au urmărit; şi toţi caii, carele lui Faraon, călăreţii şi oştirea lui, i-au ajuns tocmai când erau tăbărâţi lângă mare, lângă Pi-Hahirot, faţă în faţă cu Baal-Ţefon. Faraon se apropia. Copiii lui Israel şi-au ridicat ochii şi iată că Egiptenii veneau după ei. Şi copiii lui Israel s-au spăimântat foarte tare, şi au strigat către Domnul după ajutor” (vers. 6-10). Era o mare încercare; ceva în faţa căruia orice silinţă omenească era zadarnică. Marea era în faţa lor; în dosul lor, oştile lui Faraon şi, împrejurul lor, munţi, şi toate acestea îngăduite şi rânduite chiar de Dumnezeu! Dumnezeu alesese locul unde trebuia să tabere Israel, „în faţa lui Pi-Hahirot, între Migdol şi mare, faţă în faţă cu Baal-Ţefon.” Ba mai mult: chiar El a încuviinţat ca Faraon sa-i urmărească. Pentru ce? Tocmai ca să se arate El însuşi în mântuirea poporului Său şi în înfrângerea deplină a vrăjmaşilor acestui popor. „El a tăiat în doua Marea Roşie, şi a trecut pe Israel prin mijlocul ei, şi a azvârlit pe Faraon şi oastea lui în Marea Roşie, căci în veac ţine îndurarea Lui” (Ps. 136).

În toate călătoriile celor răscumpăraţi ai lui Dumnezeu în pustie, nu găsim nici o poposire ale cărei margini să nu fi fost trase cu grijă de mâna atotînţeleaptă şi nesfârşit de iubitoare a lui Dumnezeu. Pi-Hahiroţii şi Migdol-ii duhovniceşti sunt aşezaţi în legătură cu starea sufletească a acelora pe care îi călăuzeşte Dumnezeu peste piedicile şi întortocherile pustiei, ca să arate adevărata fire a lui Dumnezeu. Dacă necredinţa pune mereu întrebarea: De ce este aşa? – Dumnezeu ştie; şi fără îndoială, El va descoperi pricina numai atunci. când această descoperire ar putea fi spre slava şi spre binele poporului Său. Oare nu ne întrebăm şi noi atât de deseori pentru ce suntem puşi într-o împrejurare sau alta? Nu ne batem deseori capul să ştim pricina pentru care suntem puşi într-o încercare sau alta? Ce bine am face dacă ne-am pleca şi noi capul într-o smerită supunere şi să zicem: „totul este bine” şi „totul va merge bine!” Numai când Dumnezeu ne-a pus în cutare sau în cutare stare, putem fi încredinţaţi că ea este aleasă cu înţelepciune şi că este spre binele nostru; şi chiar dacă noi ne-am ales-o de bună voie şi din nebunia noastră, Dumnezeu, în mila Sa, stă deasupra nebuniei noastre şi face ca puterea împrejurărilor în care ne-am vârât din capul nostru, chiar şi-atunci, să lucreze spre binele nostru duhovnicesc.

Când copiii lui Dumnezeu se găsesc în cele mai mari încurcături şi greutăţi, atunci au parte de cele mai frumoase arătări ale purtării de grijă şi lucrării lui Dumnezeu; şi tocmai de aceea îi pune El adesea la încercare, ca să li se descopere cu atât mai măreţ cu cât încercarea este mai grea. El ar fi putut să ducă pe Israel prin Marea Roşie şi să-i facă să ajungă mult mai departe de atingerea cu trupele lui Faraon, chiar înainte ca acestea să fi plecat din Egipt; dar această cale n-ar fi slăvit atât de mult Numele Său, şi nici n-ar fi ruşinat atât de mult pe vrăjmaşul prin care voia El „să fie slăvit” (verset 17). Noi pierdem din vedere acest mare adevăr şi urmarea este că, în timpul încercării, ne pierdem capul şi ni se înmoaie inima. Dacă am putea să nu privim o întâmplare rea decât ca un prilej pentru Dumnezeu ca să-şi arate harul Lui care este „de ajuns”, ne-am păstra acel cumpăt atât de trebuitor şi am putea sa slăvim pe Dumnezeu chiar în mijlocul celor mai adânci ape ale durerii.

Vorbirea israeliţilor cu prilejul acesta poate să ne mire şi să ne para greu de înţeles; dar, dacă ne-am cunoaşte mai mult inimile noastre rele şi necredincioase, am vedea cât de mare este asemănarea dintre noi şi acest popor. Pare că au uitat prea repede puterea dumnezeiască ce a lucrat pentru ei puţină vreme înainte. Ei văzuseră idolii Egiptenilor judecaţi şi puterea Egiptului doborâtă de toiagul Domnului. Văzuseră cum această mână a rupt braţul de fier al robiei egiptene şi a stins cuptorul de foc al suferinţelor lor. Văzuseră toate acestea şi totuşi, când s-a ivit un nor negru în zarea lor, încrederea li s-a pierdui, li s-a înmuiat inima, şi au cârtit, zicând: „Oare pentru că nu erau morminte în Egipt ne-ai adus ca să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Era mult mai bine pentru noi să slujim Egiptenilor decât să murim în pustie” (vers. 11-12). Oarba necredinţă rătăceşte întotdeauna şi nu poate vedea căile lui Dumnezeu. Aceeaşi necredinţă bântuie în toate vremurile. Ea a făcut pe David să zică într-o zi rea: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu e nimic mai bun pentru mine decât sa fug în ţara Filistenilor” (1 Sam. 27. 1). Dar cum s-au întors lucrurile? Saul a fost omorât în muntele Ghilboa, iar scaunul lui David a fost întărit pentru totdeauna. Tot aceeaşi necredinţă a făcut pe Iile Tesbiteanul, într-o clipă de întristare adâncă, să fuga dinaintea ameninţărilor furioase ale Izabelei, ca să-şi scape viaţa. Şi care a fost sfârşitul? Ilie a fost răpit la cer într-un car de foc, pe când Izabela a fost zdrobită de pietre.

Tot aşa a fost şi cu copiii lui Israel chiar în cea dintâi clipă de încercare. Ei credeau într-adevăr că Domnul nu-Şi dăduse atâta osteneală ca să-i scoată din Egipt decât ca să-i omoare în pustie; îşi închipuiau că fuseseră scăpaţi de moarte prin sângele mielului de paşte, ca, pe urmă, să fie înmormântaţi în pustie. Aşa judecă întotdeauna necredinţa; ne face să punem pe Dumnezeu în faţa greutăţii, în loc să punem greutatea în faţa lui Dumnezeu. Credinţa se înalţă deasupra greutăţii şi acolo găseşte pe Dumnezeu în toată credincioşia, dragostea şi puterea Sa. Credinciosul este totdeauna în faţa lui Dumnezeu; prin sângele Domnului Isus a fost adus acolo şi n-ar trebui să îngăduie nici unei încercări să-l smulgă de acolo. Locul ce i-a fost dat în faţa lui Dumnezeu nu poate să-l piardă niciodată, câtă vreme Hristos, Capul şi locţiitorul lui, e acolo pentru el. Dacă, însă, pierde bucuria faptului că e pe deplin la adăpost în Hristos, totuşi starea, în care este aşezat prin sângele lui Isus, n-o poate pierde nicicând. Ori de câte ori se aşează greutăţile între inima lui şi între Domnul, negreşit că nu se poate bucura de starea de faţă a Domnului, ci sufere în faţa greutăţilor ce-l năpădesc, după cum un nor, care vine în dreptul soarelui, ne lipseşte pentru câtva timp de razele lui. Norul însă nu împiedecă soarele să mai lucească, ci ne face doar să nu-l mai vedem. La fel se întâmplă când ne întristăm din pricina încercărilor, greutăţilor şi piedicilor care ne acopăr razele strălucitoare ale feţei Tatălui nostru, care lucesc în Isus cu o strălucire neschimbată. Pentru Dumnezeul nostru, nici o greutate nu este prea mare; dimpotrivă, cu cât greutatea este mai mare, cu atât El are prilejul să-Şi arate, prin ea, firea Lui de Dumnezeu prea bun şi atotputernic. Fără îndoiala că starea lui Israel, aşa cum ne este înfăţişată în cele dintâi versete ale acestui capitol, îi punea la o mare încercare şi întrecea puterile omeneşti; cu toate acestea, Domnul cerului şi al pământului era de faţă şi, pentru aceasta, copiii lui Israel n-aveau decât să se reazime pe El.

Totuşi, cât de curând cădem, dragă cititorule, când dă peste noi încercarea! Toate lucrurile acestea sună foarte plăcut la ureche, par foarte frumoase pe hârtie; şi, slavă Domnului, sunt foarte adevărate; dar, lucrul cel mai de seamă este să le înfăptuieşti în viată când vine prilejul. Numai trăindu-le, le încerci într-adevăr puterea şi binecuvântarea, „Dacă vrea cineva să facă voia Celui care M-a trimes, va cunoaşte dacă învăţătura Mea este de la Dumnezeu” (Ioan 7. 17). „Moise a răspuns poporului; „Nu vă temeţi de nimic; staţi pe loc şi veţi vedea izbăvirea pe care o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe Egiptenii aceştia pe care-i vedeţi azi, nu-i veţi mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, dar voi staţi liniştiţi” (vers. 13-14). „Staţi liniştiţi!” este cel dintâi lucru pus de credinţă în faţa încercării. Pentru firea omenească este ceva cu neputinţă de priceput şi de făcut. Toţi care cunosc, într-o măsură oarecare, turburarea inimii omeneşti în faţa încercărilor şi greutăţilor la care numai gândindu-se dinainte suferă, pot să-şi închipuie ce va să zică: „a rămânea liniştiţi.”

Firea pământească vrea să facă ceva, să alerge încoace şi încolo; să aibă o parte la lucrarea lui Dumnezeu şi, deşi încearcă să-şi îndreptăţească şi să-şi sfinţească faptele, dându-le numele fălos şi atât de purtat din gură-n gură: „dreapta întrebuinţare a mijloacelor”, dar

ceea ce face nu este decât rodul necredinţei, care totdeauna înlătură pe Dumnezeu şi nu mai vede altceva decât norul întunecat al închipuirilor ei. Necredinţa face sau măreşte greutăţile şi apoi, ca să le înlăture, cheamă în ajutor silinţele şi zarva lucrului nostru, care doar ridică în jurul nostru alt nor de pulbere a zădărniciei, care ne împiedică sa vedem mântuirea Domnului, Credinţa, dimpotrivă, înalţă sufletul deasupra norului de greutăţi ca să-i arate deadreptul pe Dumnezeu şi tot ea ne face să putem „sta liniştiţi”. Nu câştigăm nimic prin opintirile şi zăpăceala noastră neliniştită. „Nu poţi să faci un păr alb ori negru şi nici să adaugi un cot la statura ta” (Matei 5. 36; 6. 27). Ce-ar fi putut face israeliţii în faţa Mării Roşii? Ar fi putut s-o sece? Ar fi ajuns să prefacă munţii în câmpie? Cum ar fi spulberat ei oştile Egiptului?” Se găseau încolţiţi din toate părţile cu ziduri de greutăţi, la vederea cărora firea pământească n-avea decât să tremure şi să-şi simtă deplina ei neputinţă. Dar tocmai atunci a venit clipa pentru Dumnezeu ca să lucreze El. Când e izgonită necredinţa poate veni Dumnezeu; dar, ca să-L vedem în lucrările Lui, trebuie să „stăm liniştiţi,” Orice mişcare a firii vechi ne împiedecă să zărim lucrarea lui Dumnezeu pentru noi.

La fel e cu orice pas din istoria vieţii noastre. Aproape toţi credincioşii ne aducem aminte că, atunci când ne apăsa vina păcatului pe cuget, eram ispitiţi să începem să „facem ceva” ca să căpătăm uşurare. Atunci în adevăr a trebuit să „stăm liniştiţi” ca să vedem „izbăvirea lui Dumnezeu.” Căci ce puteam face noi ca ispăşire pentru păcatele noastre? Am fi putut noi să suferim ca Fiul lui Dumnezeu pe cruce? Am fi putut să ne coborâm cu El în „groapa pierzării” şi „în fundul mocirlei” (Ps. 40. 2)? Am fi putut să ne croim vreun drum până la acea Stâncă veşnică pe care a luat El loc după înviere? Orice suflet drept va spune că acest gând ar fi fost o hulă îndrăzneaţă. Dumnezeu este singur în răscumpărare; cât despre noi, n-avem decât să „stăm liniştiţi” şi „să vedem izbăvirea Domnului”. Chiar faptul că aceasta este izbăvirea lui Dumnezeu dovedeşte că nu este a omului, că omul n-are să se amestece acolo.

Acelaşi lucru se întâmplă şi după ce am primit mântuirea. La fiecare greutate nouă, fie ea mare sau mică, înţelepciunea noastră este să „stăm liniştiţi”, sa ne lăsăm de lucrarea noastră şi să ne căutăm odihna pe care ne-o dă izbăvirea Domnului. Nici nu trebuie să facem deosebire între greutăţi: nu putem să spunem că celor uşoare, le putem face faţă noi, pe când pentru altele e nevoie de mâna Lui. Nu, pentru că şi unele şi altele întrec puterea noastră. Suntem tot atât de neputincioşi să schimbăm coloarea unui cal ca şi să mutam un munte, să facem un fir de iarbă sau o lume. Toate acestea sunt la fel faţă de neputinţa noastră şi tot la fel sunt şi pentru atotputinţa lui Dumnezeu. N-avem decât să ne lăsam cu credinţa încrezătoare în mâinile Celui ce „îşi pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri şi pe pământ” (Ps. 113.6). Câte odată ne găsim purtaţi pe aripi de vultur peste cele mai mari încercări, iar alteori ne pierdem cumpătul, tremurăm, cădem zdrobiţi sub împrejurările cele mai obişnuite. De ce? Pentru că în marile încercări suntem nevoiţi să aruncăm asupra Domnului sarcina noastră, pe când în greutăţile mai mici, încercam nebuneşte să le purtăm noi înşine.

„Domnul se va lupta pentru voi, dar voi staţi liniştiţi” (verset 14). Ce siguranţă de preţ! Cum poate linişti ea sufletul în faţa greutăţilor celor mai de nesuferit şi a celor mai mari primejdii. Domnul se aşează nu numai între noi şi păcatele noastre, dar şi între noi şi împrejurările în care ne găsim. În cazul întâi, ne dă pacea cugetului, în al doilea pacea inimii. Acestea sunt două lucruri cu totul deosebite, cum ştie orice creştin încercat. Mulţi creştini au pacea cugetului fără să mai aibă şi pacea inimii. Ei au văzut, prin har şi prin credinţă, pe Hristos în dumnezeiasca putere a sângelui Său, între ei şi toate păcatele lor; totuşi nu ştiu să vadă pe Hristos cu înţelepciunea, dragostea şi puterea Lui dumnezeiască, între ei şi împrejurările în mijlocul cărora sunt aşezaţi. De aici urmează o mare deosebire în mersul vieţii lor, ca şi în felul mărturiei lor. Nimic nu e mai mult spre slava Numelui lui Isus decât această linişte a sufletului care vine din faptul ca avem pe Isus între noi şi între tot ce ar putea fi un prilej de nelinişte pentru inimile noastre „Pe cel cu mintea aţintită înspre tine îl vei ţinea într-o pace desăvârşita; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isa. 26. 3).

„Dar”, va întreba cineva, „nu trebuie sa mai facem nimic?” S-ar putea răspunde cu o altă întrebare. „Dar ce putem face?” Toţi care se cunosc într-adevăr vor răspunde: „Nimic.” Şi dacă nu putem face nimic, n-am face mai bine să „stăm liniştiţi?” Dacă Domnul lucrează în locul nostru, n-am face mai bine sa stăm deoparte? Ori vrem s-o luăm înaintea Lui? Să intrăm în „câmpul Lui de lucru” (2 Cor. 10. 16)? Este de prisos ca doi inşi să lucreze câtă vreme Unul singur este în stare sa facă totul. Cine s-ar gândi să pună afară o căndeluţă cu gând să ajute soarele în strălucirea lui din ziua în amiaza mare? Cu toate acestea, un astfel de om ar putea trece drept înţelept faţă de cel care ar pretinde să ajute pe Dumnezeu prin lucrarea lui rău înţeleasă.

Totuşi, când Dumnezeu, în marea Lui îndurare, deschide o cale, credinţa poate să meargă pe ea; părăseşte calea omului ca să urmeze pe a lui Dumnezeu. „Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte” (verset 15). Dar, numai când am înţeles să, stăm liniştiţi”, putem să înaintăm într-adevăr; altminteri, toate silinţele noastre n-ar avea alt sfârşit decât să ne descopere nebunia şi slăbiciunea. Adevărata înţelepciune stă deci în „a rămânea liniştiţi”, oricare ar fi greutatea sau încurcătura în care ne-am găsi; să aşteptăm totul numai de la Dumnezeu, care ne va deschide negreşit o cale, şi atunci vom putea „merge” liniştiţi şi fericiţi. Nu e nici o nelinişte când Dumnezeu este Cel care ne-a deschis calea, însă orice cale dintre „multele căi care i se par bune omului” este o cale de îndoială şi de şovăială. Omul nenăscut din nou poate să înainteze, pe calea aleasă de el, într-o părută statornicie şi hotărâre; dar în noua zidire regula este tocmai neîncrederea în sine şi încrederea în Dumnezeu, care merg mână-n mâna. Doar când am văzut „cu ochii noştri” izbăvirea lui Dumnezeu, putem să mergem pe această cele; dar nicicând n-am putea s-o vedem lămurit mai înainte de a fi încredinţaţi de zădărnicia sărăcăcioaselor noastre silinţe. O putere şi o frumuseţe deosebită găsim în cuvintele acestea: „Veţi vedea izbăvirea Domnului!”

Numai faptul că suntem chemaţi sa „vedem” izbăvirea Domnului e o dovadă că este o izbăvire săvârşită. Ne arată că mântuirea este o lucrare a lui Dumnezeu, săvârşită pentru noi şi descoperită nouă ca s-o vedem şi să ne bucurăm de ea. Mântuirea nu este în parte lucrarea lui Dumnezeu şi în parte lucrarea omului; căci atunci n-ar mai putea fi numită mântuirea „lui Dumnezeu” (vezi şi Luca 3. 6 şi Fapte. 28. 28). Ca mântuirea să fie a lui Dumnezeu, trebuie să fie slobodă de tot ce ţine de om; căci singura urmare cu putinţă a silinţelor omeneşti este că ridică un praf care întunecă vederea mântuirii săvârşite numai de Dumnezeu.

„Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.” Chiar Moise pare că era în aceeaşi stare, ca poporul care nu ştia ce să facă; căci Domnul îl întreabă: „Ce strigi la Mine?” Moise putea spune poporului: „Staţi liniştiţi şi veţi vedea izbăvirea Domnului,” iar el înfăţişa lui Dumnezeu cererile sufletului său strâmtorat, strigând către El. Degeaba strigi, când trebuie să lucrezi, şi tot aşa de zadarnic este să lucrezi când trebuie să aştepţi, şi să priveşti lucrarea Domnului. Zadarnice sunt rugăciunile când vrei să capeţi prin ele mântuirea, când Dumnezeu îţi spune să primeşti mântuirea pe care ţi-o întinde El, cu care El te roagă. Cu toate acestea, firea pământească face întotdeauna deandoaselea: încearcă să meargă atunci când trebuie să se oprească, şi se opreşte când trebuie să meargă. Israeliţii puteau prea bine sa se întrebe: „Dar unde trebuie să mergem? Orice păşire înainte părea cu neputinţă. Cum să treci marea? Aici era greutatea. Niciodată firea pământească n-ar fi dezlegat o astfel de întrebare; dar putem fi încredinţaţi că Dumnezeu nu dă o poruncă fără să dea în acelaşi timp şi puterea de a o îndeplini. Starea adevărată a inimii poate fi pusă la încercare printr-o astfel de porunca, dar sufletul, care a învăţat prin har să fie ascultător, ia de sus puterea de înfăptuire. Omul, căruia i-a poruncit Isus să-şi întindă mâna uscată, ar fi putut fireşte să întrebe: „Dar bine, Doamne, cum aş putea

s-o întind dacă e uscată?" Însă el n-a pus nici o întrebare, căci, odată cu porunca, din Acelaşi Izvor vine şi puterea de a o înfăptui (Vezi Luca 5. 23-24 şi Ioan 5. 8-9; etc).

La fel şi cu israeliţii. Odată cu porunca să pornească înainte, a venit şi deschiderea căii. „Tu, ridică-ţi toiagul, întinde-ţi mâna spre mare şi despică-o; şi copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat" (verset 16). Aceasta era calea credinţei. Mâna lui Dumnezeu deschide calea ca noi să putem face cel dintâi pas, credinţa nu mai cere altceva. Niciodată Dumnezeu nu dă îndrumare pentru doi paşi deodată. Trebuie să facem un pas, ca, astfel, inima să ne fie ţinută într-o necurmată atârnare de Dumnezeu. „Prin credinţă, au trecut Marea Roşie ca pe uscat" (Evrei 11. 29). Fără îndoială că marea n-a fost despărţită în toată întinderea ei, într-o clipită: Dumnezeu a vrut sa călăuzească pe poporul Său „prin credinţă", nu „prin vedere" (2 Cor. 5. 7). Nici n-ar fi nevoie de credinţă ca să începi o călătorie al cărei drum îl vezi de la un cap la altul, ci trebuie credinţă numai când porneşti la un drum din care vezi doar cel dintâi pas. Marea se despărţea pe măsură ce Israel înainta, aşa că, pentru fiecare pas, ei atârnau de Dumnezeu. Aşa era drumul pe care înaintau răscumpăraţii lui Dumnezeu sub povăţuirea Lui. Ei treceau prin apele întunecate ale morţii „şi iată că apele stăteau, ca un zid la dreapta şi la stânga lor", iar ei au trecut „pe uscat" (verset 22).

Egiptenii nu puteau merge pe drumul acesta. Ei au intrat în mare, pentru că au văzut calea deschisă înaintea lor; pentru ei toată era văzută: vedere, nu credinţă. „Pe când Egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghiţiţi" (Evrei 11. 29). Când încearcă cineva să facă ce numai credinţa poate face, nu întâlneşte decât neizbânda şi încurcătură. Calea pe care a chemat Dumnezeu pe poporul Său sa meargă este un pământ pe care firea pământească nu-l poate călca. „Carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu" (I Cor. 15. 50) şi tot aşa nu pot nici să meargă pe căile lui Dumnezeu. Credinţa este marea temelie a împărăţiei lui Dumnezeu şi numai ea ne face în stare să mergem pe căile lui Dumnezeu. „Fără credinţă este cu neputinţa să plăcem lui Dumnezeu" (Evrei 11. 6). Dumnezeu este preaslăvit când mergem cu El orbeşte, ca să zic aşa, căci aceasta este dovada că avem mai multă încredere în vederea Lui decât în a noastră. Dacă ştiu că Dumnezeu priveşte calea în locul meu, eu pot prea bine să închid ochii şi să merg liniştit într-o linişte deplina a vieţii. Când un paznic este la locul sau, ceilalţi pot să doarmă în pace. Cu cât mai mult putem noi să ne odihnim fără grijă, căci ştim că Cel ce nu doarme niciodată are ochiul aţintit asupra noastră şi ne ţine în braţele Sale (Ps. 121. 4).

„Îngerul lui Dumnezeu care mergea înaintea taberei lui Israel, Şi-a schimbat locul şi a mers înapoia lor şi stâlpul de nor care mergea înaintea lor şi-a schimbat locul şi a stat înapoia lor. El s-a aşezat între tabăra Egiptenilor şi tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos iar pe cealaltă lumina noaptea. Şi toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta" (vers. 19 şi 20). Domnul s-a aşezat tocmai între Israel şi vrăjmaş. El le era toată apărarea. Pentru ca Faraon să fi putut atinge un fir de păr din Israel, ar fi trebuit să treacă peste Cel Atotputernic însuşi, Dumnezeu se aşează totdeauna între poporul Său şi între orice vrăjmaş aşa că: „orice armă făurită împotriva Lui nu va izbuti" (Isa. 54. 17). El s-a aşezat între noi şi păcatele noastre şi este un mare har să-L vedem între noi şi oricine sau orice ar putea fi împotriva noastră; căci numai aşa putem avea pacea inimii şi a cugetului. Credinciosul poate să-şi caute păcatele, oricât de mult şi oricât de neliniştit că tot nu le-ar mai găsi. De ce? Pentru că Dumnezeu este între el şi ele. „Tu ai aruncat toate păcatele mele înapoia Ta" (Isa. 38. 17) şi în acelaşi timp face să lucească asupra noastră, a celor împăcaţi cu El, lumina Feţei Sale.

Tot aşa credinciosul poate să-şi caute greutăţile şi să nu le găsească deloc, pentru că tot Dumnezeu este între el şi ele. Aşa dar, dacă ochiul nostru, în loc să se oprească asupra păcatelor şi îngrijorărilor noastre, s-ar aţinti asupra lui Hristos, orice pahar amar ar fi îndulcit, orice ceas întunecat ar fi luminat. Dar noi ne încredinţăm neîncetat că numărul cel mai mare al încercărilor şi durerilor noastre este alcătuit din rele de care ne înspăimântăm înainte de a da ochi cu ele şi de amărăciuni închipuite, care nu se afla decât în mintea noastră bolnavă, căci e necredincioasă. Doresc cititorului meu să cunoască pacea temeinică a cugetului şi a inimii, care vine din faptul că are pe Hristos în toată plinătatea Lui între el şi toate păcatele şi suferindele lui.

Vrednică de luat în seamă este îndoita înfăţişarea „stâlpului" din acest capitol. „El era un nor şi întuneric" pentru Egipteni, iar pentru Israel „lumina noaptea". Câtă asemănare cu crucea Domnului nostru Isus! Şi crucea are tot o îndoită înfăţişare. Ea este temelia păcii credinciosului şi totodată ea osândeşte o lume vinovata. Acelaşi sânge care curăţă cugetul credinciosului şi-i dă o pace desăvârşită, învinovăţeşte pământul mânjit şi păcatul ajuns la culme. Aceeaşi lucrare a Fiului lui Dumnezeu, care dezbracă lumea de haina ei şi o lasă fără nici o dezvinovăţire, îmbracă Biserica într-o haina slăvită de neprihănire şi-i umple gura de laude veşnice. Acelaşi Miel, care prin mărimea mâniei Sale va umplea de groază toate seminţiile şi toate popoarele pământului, va duce cu blândeţe la păşuni verzi şi dea lungul apelor liniştite pentru totdeauna turma pe care a răscumpărat-o prin sângele Său (Apoc. 6 15-17 şi 7. 13-17).

Sfârşitul acestui capitol ne arată pe Israel biruitor pe ţărmul mării roşii, iar oştile lui Faraon înecate sub Valurile ei. Faptul acesta a dovedit că temerile israeliţilor şi vorbăria îngâmfaţilor Egipteni erau deopotrivă de neîntemeiate. Lucrarea slăvită a Domnului le-a spulberat pe amândouă. Aceleaşi ape, care slujeau de ziduri celor răscumpăraţi ai Domnului, au slujit şi de morminte pentru Faraon şi ai săi. Cei ce umbla prin credinţă găsesc o cale să meargă chiar prin mare, pe câtă vreme ceilalţi nu găsesc decât un mormânt. Faraon lucra într-o împotrivire făţişă faţă de voia lui Dumnezeu, când a „încercat" să treacă Marea Roşie; totdeauna va fi adevărat că cei ce voiesc să imite faptele credinţei vor fi ruşinaţi. Ferice de cei ce pot să umble prin credinţă! Ei urmează calea unor binecuvântări nespuse, o cale care, deşi presărată cu greşeli şi neputinţe, totuşi, îşi are începutul, urmarea şi sfârşitul în Dumnezeu. Să intrăm deci într-o mai largă măsură în cele cu adevărat dumnezeieşti.

Apostolul Pavel ne vorbeşte odată cu privire la nor şi mare. „Căci, nu vreau să nu ştiţi, fraţilor, că părinţii noştri au fost toţi sub nor şi toţi au trecut prin mare şi că toţi au fost botezaţi pentru Moise în nor şi în mare" (1 Cor. 10. 1,2). Acest loc dă o învăţătură adâncă pentru creştin, căci apostolul zice după acestea: „Şi acestea s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei" (verset 6), arătându-ne astfel că este voia lui Dumnezeu să înţelegem botezul lui Israel „în nor şi în mare" ca ceva care are o însemnare pentru altceva ce avea să vină mai târziu. Ca popor botezat, astfel israeliţii şi-au început călătoria prin pustie, pentru care Cel ce este Dragoste le-a pregăti merinde „duhovnicească:" „hrană duhovnicească şi băutură duhovnicească"! Cu alte cuvinte, ei erau, într-un înţeles duhovnicesc, un popor mort faţă de Egipt şi de tot ce ţinea de el. Norul şi marea erau pentru ei ce e pentru noi crucea şi mormântul lui Hristos. Norul îi punea la adăpost de vrăjmaşii lor; marea îi despărţea de Egipt; la fel şi crucea Domnului Isus ne pune la le adăpost de orice ar putea fi împotriva noastră, iar noi suntem aşezaţi de cealaltă parte a mormântului lui Isus: de aici începem călătoria noastră prin pustie, şi începem să gustăm din Mana cerească (Ioan 6. 31-32) şi să bem din apa vieţii care curge din „stânca duhovnicească", în timp ce, ca popor pribeag, ne îndrumăm către acel pământ de odihnă de care ne-a vorbit Dumnezeu. Este de mare însemnătate să înţelegem deosebirea dintre Marea Roşie şi Iordan. Şi unul şi altul îşi au împlinirea lor duhovnicească în moartea lui Hristos. Dar, pe când în Marea Roşie vedem despărţirea de Egipt, în trecerea Iordanului vedem intrarea în pământul Canaanului. Credincioşii, prin crucea Domnului şi nu numai că sunt despărţiţi de

lume de acest veac rău.

Dumnezeu i-a scos şi din mormântul lui Hristos, ducându-i la o viaţă nouă: „înviaţi împreuna cu El şi i-a făcut să şadă împreună în locurile cereşti, în Isus Hristos" (Efes. 2. 6, 7). Aşa că, deşi înconjuraţi de lucrurile Egiptului, ei sunt, în ce priveşte viaţa lor de acum, în pustie şi în acelaşi timp sunt mânaţi, prin puterea credinţei lor, spre locul unde Isus sade la dreapta lui Dumnezeu. Credinciosul nu numai că a primit iertarea tuturor păcatelor sale, dar este unit cu Hristos Cel înviat în ceruri, este nu numai mântuit de Hristos, ci este şi unit cu El pentru totdeauna. Nimic altceva n-ar fi putut mulţumi inima lui Dumnezeu sau împlinii planurile Sale faţă de Biserică.

Cititorilor, înţelegeţi voi toate acestea? Le credeţi? Le înfăptuiţi? Le trăiţi puterea? Binecuvântat să fie harul care le-a făcut neschimbate în adevărul lor pentru oricare din mădularele trupului lui Hristos, fie acesta ochi sau ureche, mână ori picior. Adevărul lor nu atârnă deci de arătarea lor prin noi, de împlinirea lor în noi, sau de înţelegerea lor, ci atârnă de: „scumpul sânge al lui Hristos, care ne-a spălat toate păcatele, şi a pus temelia împlinirii tuturor planurilor lui Dumnezeu cu privire la noi. Numai în acest sânge este adevărata odihnă pentru orice inimă zdrobită şi pentru orice cuget împovărat.

Acest capitol începe cu măreţul cântec de biruinţă al lui Israel, pe malul Mării Roşii, când au văzut „marea putere pe care a desfăşurat-o Domnul împotriva Egiptenilor" (Cap. 14. 31). Israeliţii văzuseră izbăvirea Domnului. De aceea îi vedem cântând laudă şi istorisind faptele Lui puternice. „Atunci Moise şi copiii lui Israel au cântat această cântare Domnului" (verset 1). Până aici n-am auzit nici un cântec de laudă, nici măcar un verset. Dimpotrivă, am auzit strigătul de adâncă durere al poporului, doborât de grozava lucrare de la cuptoarele de cărămizi ele Egiptului, i-am auzit strigătul necredinţei când era împrejmuit de greutăţi pe care le credea de nebiruit, dar cântare de laudă încă nu auzisem de la el. Numai ca popor mântuit, când toată adunarea răscumpărată s-a văzut înconjurată de dovezi de mântuirea lui Dumnezeu, au putut să izbucnească în cântări de biruinţa. Când au ieşit israeliţii din botezul lor făcut „în nor şi în mare" şi când au putut privi pe Egiptenii morţi pe ţărmul mării (Cap. 14. 30), atunci auzim cântecul de izbândă răsunând din cele şase sute de mii de glasuri. Apele Mării Roşii se rostogoleau între ei şi Egipt, şi ei erau pe ţărmul celălalt ca popor izbăvit, De aceea puteau să sărbătorească pe Domnul. În aceasta, ca de altfel în toate, ei erau pilde pentru noi. Trebuie ca şi noi să ne ştim mântuiţi prin puterea morţii şi învierii Domnului, înainte de a aduce lui Dumnezeu o închinare plăcută Lui şi bine înţeleasă de noi. Altfel, în sufletul nostru, va fi întotdeauna o sfială şi o şovăire, venită fără îndoiala din neputinţă de a lua pentru sine preţul răscumpărări săvârşite de Isus Hristos. Se poate să recunoşti că mântuirea este numai în Isus şi în nimeni altul, dar asta este cu totul altceva decât să prinzi prin credinţa adevărata fiinţă şi temelie a acestei mântuiri şi s-o iei a ta însuti, sa ştii că eşti mântuit. Duhul lui Dumnezeu descopere în Scriptură foarte lămurit că Biserica este unită cu Hristos în moartea şi în învierea Lui, ba mai mult ca Hristos Cel înviat, de la dreapta lui Dumnezeu, este măsura şi arvuna primirii ce o are la Tatăl Biserica. Când crede cineva lucrul acesta, a trecut hotarul îndoielii şi al necredinţei. Cum s-ar putea îndoi un creştin când ştie că un Avocat, adică „Isus Hristos Cel drept îi ţine necurmat locul în faţa scaunului de domnie al lui Dumnezeu (1 Ioan 2. 1)? Cel mai slab dintre mădularele Bisericii lui Dumnezeu are dreptul să ştie că Isus i-a ţinut locul pe cruce şi că toate păcatele i-au fost mărturisite, purtate, judecate şi ispăşite pe crucea Lui. Această siguranţă dumnezeiască, luată prin credinţă, dă pacea, şi n-ai altceva de făcut decât s-o iei şi să ai pacea. Poţi să împlineşti cu râvnă toate formele unor religii sau chiar toate datoriile creştineşti, totuşi n-au nici o putere ca să-ţi despovăreze cugetul de simţământul păcatului. Singura cale pentru aceasta este să vezi păcatul judecat în Hristos, înălţat ca jertfă pentru păcat pe lemnul blestemat (vezi şi Evr. 9. 26; 10.1-18). Dacă păcatul a fost judecat acolo „o dată pentru totdeauna", credinciosul n-are de ce să se mai teamă. Dovada că păcatul a fost judecat, este învierea Chezaşului nostru Isus. „Am ajuns la cunoştinţa că tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăogat şi nimic de scăzut şi că Dumnezeu face aşa, pentru ca lumea să se teamă de El" (Ecl. 3. 14)

Mulţi inşi trec prin mari greutăţi până să ia aceste adevăruri pentru ei înşişi. Ei sunt gata să zică cu psalmistul: „Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată. Totuşi,.. eu,.." (Ps. 73. 12). Ei privesc la ei înşişi în loc să-şi ridice privirile spre Hristos în moartea Lui, în loc să-şi înalţe inima spre Hristos în învierea Lui. Ei se gândesc mai mult la primirea lui Hristos decât la Hristos însuşi. Se uita mai mult la putinţele lor decât la ce li s-a dat în afară de ei şi aşa sunt înlănţuiţi într-o stare de nesiguranţă de plâns şi de aceea nu-şi pot lua locul de închinători fericiţi. Ei se roagă şi cer mântuirea, în loc să se bucure că o au. Privesc la faptele lor ne-desăvârşite în loc să privească la ispăşirea deplină săvârşită de Isus.

În cap. 15, greutatea este înlăturată, iar inima poporului se deschide slobodă, într-un dulce cântec de laudă. Eul este uitat, împrejurările au trecut. Nu vede decât o singură ţintă, pe Unul Singur, pe Domnul însuşi în Fiinţa şi căile Sale. Israel putea zice: „O, Doamne, Tu m-ai bucurat prin faptele Tale, voi cânta de bucurie din pricina lucrărilor mâinilor Tale" (Ps. 92.4). Aceasta este adevărata închinare. Când ne pierdem din vedere sărăcăciosul nostru eu, cu tot ce ţine de el şi când numai Hristos ne umple inimile, atunci putem să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută Lui, Nu e nevoie de silinţele unei evlavii pământeşti ca să deştepte în suflet simţiri de închinare şi lauda duhovnicească; tot aşa nu e nevoie de pretinsele ajutoare ale unei aşa zise religii ca să aprindă în suflet flacăra unui cult pe care-l cere Dumnezeu. Numai inima să fie plină de fiinţa lui Isus şi cântările de laudă se vor vărsa în afară din ea în chip foarte firesc. Este cu neputinţă ca duhul să nu se verse într-o sfântă închinare, când privirile sunt aţintite asupra Lui. Dacă privim închinarea şi lauda oştilor din jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului, vom vedea că este prilejuită de descoperirea în Dumnezeu a vreunei însuşiri noi sau a vreunei căi desăvârşite a Lui. Tot aşa trebuie să fie şi cu Biserica pe pământ; altfel înseamnă ca ne-am lăsat năpădiţi de lucruri care nu se găsesc în locurile luminii curate şi ale fericirii desăvârşite. În orice închinare adevărată, sau cult, Dumnezeu însuşi este ţinta, înfăptuitorul şi puterea lui. Capitolul de faţă este o frumoasă pildă de cântare de laudă. Este vorbirea unui popor răscumpărat, sărbătorind prin laudă pe Cel ce i-a răscumpărat. „Domnul este tăria şi cântarea mea, El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu, pe El îl voi lăuda. El este Dumnezeul tatălui meu, pe El îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz. Domnul este numele Lui. Dreapta Ta, Doamne, şi-a făcut vestită tăria! Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmaşi — Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfinţenie, bogat în fapte de laudă şi făcător de minuni? Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit şi ai izbăvit pe poporul acesta. Iar prin puterea Ta îl îndrepţi spre locaşul sfinţeniei Tale. Domnul va împăraţi în veac şi în veci de veci." Ce câmp întins îmbrăţişează această cântare! începe cu mântuirea şi sfârşeşte cu slava. Începe cu crucea şi sfârşeşte cu împărăţia. Seamănă cu un frumos curcubeu, cu un capăt afundat în „suferinţe, iar celălalt în „slava de care aveau să fie urmate" (1 Petru 1. 11). Totul este numai cu privire la Domnul. Este o revărsare a sufletului, în faţa priveliştii minunate a Dumnezeului îndurării şi slavei şi în faţa faptelor Sale minunate. Mai mult, pomeneşte de împlinirea în vremea de faţa a planului lui Dumnezeu: „Prin puterea Ta, îl îndrepţi spre locaşul sfinţeniei Tale" (verset 13). Copiii lui Israel puteau vorbi astfel, deşi abia puseseră piciorul pe hotarul pustiei. Cântarea lor nu era arătarea unei nădejdi nelămurite. Da, când sufletul este plin numai de Dumnezeu, poate să se afunde în plinătatea harului Său, să se încălzească la strălucirea feţei Sale şi să se bucure de marile bogaţii ale milei şi bunătăţii Sale. Zarea care i se deschide în faţa este lipsită de orice nori; stând pe Stânca veşnică pe care l-a înălţat dragostea unui Dumnezeu Mântuitor, unit cu un Hristos înviat, el cutreieră nesfârşita întindere a planurilor lui Dumnezeu şi îşi opreşte privirea pe strălucirea măreaţa a slavei pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru toţi care şi-au

spălat şi albit hainele în sângele Mielului.

Iată cum sunt cântările de lauda pe care le întâlnim în toată Scriptura. Făptura este pusă deoparte; Dumnezeu este singura ţintă şi El singur umple toată zarea vederii sufletului. Nu găseşti în ele nimic omenesc, şi de aceea lauda poate să răsune fără încetare. Cât de deosebite sunt aceste cântări de laudă de acele cântări sau rugăciuni milogitoare, pline de arătarea căderilor, slăbiciunilor şi sărăciei noastre, cari se aud de obicei în adunările creştineşti! Hotărât că niciodată nu vom putea să cântăm cu putere şi înţelepciune duhovnicească dacă privim la noi înşine. Am descoperi oricând câte ceva care ar împiedeca închinarea şi lauda noastră. De fapt, atâţia creştini par a crede că, dacă sunt într-o necurmata stare de îndoială şi de văicăreală, este un mare har creştinesc. De aceea cântările lor şi tot ce fac ei nu sunt decât roadele stării lor fireşti. Aceştia, oricât de evlavioşi ar fi, n-au călcat încă pe pământul acelei închinări şi laude, care este „în duh", nu în firea veche. Ei n-au sfârşit-o cu ei înşişi, încă n-au trecut Marea Roşie a mântuirii depline, şi n-au luat loc pe ţărmul statorniciei ca popor botezat cu un botez duhovnicesc şi înviat, din mort cum era. De aceea se uită mereu la ei înşişi, pentru că nu privesc eul lor ca răstignit, cu care Dumnezeu a sfârşit-o o dată pentru totdeauna.

Duhul sfânt să dea tuturor copiilor lui Dumnezeu o înţelegere mai deplină şi mai vrednică de starea lor, făcându-i să priceapă că, odată ce suntem spălaţi de păcate prin sângele lui Isus, avem înaintea lui Dumnezeu aceeaşi trecere fără margini şi desăvârşită pe care o are Hristos însuşi, drept Cap înviat şi slăvit al bisericii Sale. Îndoielile şi temerile n-au ce căuta la un copil al lui Dumnezeu, căci dumnezeiescul lor chezaş Isus n-a lăsat nici urmă de îndoială sau teama pentru credincios: Hristos e singura temelie, de aceea nu se poate zidi pe El decât bucurie şi iar bucurie. Locul copilului lui Dumnezeu este dincolo de perdeaua locului prea sfânt din Templu. El are o deplină slobozenie să intre în locul prea sfânt prin sângele lui Isus" (Evr. 10. 19). Oare pot avea loc îndoieli şi temeri în locul prea sfânt? Nu este lămurit că cine se îndoieşte de acesta pune la îndoială desăvârşirea lucrării lui Hristos, această lucrare despre care Dumnezeu a mărturisit în faţa oricărei făpturi, prin învierea lui Isus dintre cei morţi? Hristos nici n-a părăsit mormântul mai înainte de a fi înlăturat pe deplin, pentru poporul Său, orice prilej de îndoială sau de teamă. Creştinul deci nu poate decât să se bucure pe veci de o mântuire deplină. Dumnezeu însuşi este „mântuirea" lui, iar el n-are altceva de făcut decât să se bucure de roadele lucrării pe care a săvârşit o Dumnezeu în el, să trăiască pentru slava Lui, aşteptând timpul când: „Domnul va împărăţi în veac şi în veci de veci" (verset 18).

În cântarea lui Moise şi a copiilor lui Israel, e un loc asupra căruia voiesc să îndrept luarea aminte a cititorului. „El este Dumnezeul meu, pe El îl voi preamări" (verset 2). Acest verset se mai poate traduce şi: „ii voi pregăti o locuinţă". Când inima se revarsă de bucuria mântuirii, vorbeşte despre făgăduinţa de a ridica Domnului o „casă". Cititorule creştin, gândeşte-te adânc la aceasta. Pretutindeni în Scriptură, de la capitolul 15 din Exod şi până la Apocalipsă, întâlnim gândul lui Dumnezeu de a locui cu omul. Ascultaţi vorbirea unei inimi care bate necontenit pentru Domnul: „Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei, nici aţipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuinţă pentru Puternicul lui Iacov" (Ps. 132. 3-5). „Căci râvna casei Tale m-a mâncat pe Mine" (Ps. 69. 9; Ioan 2. 17). Nu mă gândesc să mergem mai departe în lămurirea acestui loc; dar aş vrea să pot face ca inima cititorului să găsească plăcere în acest gând şi, adâncind el însuşi Cuvântul cu rugăciune, să descopere măreţia locaşului lui Dumnezeu de la cea dintâi pomenire ce se face despre el şi până la fericita şi mângâietoarea făgăduinţă: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apoc. 21. 3-4).

„Moise a pornit pe Israel de la Marea Roşie. Au apucat în spre pustia Şur; şi, după trei zile de mers în pustie, n-au găsit apă" (verset 22). Când intrăm în viaţa din pustie, suntem puşi la încercare, ca să se vadă în ce măsură cunoaştem pe Dumnezeu şi inima noastră. Începutul vieţii noastre creştine este însoţit de o frăgezime şi de o bucurie pe care numaidecât o potoleşte vântul uscat al pustiului; atunci, dacă nu ştim ce este Dumnezeu pentru noi, suntem gata să ne lăsăm abătuţi din cale şi „să ne întoarcem cu inima în Egipt" (Fapte. 7.39). Şcoala pustiei este de mare trebuinţă, nu ca să ne dea un drept la Canaan, ci ca să învăţăm să cunoaştem pe Dumnezeu şi prin aceasta şi inima noastră, ca să putem să înţelegem puterea legăturii noastre cu Dumnezeu şi să putem să ne bucurăm de Canaanul nostru ceresc, când vom intra în el şi trupeşte (Deut. 8. 2-5).

Putem privi pe israeliţi în trei stări bine deosebite: în Egipt, în pustie şi în ţara Canaanului. În fiecare din aceste stări, ei sunt „pilde pentru noi", numai, că noi înfăţişăm pe toate trei în acelaşi timp. Creştinii adevăraţi sunt în Egipt (în lume), înconjuraţi de lucrurile fireşti, care se potrivesc de minune cu inima firească. Dar, ca unii care prin harul lui Dumnezeu suntem chemaţi la legătura cu Fiul Său Isus Hristos, şi după pornirile şi dorinţele noii noastre firi primite de la El, locul nostru nu este în lumea aceasta, în tot ce ţine de Egipt. Împotrivirea noastră faţă de lume, dezlipirea de ea, lipsirea noastră de tot ce este în lume, golul pe care-l pricinuieşte lipsa ei, nu este altceva decât pustia prin care călătoreşte creştinul. Firea dumnezeiasca a celui născut din Dumnezeu suspină cu înfocare după o altă stare de lucruri, după un aer duhovnicesc mai curat decât acela de care suntem înconjuraţi, şi aceasta ne face să lepădăm Egiptul, pustiul lumii acesteia.

Cu toate acestea, ca unii care ştim că acum suntem înaintea lui Dumnezeu legaţi pe vecie cu Cel care a intrat biruitor în locurile cereşti şi ne ţine locul nostru la dreapta slăvită a Tatălui, avem fericirea să ne bucurăm prin credinţă de faptul că suntem în cer de când am înviat la o viaţă nouă împreună cu El şi de aceea suntem şi „aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti" (Efes. 2. 6). De aceea, deşi cu privire la trupurile noastre, suntem şi în Egipt, şi în pustie faţă de călătoria noastră în trup, totuşi, credinţa ne face să intrăm cu duhul în Canaanul de sus şi ne pune în stare să ne hrănim din vechiul „grâu al ţării", adică din Hristos; nu numai din Hristosul coborât pe pământ, ci şi cu Hristosul înălţat la cer şi aşezat acolo în slavă. (1 Tim. 3. 16).

Cele din urmă versete din cap. 15 ne arată pe Israel în pustie. Până aici totul părea uşor. Judecăţi înspăimântătoare căzuseră, asupra Egiptului, pe când Israelul rămăsese neatins de ele; oastea egipteană era moartă pe ţărmul mării, iar Israelul rămăsese biruitor. Totul mergea bine, dar, vai! pe dată lucrurile şi-au schimbat înfăţişarea; cântecele de laudă au făcut loc cuvintelor de cârtire: „Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (Amărăciune). Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: „Ce vom bea?" Toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustie împotriva lui Moise şi Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviţi de mâna Domnului în ţara Egiptului, când şedeam la oalele cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-aţi adus în pustia aceasta ca să faceţi să moară de foame toată mulţimea aceasta" (cap. 16. 2-3).

Astfel au dat ochii cu încercările din pustie: „Ce vom mânca" şi „ce vom bea"? Apele de la Mara au pus la încercare inima poporului lui Israel si i-au dat la iveală duhul de cârtire; dar Domnul l-a făcut să vadă că în acele ape nu era nici o amărăciune, ci, prin harul Său, le-a putut îndulci, „Domnul a arătat lui Moise un lemn, pe care l-a aruncat în apă şi apa s-a făcut dulce Acolo a dat Domnul poporului legi şi porunci şi acolo l-a pus la încercare". Ce frumoasă Icoană este acest „lemn"! El este icoana Aceluia care, dintr-o îndurare fără margini, a fost aruncat în apele amare ale morţii, ca acestea să fie făcute dulci pentru noi pentru totdeauna. Cu adevărat, „amărăciunea morţii a trecut", iar pentru noi

nu mai rămâne decât dulceaţa veşnică a învierii.

Versetul 26 ne arată primejdia celor dintâi paşi ai celor răscumpăraţi de Domnul. La început, ei sunt în primejdie să se lase „purtaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură" de nerăbdare şi de cârtiri. Singurul mijloc ca să ne păzim de acest duh este să avem „ochii aţintiţi cu tărie asupra lui Isus" (Evr. 12. 2). El se descopere totdeauna potrivit cu nevoile poporului Său; iar ai Săi, în loc să se plângă de împrejurările în care se găsesc, iau doar prilej din ele ca să ceară şi mai mult har de la El. Pustia este un prilej rar care ne face să cunoaştem, în chip deosebit, pe Dumnezeu. Este o şcoală, în care învăţăm să cunoaştem harul Său îndelung răbdător şi bogatele Lui izvoare de îndurare. „El a purtat grija de ei în pustie, ca o mamă, timp de aproape patruzeci de ani" (Fapte. 13. 18). Omul duhovnicesc va recunoaşte întotdeauna că face să te oboseşti până dai de ape amare, pe care ştii că Dumnezeu le va îndulci. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înşeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat" (Rom. 5. 3-5).

Pustia îşi are însă şi „Elimii" ei ca şi „Marele" ei cu fântânile şi finicii ei precum şi apele ei amare. „Au ajuns la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă şi şaptezeci de finici. Şi au tăbărât acolo lângă apă." (verset 27). Domnul, în harul şi îndurarea Sa, a pregătit locuri verzi pe cărarea poporului Său pribeag prin pustie, şi deşi acestea nu erau decât oaze, ele răcoreau şi le împrospătau duhul şi le întăreau inima. Popasul de la Elim era destul de potrivit să învioreze inimile israeliţilor şi să facă să înceteze cârtirile. Umbra plăcută a finicilor, apele răcoritoare ale fântânilor de lângă ei, veneau la timp, după încercarea de la Mara, şi ne arată însuşirile minunate ale slujitorilor duhovniceşti pe cari-i trimite Dumnezeu poporului Său în timpul acestei călătorii pe pământ. „Cei doisprezece" (apostoli) şi cei şaptezeci (ucenici) sunt numere care au o legătură strânsă cu slujba în Biserica lui Dumnezeu (Luca 10, 1, 17; 6. 13).

Totuşi, Elimul nu era Canaanul, ţinta călătoriilor. Fântânile şi finicii de la Elim nu erau decât o gustare mai dinainte a fericirilor ţării, aşezate dincolo de hotarele acestui pustiu sterp, în care abia intraseră cei mântuiţi. Fără îndoială că Israelul putea să se adape şi să-şi găsească aici un adăpost destul de Înviorător, însă apele şi umbra aceea erau ale pustiului; nu erau decât pentru puţină vreme, doar ca să răcorească şi să întărească poporul, pentru ca să poată să-şi urmeze calea spre Canaan. După cum ştiu, tot aşa este şi cu slujba din Biserica lui Dumnezeu: este ca un izvor pentru cerinţele noastre duhovniceşti, care trebuie să ne potolească setea prin împărtăşirea mai din plin a Cuvântului, să ne întărească prin mustrări, să ne îmbărbăteze prin mângâieri „până ce vom ajunge toţi la măsura staturii desăvârşite a lui Hristos" (Efes. 4.13).

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; si au ajuns în pustia Sin, care este între Elim şi Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieşirea lor din ţara Egiptului" (verset 1). Israelul este încă în pustie, dar interesant este că era „între Elim şi Sinai." În cel dintâi din aceste locuri, gustaseră apele înviorătoare ale slujitorilor rânduiţi de Dumnezeu; iar, în al doilea, aveau să părăsească tărâmul harului fără plată şi a toate cârmuitor, ca să se înjuge sub un legământ pe temelia faptelor. Copiii lui Israel ni se arata şi aici ca unii spre care încă se mai îndrepta acelaşi har care-i făcuse să iasă din Egipt, şi De aceea Dumnezeu răspunde cârtirilor lor printr-un ajutor fără întârziere. Când lucrează Dumnezeu în har, nu stă nici o piedică în faţa dezvăluirii harului Sau; binecuvântările care îşi au izvorul în El curg fără întrerupere. Cu totul altfel stau lucrurile când omul se pune sub lege; el pierde totul, căci atunci Dumnezeu îl lasă să facă încercarea să vadă la ce ajunge, când îşi pune înainte faptele sale. Când a cercetat şi mântuit Dumnezeu pe poporul Său, şi l-a scos din ţara Egiptului, n-a făcut-o cu gândul să-i lase să moară de foame şi de sete în pustie. Copiii lui Israel trebuiau să ştie aceasta. Trebuiau să se încreadă în Dumnezeu şi să meargă în strânsă legătură cu această dragoste, care-i scăpase cu atâta slava dintr-o aşa de grozavă robie ca a Egiptului. Trebuiau să-şi aducă aminte că e mult mai bine să fii cu Dumnezeu în pustie, decât cu Faraon între cuptoarele de cărămizi. Totuşi nu a fost aşa; inimii omeneşti îi vine atât de greu să creadă în dragostea curată şi desăvârşită a lui Dumnezeu; ea are mai multă încredere în Satana „dumnezeul veacului acestuia" decât în Dumnezeul care a făcut cerul, marea şi izvoarele apelor (Gândiţi-vă la cele petrecute în Geneza 3. 1-5). Priviţi o clipă toate suferinţele, nenorocirea şi înjosirea de care a avut parte omul, numai din pricină că a ascultat de glasul Satanei; – şi, cu toate acestea, niciodată n-o să-i auziţi plângându-se de aspra lui robie şi nici n-o să-şi arate dorinţa să scape din mâna lui. Omul nu este nemulţumit de Satana şi nici nu oboseşte să-i slujească. În toate zilele, el culege roade amare din acest câmp al Satanei şi iarăşi, în toate zilele, îi vezi să mâncând din nou aceeaşi sămânţă şi supunându-se aceloraşi poveri.

Cu totul altfel se poarta omul cu Dumnezeu. Când începem să mergem pe căile Sale, de la cea dintâi părută încercare sau strâmtorare, suntem gata să cârtim şi să ne răzvrătim, în loc să creştem într-un duh de recunoştinţă şi de încredere. Suntem atât de răi că uităm, pe dată, zece mii de daruri, când ne stă în faţă cea mai neînsemnată lipsă. Am primit iertarea fără plată a tuturor păcatelor noastre (Efes. 1. 7; Col 1. 14), am fost „făcuţi plăcuţi în Cel prea iubit" (Efes. 1. 6), am fost făcuţi moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos (Efes. 1.11; Rom, 8. 17; Gal. 4. 7), aşteptăm să fim îmbrăcaţi cu slava veşnică (Rom. 8. 18-25; 2 Cor. 4. 15; 5. 5; Filip. 3. 20-21; Gal. 5. 5; Tit 2. 13;1 Ioan 3.2, etc); ba mai mult, drumul prin pustie ne este presărat cu multe flori de daruri scumpe (Rom. 8. 28) şi, cu toate acestea, când se iveşte în zare vreun norişor, care, la urma urmei, se va preface tot în ploaie de binecuvântări, uităm curând darurile nemăsurate care de abia ne-au fost date şi care nu ni se vor lua în veci. Ce am văzut acum ar trebui sa ne smerească adânc în faţa lui Dumnezeu. Cât de deosebit a fost, în această privinţă, ca în toate celelalte, Domnul Isus. Priveşte-L pe El, adevăratul Israel în pustie, înconjurat de fiare sălbatice şi postind patruzeci de zile. Oare a cârtit El câtuşi de puţin? S-a plâns El de partea de suferinţă ce i s-a dat? A suspinat El după alte împrejurări mai bine? Nu; Dumnezeu era partea Lui de moştenire şi paharul Său (Ps. 16). De aceea, când s-a apropiat de El ispititorul şi i-a pus înainte cele necesară pentru trai, precum şi slava pe care o avea Satana ca împărat al lumii, Isus n-a primit nimic, ci a rămas tare în starea de atârnare de Dumnezeu şi de ascultare de Cuvântul lui fără şovăire. El n-a vrut să primească pâine decât de la Dumnezeu şi tot de la El şi slava.

Dar cu Israelul trupesc lucrurile stau cu totul altfel. Copiii lui Israel nici n-au suferit mai adânc de foame, că au şi început „să cârtească în pustie împotriva lui Moise şi Aaron". Pare că uitaseră că doar Dumnezeu îi scăpase, căci ziceau: „voi ne-aţi făcut să ieşim în această pustie;" „Poporul" a cârtit împotriva lui Moise şi a zis: „Pentru ce ne-ai scos tu din Egipt ca să ne faci să murim de foame, cu copiii şi turmele noastre" (cap. 17. 3)? Aşa au făcut ei în orice împrejurare: şi-au dat pe faţă duhul de mânie şi de nemulţumire şi au arătat cât de puţin le păsa de starea de faţă a prea milostivului lor Izbăvitor şi cum nu ştiau să se rezeme pe braţul Lui atotputernic.

Nimic nu necinsteşte mai mult pe Dumnezeu decât cârtirile a lor Lui. Apostolul vorbeşte despre acest duh ca de un semn deosebitor al stricăciuni dintre neamuri, care „deşi au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, şi nici nu i-au adus mulţumiri" (Rom, 11.21). După aceea pune înainte urmarea acestui fapt în viată: „ci s-au dedat la gânduri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat!" Cine nu e recunoscător faţă de bunătatea lui Dumnezeu, va fi în curând „cufundat în întuneric". Tot aşa şi Israel a pierdut încredinţarea că era în braţele lui Dumnezeu, şi, cum era de aşteptat, a fost târât într-un întuneric şi mai orbitor, pentru că-i auzim zicând mai târziu: „De ce ne-a făcut Domnul să venim în ţara aceasta, ca să cădem aici prin sabie, pentru ca femeile şi micuţii noştri să ajungă pradă" (Numeri 14. 3) Aşa este povârnişul pe care alunecă un suflet care a pierdut legătura cu Dumnezeu, începe prin a nu-şi mai da seama că spre binele său este în mâna

lui Dumnezeu şi sfârşeşte prin a crede că spre nenorocirea lui se află în braţele Domnului. Tristă înaintare în rău! Totuşi, Israel fiind până aici sub har, Dumnezeu îngrijeşte de nevoile lor în chip minunat, cum vedem în acest capitol. Domnul a zis lui Moise: „Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri” (verset 4). Când erau învăluiţi de norul îngheţat al necredinţei lor, ziseseră: „Ah, de ce n-am murit de mâna Domnului în tara Egiptului, când stăteam lângă oalele cu carne, când mâncam pâine din belşug! – Acum, însă, Dumnezeu le vorbeşte de „pâine din ceruri”. Fericită deosebire! Câtă depărtare între „oalele cu came” şi „pâinea” din Egipt şi între „mana cerului/ „pâinea îngerilor”! Cele dintâi ţineau de pământ, iar cele din urma de cer.

Această hrană cerească era însă o piatră de încercare ca să încerce starea lui Israel, după cum este scris: „Ca să-l încerc, ca să văd dacă era să umble sau nu după legea Mea” (verset 4). Trebuia o inima dezlipită de înrâuririle Egiptului, ca să poată fi mulţumită cu „pâinea cerească” sau ca să se bucure de ea. De fapt aşa a fost, căci ştim că israeliţii n-au fost mulţămiţi de ea, au dispreţuit-o, numind-o „hrană ticăloasă” (Numeri 21. 5), au poftit carne, arătând prin aceasta cât de puţin le era dezrobită inima de Egipt, sau cât de puţin gata erau să împlinească legea Domnului. „S-au întors cu inima lor în Egipt”. Însă, în loc ca să se întoarcă acolo, au fost duşi mai târziu în Babilon (Fapte. 7. 39, 43). Iată o lecţie destul de serioasă pentru creştini. Dacă cei care au fost izbăviţi din acest veac rău nu merg cu Dumnezeu, având inimile recunoscătoare şi mulţumite de provizia pe care le-a făcut-o Dumnezeu pentru călătoria lor prin pustie, sunt în primejdie să cadă în piedecile înrâuririlor babilonene (adică lumea privită din punctul de vedere al minciunii religiilor şi tuturor organizaţiilor ei, pe când Egiptul înseamnă tot lumea, dar socotita în puterea stăpânirii ei). Pentru hrana cerească, trebuiesc dorinţe cereşti. Firea veche nici nu poate înghiţi aşa hrana, ea totdeauna suspină după Egipt şi tocmai de aceea trebuie ţinută în frâu şi în supunere. Noi creştinii, „cari am fost botezaţi pentru moartea lui Hristos, înmormântaţi cu El în botez şi înviaţi împreună prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu” (Rom. 6. 3; Col. 2. 12), avem fericita chemare să ne hrănim cu Hristos ca „Pâinea cea vie care S-a pogorât din cer” (Ioan 6. 51). Hrana noastră din pustie este Hristos, aşa cum ne este înfăţişat de Duhul Sfânt prin Cuvântul scris; iar băutura noastră duhovnicească este Duhul lui Isus, care, ca şi apa care ţâşnea din stânca lovită, vine din Isus, Cel lovit pentru noi. Aceasta este partea noastră în pustia lumii acesteia.

Ca să ne bucurăm de această parte, trebuie să ne fie dezlipită inima de tot ce ţine de acest veac rău, de orice ni s-ar putea înfăţişa ca venind de la oamenii fireşti, care „trăiesc după îndemnurile firii pământeşti”.

O inimă lumească, pământească nici n-ar putea găsi pe Hristos în Scriptură şi nici nu s-ar putea bucura de El, dacă L-ar găsi. Mana era aşa de curată, aşa de gingaşă că nu putea suferi atingerea cu pământul; ea se cobora pe rouă (vers. 13-16; Numeri 11.9) şi trebuia culeasă dimineaţa înainte de arşiţa zilei (verset 21). Aşadar fiecare trebuia să se scoale dis de dimineaţă, ca să-şi caute hrana zilnică. Tot aşa şi acum, trebuie ca poporul lui Dumnezeu s-o strângă proaspătă, în toate dimineţile, Mana cerească. Mana de ieri nu foloseşte la nimic pentru astăzi şi nici cea de azi nu ţine pentru mâine. Trebuie să ne hrănim cu Hristos în fiecare zi, cu o nouă putere a Duhului, fără care încetăm să creştem sufleteşte. Ba şi mai mult, trebuie să facem din Hristos cea dintâi şi singura noastră ţintă. Trebuie să-L căutăm „dis de dimineaţă” mai înainte ca „altceva” să aibă vreme să se apuce de slabele noastre inimi. Câţi dintre noi, vai! nu greşesc în această privinţă! Noi dăm lui Hristos un loc de a doua mână şi urmarea este că rămânem slabi şi sterpi; vrăjmaşul, totdeauna treaz, prinde prilejul lenei noastre duhovniceşti ca să ne lipsească de binecuvântarea şi de puterea pe care am câştiga-o hrănindu-ne din Hristos. Viaţa nouă din credincios nu poate fi hrănită şi ţinută tare decât de Hristos. „După cum Tatăl care este viu, M-a trimes pe Mine, şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi El prin Mine” (Ioan 6.57).

Harul Domnului Isus Hristos, Cel care s-a cobori din cer ca să fie hrana poporului Său, este pentru credincios de un preţ de nespus; dar, ca să ne bucurăm astfel de Hristos, trebuie să ne dăm seama că suntem în pustie, puşi deoparte pentru Dumnezeu în puterea unei mântuiri săvârşite pe deplin. Dacă merg cu Dumnezeu în pustie voi fi mulţumit cu hrana pe care mi-o dă El, adică cu Hristos, ca Cel care s-a coborât din cer. „Grâul ţării”, „pârga ţării Canaanului” (Iosua 5. 11-12) înfăţişează pe Hristosul înălţat şi aşezat în slavă. El este hrana care se potriveşte pentru cei ce ştiu, prin credinţa, că sunt înviaţi şi aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti. Mana, însă, adică Hristosul coborât din cer, este pentru poporul lui Dumnezeu, în viaţa şi în mersul său prin pustie. Ca popor străin şi călător pe pământ, avem nevoie de Hristosul, care a fost pilda noastă ca străin pe acest pământ; iar ca popor înălţat cu duhul în cer, avem un Hristos aşezat în locurile cereşti şi cu duhul, dar şi cu trupul. Aceasta ar putea lămuri deosebirea dintre „mană” şi „pârga ţării”. Se înţelege că aici nu-i vorba de mântuire, pe care o avem prin sângele de pe cruce şi numai prin acest sânge. Dar acestea sunt provizia pe care a făcut-o Dumnezeu pentru poporul Său, în vederea feluritelor stări în care s-ar găsi, fie că de fapt luptă în pustie, fie că, în duh, pune stăpânire pe moştenirea din locurile cereşti.

Ce icoană avem în Israelul din pustie! În urma lui era Egiptul, înaintea lui Canaanul, iar împrejurul lui nisipul pustiei; iar el era chemat să privească spre cer pentru hrana de toate zilele. Pustia n-avea nici un fir de iarbă, nici o picătură de apă pentru Israelul lui Dumnezeu; pentru că numai Domnul era partea celor răscumpăraţi al Săi. Creştinii n-au nimic pe pământ; viaţa lor fiind cerească nu poate fi hrănită decât tot cu lucruri cereşti, Deşi aşezaţi în lume, ei nu sunt din lume, deoarece Hristos i-a ales din lume. Ca popor ceresc, ei sunt pe drumul către patria lor, se hrănesc cu hrana pe care o primesc de sus; înaintează spre cer. Slava Domnului nu-i îndrepta decât înspre această ţintă. Degeaba ar fi privit înapoi spre Egipt, căci n-ar fi putut descoperi în el nici o rază de slavă. „Ei s-au uitat spre pustie, şi iată că slava Domnului s-a arătat în nor” (verset 10). Carul Domnului era în pustie, aşa că toţi cei ce doreau să fie în legătură cu El trebuiau să fie şi ei în pustie; şi dacă erau în pustie, despărţiţi de lume, mana trebuia să le fie hrană şi nimic altceva.

Această mană într-adevăr era o hrană ciudată, o aşa hrană că un Egiptean n-ar fi putut-o înţelege niciodată nici s-o preţuiască şi nici s-o mănânce; cei ce fuseseră „botezaţi în nor şi în mare” (1 Cor. 10. 2) puteau să se bucure şi să fie hrăniţi cu această mană, bine-nţeles numai câtă vreme umblau potrivit cu starea în care-i adusese acest fel de botez. La fel este şt pentru credinciosul de azi. Omul din lume nu pricepe cum trăieşte creştinul. Viaţa ca şi hrana credinciosului sunt deopotrivă de neînţelese pentru ochiul firesc chiar cel mai pătrunzător. Hristos este viaţa creştinului; el trăieşte în Hristos. Se hrăneşte prin credinţă din darurile mari ale Celui care este „peste toate Dumnezeu binecuvântat în veci” (Rom. 9. 5) şi care „a luat chip de rob făcându-Se asemenea oamenilor” (Filip. 2. 7). Credinciosul Îl urmează din sânul Tatălui până la cruce şi de la cruce la scaunul de domnie, şi găseşte în El, la fiecare pas din călătoria cu El şi la fiecare vârstă a vieţii lui, o hrană de preţ care este numai pentru cine este un om nou. Tot ce înconjoară pe creştin, fie chiar Egiptul cu strălucirea lui deşartă, nu este decât un pustiu sec şi sterp, care n-are nimic potrivit pentru duhul înnoit; dacă însă, din nefericire, sufletul ar găsi acolo vreo hrană, înaintarea în ţara duhovnicească ar fi împiedecată în măsura în care a mâncat din acea hrană ticăloasă, neprielnică. Singura merinde pregătită de Dumnezeu pentru noi este mana cu care trebuie să se hrănească totdeauna adevăratul credincios (Levitic 4. 11-36). Cât de trist este să vezi creştini care caută lucrurile lumii. Aceasta dovedeşte lămurit ca sunt „scârbiţi” de Mana cerească, pe care o socotesc drept „pâine ticăloasă”. Ei slujesc firii pământeşti, în loc s-o socotească moartă înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea omului nou este întotdeauna în legătură cu „dezbrăcarea de omul cel vechi cu faptele lui” moarte (Col 3 9); şi cu cât această lepădare va fi mai deplina, cu atât va fi mai mare dorul de a

te hrăni din „pâinea care întăreşte inima omului” (Ps. 104.15). Ca şi în viaţa trupului, cu cât munceşti, cu atât îţi creşte şi pofta de mâncare; tot aşa şi cu viaţa duhovnicească, cu cât puterile cele noi sunt puse mai mult la lucru, cu atâta simţim nevoia să ne hrănim şi mai din plin din Pâinea care este Hristos. Una este să ştii că ai viaţa în Hristos, împreună cu o iertare şi o primire deplină înaintea lui Dumnezeu şi alta este să fii necurmat în legătură cu El, să te hrăneşti din El prin credinţă, făcând din El singura hrană, în afară de care sufletul nu mai ştie alta.

Atâţia inşi spun că au găsit în Isus iertare şi pace şi totuşi se hrănesc cu atâtea lucruri felurite, care, de fapt n-au nimic a face cu Hristos. Îşi risipesc duhul prin citirea jurnalelor şi a literaturii uşuratice şi nerușinate din vremea de faţa. Oare acolo găsesc ei pe Hristos? I-ar putea hrăni Duhul cu Hristos prin toate acestea? Jurnalele, revistele, literatura uşoară, neştiinţifică şi mincinoasă a lumii să fie numite rouă limpede pe care se coboară mana cerească, pentru ca să slujească de hrană celor crescuţi de Domnul în pustie? O, nu! Acestea sunt mâncăruri care nu plac decât sufletelor supuse firii pământeşti. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că în creştini, nu în alţii sunt două firi; întrebaţi-vă singuri pentru care fire sunt potrivite cele pomenite mai sus şi multe altele asemănătoare cu ele! Pentru firea cea veche, sau pentru cea nouă? Nu-i greu de răspuns. Pe care din aceste două firi voim s-o creştem? Purtarea noastă va fi cel mai bun şi cel mai adevărat răspuns, deoarece fapta se potriveşte cu credinţa. Dacă doresc cu tot dinadinsul să cresc în viaţa dumnezeiască, dacă ţinta mea de căpetenie este să ajung asemenea lui Hristos şi să-i fiu credincios, dacă năzuiesc într-adevăr după înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu înăuntrul meu, fără îndoială că voi căuta hrana pe care mi-a pregătit-o Dumnezeu pentru creşterea mea duhovnicească. Faptele cuiva sunt totdeauna cele mai sigure semne ale dorinţelor şi gândurilor lui. Aşa că dacă întâlnesc pe cineva care-şi zice creştin şi totuşi nu găseşte vreme pentru Biblie, deşi unele din cele mai bune ceasuri le dă pentru citirea jurnalelor, adică pentru mâncarea prazului Egiptului, pentru lucruri cel puţin deşarte, dacă nu primejdioase, adică ceapa, răsplată robiei la cărămizi, nu mi-e greu să-mi dau seama de adevărata stare a sufletului său; sunt încredinţat că un astfel de creştin nu poate fi duhovnicesc, ca nu se hrăneşte cu Hristos, că nu poate trăi pentru EL şi nici să-i fie martor aici.

Dacă un israelit n-ar fi căutat să-şi strângă, în frăgezimea dimineţii, porţia de pâine cerească pe care i-o pregătise harul lui Dumnezeu, îndată i-ar fi lipsit puterile ca să-şi urmeze călătoria. Tot aşa şi noi trebuie să facem din Hristos singura ţintă a sufletului nostru, altminteri viaţa duhovnicească se va slăbi negreşit. Chiar simţirile şi descoperirile ce le avem despre Hristos nu pot sa ne hrănească duhovniceşte, pentru că acestea sunt supuse la mii de schimbări, pe câtă vreme Hristos este acelaşi, ieri, azi şi mâne „în veci de veci”. Pâinea vieţii este Hristos ieri, şi trebuie să fie şi azi Hristos şi acelaşi Hristos în toate veşniciile. Nu merge nici să te hrăneşti parte cu Hristos şi parte cu altceva. După cum Hristos singur este Viaţa, tot aşa şi „a trăi” (Filip. 1. 21) nu înseamnă altceva decât tot Hristos singur. După cum nu putem amesteca nimic la ceea ce ne-a născut la viaţa veşnică, adică după cum n-am făcut mimic pentru moştenirea vieţii veşnice, tot aşa nu putem să amestecăm nimic cu Fiul care ne întreţine această viaţă.

Este foarte adevărat că, după cum Israel a mâncat din „grâul ţării” (Iosua 5), şi noi putem, în duh şi prin credinţă, să ne hrănim chiar acum cu un Hristos înviat, slăvit şi înălţat la cer după ce a săvârşit o mântuire deplină. Ştim că atunci când cei răscumpăraţi ai lui Dumnezeu vor intra în locurile de slava, de odihnă şi nemurire, care se găsesc dincolo de Iordan, vor fi sfârşit de fapt cu hrana din pustie; dar cu Hristos nu vor sfârşi niciodată şi nici cu aducerea aminte de ceea ce a fost El ca hrană în pustie. – Dumnezeu voia ca Israelul, săturat cu laptele şi mierea din pământul Canaanului, să nu uite niciodată mana care le fusese hrană în timpul celor patruzeci de ani de petrecere în pustie. „Iată ce a poruncit Domnul: „Să se păstreze un omer plin cu mană pentru urmaşii voştri, ca să vadă şi ei pâinea pe care v-am dat-o s-o mâncaţi în pustie, după ce v-am scos din ţara Egiptului”. Şi Moise a zis lui Aron: „Ia un vas, pune în el un omer plin cu mană, şi aşează-înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmaşi noştri” (vers. 32, 33).

Ce semn de aducere aminte de credincioşia lui Dumnezeu! Nu l-a lăsat să moară de foame, cum se aşteptau inimile lor nesimţitoare şi necredincioase; El a făcut să le plouă din cer pâine, i-a hrănit cu pâine îngerească, veghea asupra-le cu duioşia unei mame, se purta cu ei cu îndelungă răbdare, i-a purtat pe aripi de vultur; şi, dacă ar fi stăruit să rămână în har, i-ar fi pus, pentru totdeauna, în stăpânirea tuturor făgăduinţelor făcute părinţilor lor. Vasul cu mană, cu porţia pentru o zi, căci în el era tocmai un omer, era aşezat înaintea Domnului. În acest vas nu erau viermi sau mană stricată, ca cea strânsa din lăcomie; se afla numai mana aşa cum era dată de Dumnezeu, şi aici era socotită ca semn de aducere aminte a credincioşiei lui Dumnezeu faţă de nevoile celor scăpaţi de El din mâinile vrăjmaşului.

Nu tot aşa era cu cel care strângea mana pentru el însuşi; căci atunci semnele stricăciunii se arătau fără zăbavă. Să nu ne gândim niciodată să ne strângem merinde, căci dacă înţelegem adevărul şi temeinicia stării în care ne-a aşezat Dumnezeu, vedem bine că, zi de zi, trebuie să ne hrănim cu Hristos, cu Acela care s-a coborât din cer să-Şi dea viaţa pentru lume; Dacă, însă, cineva îşi uită starea dată de Dumnezeu şi vrea să-şi facă merinde pentru ziua de mâine, adică pune la o parte adevărul, care-i prisoseşte în clipa de faţă, în loc sa-l folosească pentru înnoirea puterilor sale, această parte din Adevăr pusă deoparte se va strica neapărat. Este mare lucru să cunoşti adevărul, dar trebuie să-l trăieşti în viaţa de toate zilele. Dumnezeu nu vrea să ţinem adevărurile doar în cap şi să nu le mai împlinim cu inima. Te ia groaza de multe ori când asculţi atâtea mărturisiri de credinţă făcute de unii, fie în rugăciuni sau altfel, şi când te gândeşti că tocmai ei sunt cei dintâi, care, în ceasul încercării, n-ar puterea duhovnicească necesară ca să arate cu fapte ce au rostit cu buzele.

Este o mare primejdie când mintea o ia înaintea inimii. De aici vine faptul care încântă pe cei neştiutori când văd că unii parcă înaintează repede până, deodată, iată că se opresc şi parcă dau îndărăt. Se aseamănă aceştia cu israeliţii, care strângeau mană mai multă decât le trebuia pentru o zi. În aceasta privinţă puteau să pară mult mai sârguincioşi decât ceilalţi; totuşi, fiecare grăunte pe cere-l strângeau peste ceea ce aveau nevoie „pentru ziua de azi” era nu numai nefolositor, ci şi dăunător, căci „făcea viermi”.

Tot aşa şi creştinul trebuie să întrebuinţeze ce are; trebuie să simtă nevoie să se hrănească cu Hristos, iar nevoia să vină din slujba pentru El. Numai credinţei şi trebuinţelor adevărate se descopere firea şi căile lui Dumnezeu, nemăsurata frumuseţe a lui Isus, şi minunăţiile adânci şi dătătoare de viaţă ale Scripturii. Cu cât vom întrebuinţa mai mult ce avem, cu atât ni se va da mai mult. Viaţa creştinului trebuie trăită. Aici greşesc atâţia creştini. Se întâmpla adesea că cei care înaintează mai repede cu cunoştinţa, sunt cei mai zăbavnici în împlinirea celor ştiute, fiindcă la ei este o lucrare mai mult cu capul, nu cu inima şi cu duhul. Niciodată n-ar trebui să pierdem din vedere, noi creştinii, că noi n-avem o religie, fie chiar creştină, ci avem viaţa, avem pe Isus, care n-are nimic de a face cu vre-o îngrămădire de păreri, de dogme, sau de simţiri frumoase, evlavioase sau religioase. El este întâi de toate Acela în care putem avea ORICE bun. EL ÎNSUŞI este Binele şi orice în legătură cu fiecare credincios în parte. Numai de la El putem lua miresma pe care s-o răspândim în orice împrejurare şi în orice vreme, îmbălsămând totul din jurul nostru cu înrâurirea Lui.

Pe scurt, tot ce este un creştin este urmarea legăturii lui cu Isus. Hristos este creştinismul şi religia noastră! Poţi să ai vederi oricât de limpezi, gânduri oricât de apropiate de adevăr, porunci oricât de sfinte şi, cu toate acestea, să n-ai nici o legătură cu Isus. O mărturisire de credinţă poate fi cât de dreaptă, dar, fără El, când e pusă la încercare, se dovedeşte stearpă, rece şi moartă.

Cititorule creştin, gândeşte-te că nu eşti numai mântuit prin Isus, ci şi trăieşti în El. Caută-l „dis de dimineaţă”, caută-L pe El însuşi, numai pe El însuşi, numai pe El. Când ar vrea ceva sau cineva să ne atragă luarea aminte, să ne întrebăm: „îmi înfăţişează aceasta pe Isus? Mi-arată ceva din Isus, mă va apropia şi mai mult de El?” Dacă nu, aruncă totul fără şovăire, da, îndepărtează orice, chiar când ţi s-ar arăta sub o înfăţişare dintre cele mai atrăgătoare, chiar când ar fi găsit bine de cei mai încercaţi creştini. Dacă într-adevăr ai de gând să înaintezi în viaţa creştină, să te bucuri mai mult de viaţa dumnezeiască şi să cunoşti şi mai mult pe Isus, retrage-te în pustiul inimii tale, ca golul ei să fie plin de El. El să-ţi fie singura hrana, Mana din pustie. Culege-L, ca albina mierea, de pe roua limpede a Cuvântului Său si hrăneşte-te ca El, ca după foamea pricinuită de mersul vitejesc prin pustie. Dumnezeul cel atât de bogat în har să te întărească din belşug în toate prin Duhul Sfânt! (Nota: Cititorul să citească bine capitolul 6 din evanghelia după Ioan în legătură cu mana. Paştele s-a apropiat, Isus satură mulţimea, apoi se retrage pe un munte ca să fie singur. De acolo vine în ajutorul alor Săi, care erau în strâmtoare în mijlocul valurilor. După aceea descopere învăţătura despre fiinţa şi lucrarea Sa şi spune că Îşi va da trupul pentru viaţa lumii şi că nimeni nu va putea avea viaţă dacă nu mănâncă trupul Său şi nu bea sângele Său. Vorbeşte apoi despre Sine însuşi că se va înălţa acolo unde era mai înainte şi, în sfârşit, despre puterea dătătoare de viaţă a Duhului Sfânt.)

În acest capitol, mai găsim şi sabatul în legătură cu mana şi cu starea lui Israel, aşa cum e înfăţişată aici. De la capitolul 2 din Geneză şi până la capitolul 16 din Exod, nici nu e pomenită aceasta orânduire a sabatului. Aceasta, ar trebui se dea de gândit. Jertfa lui Abel, umblarea cu Dumnezeu a lui Enoh, propovăduirea lui Noe, chemarea lui Avraam cu istoria amănunţită a lui Isaac, Iacov şi a lui Iosif ne sunt înfăţişate toate; dar nici pomeneală de sabat, până în clipa când vedem pe Israel recunoscut ca popor în legătura cu Domnul şi sub răspunderea ce urma din această legătură. Sabatul (odihna) a fost curmat în Eden şi-l vedem din nou rânduit pentru Israel în pustie. Dar vai! omului nu-i place odihna lui Dumnezeu. „în Ziua a şaptea unii din popor au ieşit să strângă mană şi n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: „Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele? Vedeţi că Domnul v-a dat sabatul; de aceea vă dă în ziua a şasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, şi în ziua a şaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găseşte” (vers. 27-29). Dumnezeu voia ca poporul Său să se bucure de o dulce odihnă cu El, vrea să-i dea odihnă, hrană şi să-i potolească setea chiar în pustie; inima omului însă nu preţuieşte odihna lui Dumnezeu. Israeliţii puteau să-şi aducă aminte de vremea când „stăteau lângă oalele cu carne” din ţara Egiptului, dar nu puteau să preţuiască binecuvântarea de a sta fiecare, în cortul său, bucurându-se cu Dumnezeu de „odihna sfântului sabat şi hrănindu-se din mana cerului”.

Sa luăm seama că aici sabatul este înfăţişat ca un dar. „Domnul v-a dat (Notă: Nu trebuie să se tălmăcească: „a poruncit”) sabatul” (verset 29). Mai departe însă, chiar în această carte, îl găsim ca lege, întovărăşit de un blestem şi de o pedeapsă, dacă nu va fi păzit. Omul căzut în păcat, fie că ar primi o lege, un blestem sau o binecuvântare, pentru el este tot una, căci firea lui e rea.

Nu poate nici să se odihnească cu Dumnezeu, dar nici să lucreze pentru El. Dacă lucrează Dumnezeu şi-i face o odihnă, el nu vrea să rămână în această odihnă, şi când îi spune Dumnezeu să lucreze, el nu vrea. Aşa este omul. Nu iubeşte pe Dumnezeu. Totuşi capitolul 16 din Exod ne arată că omul nu poate preţui sabatul lui Dumnezeu ca pe un dar al Lui; iar în capitolul 15 din Numeri, vers. 32-36, vedem că nu poate să-i fie nici ca lege.

Ştim că sabatul ca şi mana erau pilde. Sabatul, în el însuşi, era o adevărată binecuvântare, o îndurare din mâna Domnului Dumnezeului dragostei şi harului, care voia ca, prin înviorarea unei zile de odihnă din şapte, să îndulcească truda şi munca de pe pământul blestemat din pricina păcatului. Oricum am privi orânduirea sabatului, o vedem totdeauna unita cu cea mai bogată îndurare, fie în legătură cu omul, fie cu făptura necuvântătoare.

Dacă creştinii ţin „ziua dintâi a săptămânii”, „ziua Domnului”, în felul potrivit ei şi în ea putem vedea aceeaşi purtare de grijă plină de har. „Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2. 27); şi deşi omul nu l-a ţinut niciodată aşa cum voia Dumnezeu, asta nu scade cu nimic harul care străluceşte în orânduirea lui şi nici nu dezbracă această zi de însemnătatea ei, ca icoană a acelei odihne veşnice care rămâne încă pentru poporul lui Dumnezeu, sau ca umbră a odihnei avute numai de Dumnezeu, odihna de care se bucură acum creştinul prin credinţa în Isus şi în lucrarea Lui. Să nu-şi închipuie cititorul că scriitorul acestor rânduri ar încerca, în vreun fel, să aducă atingere zilei, care, pentru timpul ei, era pusă deoparte din mila Celui care dorea odihna omului şi a dobitocului şi cu atât mai puţin să scadă însemnătatea deosebită ce o are ziua Domnului în Noul Testament. Deloc. Ca om el preţuieşte ziua a şaptea, iar ca creştin se bucură de cea dintâi zi a săptămânii şi nu vrea deloc să micşoreze însemnătatea pe care o au amândouă zilele acestea, fiecare în felul ei. Scriitorul doar roagă pe cititor să nu judece aceste rânduri ca gânduri făcute mai dinainte sau împrumutate de la alţii, ci să se hotărască să le cântărească cu nepărtinire în balanţa sfintelor Scripturi, mai înainte de a-şi face vreo părere oarecare. Dacă Domnul va îngădui, vom mai vorbi despre ziua aceasta. Să învăţăm a preţui şi mai mult odihna pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu în Hristos, şi, bucurându-ne de El, ca odihna noastră, să ne hrănim cu El ca „mana ascunsă” strânsă în puterea învierii, în sfântul locaş al lui Dumnezeu, în cer, adică gândindu-ne la ce a făcut Dumnezeu pentru noi, coborându-se în lumea aceasta, în harul Său nemărginit, ca să putem sta înaintea Lui, în toată desăvârşirea lui Hristos, şi să ne hrănim veşnic cu bogăţiile Lui nepătrunse.

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; şi au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis:„Dă-ne apă să bem”! Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutaţi ceartă cu mine? Pentru ce ispitiţi pe Domnul” (vers. 1-2) Dacă n-am cunoaşte puţin răutatea atât de mare a bietelor noastre inimi, n-am şti cum să ne dăm seama de uimitoarea nesimţire a israeliţilor în faţa bunătăţii, „credincioşiei şi puterii lui Dumnezeu”. Văzuseră pogorându-se din cer pâinea, ca să hrănească şase sute de mii de oameni în pustie, şi iată-i gata să ucidă pe Moise cu pietre, pentru că îi adusese în aceasta pustie ca să moară de sete. Nimic nu întrece necredinţa inimii omeneşti decât harul nemărginit al lui Dumnezeu. Singur acest har dă uşurare sufletului, în faţa firii lui stricate, pe care o dau pe faţă împrejurările. Dacă israeliţii ar fi fost duşi dea dreptul din Egipt în Canaan, nu ne-ar fi lăsat asemenea triste dovezi de ceea ce este inima omenească, şi prin urmare, n-ar fi fost pentru noi pilde atât de izbitoare. Dar cei patruzeci de ani, pe care i-au petrecut rătăcind în pustie, sunt pentru noi un bogat izvor de învăţătură. Ne învaţă, printre alte lucruri, pornirea nestrămutată a inimii omeneşti să nu se încreadă în Dumnezeu. Orice: îi place omului, afară de Dumnezeu. Mai bine îi place să se sprijine pe ţesătura celor mai neînsemnate mijloace omeneşti, decât pe braţul Dumnezeului atotputernic, atotînţelept şi atotbun; iar cel mei mic nor ajunge ca să ascundă vederii lui strălucirea feţii lui Dumnezeu. Iată prin urmare că, pe drept, inima omului este numită „inimă rea şi necredincioasă”, totdeauna gata „să vă despartă de Dumnezeul cel viu” (Evrei 3. 12).

Să luăm seamă la cele două mari întrebări, care dau la iveală necredinţa, în acest capitol şi în cel dinainte. Sunt aceleaşi întrebări, care, în fiecare zi, se ridica înăuntrul şi în afara noastră: „Ce vom mânca, sau ce vom bea – (Matei 6. 31)? Nu vedem că poporul pusese a treia întrebare: „Cu ce ne vom îmbrăca? – Acestea, însă, sunt întrebările pustiei: „Ce?” „Unde?” „Cum?” Pentru fiecare din ele, credinţa n-are decât

un singur răspuns scurt şi hotărâtor: Dumnezeu! Desăvârşit răspuns! Fără îndoială, când suntem în încercări, avem nevoie să ne aducem aminte, că „nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda" (1Cor. 10. 13). Ori de câte ori suntem într-o încercare, să fim încredinţaţi că, odată cu încercarea, este pregătită şi ieşirea din ea, şi că tot ce ne trebuie, este o voinţă zdrobită şi un ochi neprefăcut, ca să vedem limpede această ieşire.

„Moise a strigat către Domnul şi a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? încă puţin, şi au să mă ucidă cu pietre" Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului, şi ia cu tine vreo câţiva din bătrânii lui Israel, ia-ţi în mână şi toiagul cu care ai lovit râul, şi porneşte! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe muntele Horebului; vei lovi stânca, şi va ţâşni apă din ea şi poporul va bea. Moise a făcut aşa, în faţa bătrânilor lui Israel" (vers. 4-6). Fiecare cârtire aduce o nouă descoperire a harului. Vedem apa răcoritoare ţâşnind din stânca lovită, chipul frumos al Duhului Sfânt, dat ca rod al jertfei săvârşite de Hristos. Capitolul 16 ne înfăţişează o pildă a lui Hristos, pogorât din cer ca să dea viaţă lumii; în capitolul 17, avem chipul Duhului Sfânt, „răspândit" în puterea lucrării săvârşite de Hristos. „Ei beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos" (1 Cor. 10. 4). Dar cine ar fi putut bea, înainte ca stânca să fi fost lovită? Israel putea vedea stânca, şi să moară de sete privind-o; căci, până ce n-a fost lovită de toiagul lui Dumnezeu, nu putea potoli setea lui Israel. Tot aşa, Domnul Isus era ţinta tuturor sfaturilor dragostei şi îndurării lui Dumnezeu. Prin El, trebuia să curgă orice binecuvântare spre om. Din „Mielul lui Dumnezeu" trebuiau să ţâşnească râurile harului; însă, pentru asta, trebuia ca Mielul să fi fost jertfit, ca lucrarea crucii sa fie un fapt împlinit. Aceasta s-a întâmplat, când Stânca veacurilor a fost lovită de mâna lui Dumnezeu, ca stăvilarele dragostei veşnice să fie larg deschise, şi ca păcătoşii iertaţi să fie poftiţi, prin mărturia Duhului Sfânt, „sa bea din belşug", să bea fără plată. „Darul Duhului Sfânt", (Fapte. 2. 38), este urmarea lucrării săvârşite de Hristos pe cruce. „Făgăduinţa Tatălui" (Luca 24. 49) nu putea fi îndeplinită înainte ca Hristos să se fi aşezat la dreapta slavei în ceruri, după ce împlinise totul, răspunzând la toate cerinţele sfinţeniei, preamărind legea, purtând, în toată străşnicia ei, mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, nimicind puterea morţii şi dezbrăcând mormântul de biruinţa lui, După ce au fost săvârşite toate acestea, El s-a „suit la înălţime, a luat prinşi de război, a luat în dar oameni" (Ps. 68. 18). „Şi acest: S-a suit, ce înseamnă decât că înainte Se pogorâse în părţile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, este acelaşi cu cel ce s-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile" (Efes. 4. 9,10).

Aici este adevărata temelie a păcii, a fericirii şi a slavei Bisericii, pentru veşnicie. Până ce stânca nu fusese lovită, râul era oprit şi omul era fără putere. Ce mână omenească ar fi putut face să ţâşnească apă dintr-o stâncă? Şi ce sfinţenie omenească ar avea puterea să deschidă stăvilarele dragostei dumnezeieşti? Aici a fost pusă la încercare iscusinţa omului. El nu putea, nici prin faptele lui, nici prin cuvintele, nici prin simţirile lui, să aducă înaintea lui Dumnezeu o pricină spre a-i trimete Duhul Sfânt. Însă, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, ceea ce n-a putut face omul, a făcut Dumnezeu: Hristos a săvârşit lucrarea; adevărata Stâncă a fost lovită şi a ţâşnit din ea apă răcoritoare, ca sufletele însetate să poată fi potolite. „Apa pe care i-o voi da Eu, zice Hristos, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică" (Ioan 4, 14). Mai mult: „În ziua de pe urma, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare şi a strigat: „Dacă însetează cineva, sa vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7. 37-39 şi Fapte. 19. 2).

Astfel, după cum în mană am găsit o icoana a lui Hristos, tot aşa în apa răcoritoare a stâncii, Dumnezeu ne dă o icoană a Sfântului Duh. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu (adică pe Hristos venit în har), Tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie" adică pe Duhul Sfânt (Ioan 4. 10).

Iată învăţătura pe care o ia omul duhovnicesc din stânca lovită; însă numele dat locului unde s-a arătat acest adevăr este o dovadă veşnică de necredinţa omului. „El a numit locul acela Masa şi Meriba (Ispită şi Ceartă), căci copii lui Israel se certaseră şi ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este" (Verset 7)? După atâtea încredinţări si arătări ale stării de faţă a lui Dumnezeu, se mai ridică o întrebare, ca dovadă de necredinţa adânc înrădăcinată a inimii omeneşti. În adevăr, însemna „să ispitească pe Domnul;" şi tot aşa au făcut iudeii în ziua arătării lui Hristos în mijlocul lor: îl ispiteau cerându-i un semn din cer. Credinţa nu face niciodată aşa: ea crede în Dumnezeu şi se bucură de El, nu prin vreun semn, ci prin cunoştinţa pe care o are despre însuşi Dumnezeu. Credinţa ştie ca Dumnezeu e de faţă ca să se bucure de El; şi se şi bucura.— Doamne, dă-ne o credinţă neprefăcută în Tine!

Capitolul acesta ne dă o altă învăţătură de un deosebit interes pentru noi. „Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: Alege nişte bărbaţi, şi ieşi de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână" (vers. 8-9). Darul Duhului Sfânt duce la luptă. Lumina ceartă şi mustră întunericul (vezi Efes. 5. 7-14; 6. 12). Acolo unde este numai întuneric, nu este luptă, însă cea mai neînsemnată luptă e dovadă de lumină. „Firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi" (Gal 5. 17). La fel este şi în capitolul acesta: vedem stânca lovită şi apa ţâşnind, apoi, numaidecât, citim: „Amalec a venit să bată pe Israel."

Pentru întâia dată Israel se află în faţa unui vrăjmaş din afară. Până aici, Domnul a luptat pentru el, cum vedem în capitolul 14: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi staţi liniştiţi." Însă, aici, zice: „Alege nişte bărbaţi." Acum Dumnezeu va lupta în Israel. Ştim, în acelaşi timp, că este o mare deosebire între luptele lui Hristos pentru noi, şi luptele Duhului Sfânt în noi. Cele dintâi s-au isprăvit, slavă Domnului! Biruinţa e câştigată, şi o pace măreaţă şi veşnică ne este chezăşuită. Cele din urmă, dimpotrivă, dăinuiesc şi acum.

Faraon şi Amalec înfăţişează doua puteri sau înrâuriri deosebite: Faraon este chipul celui ce se împotriveşte mântuirii lui Israel din Egipt; Amalec este chipul celui ce pune piedica mersului lui Israel cu Dumnezeu în pustie. Faraon se folosea de lucrurile Egiptului ca să împiedice pe Israel să slujească lui Dumnezeu; el înfăţişează deci pe Satana, care întrebuinţează „acest veac rău" (Gal. 1. 4) împotriva poporului lui Dumnezeu. Amalec e icoana firii pământeşti; el era fiul lui Esau, care a pus mai mult preţ pe o supă de linte, decât pe dreptul lui de întâi născut (Geneza 36. 12). A fost cel dintâi care s-a împotrivit lui Israel după botezul lor „în nor şi în mare" (1 Cor. 10. 2). Faptele acestea arată lămurit firea lui. Mai mult, ştim că Saul a fost îndepărtat şi i s-a luat domnia în Israel, pentru ca a cruţat pe Amalec (1 Samuel 15). Ba încă vedem că Haman este cel din urma dintre Ameleciţi, despre care mai pomeneşte Scriptura (Estera 3. 1). Nici un Amalecit nu putea să intre în adunarea Domnului; şi, în sfârşit, în capitolul nostru, Domnul face cunoscut că va purta totdeauna război împotrivă lui Amalec (Vezi Deut. 25. 17-19).

Toate aceste împrejurări ne arată lămurit, că Amalec este o icoană a firii pământeşti în creştin. Apropierea dintre lupta pe care a început-o Amalec cu Israel şi apa răcoritoare a stâncii este foarte însemnată, plina de învăţăminte şi într-o desăvârşită legătură cu lupta pe care creştinul o are de purtat cu, firea lui rea; luptă care vine, cum ştim, din pricina că are o fire noua, în care locuieşte Duhul Sfânt. Lupta nu

începe pentru Israel decât atunci când este în deplina stăpânire a izbăvirii, şi când a „mâncat din aceeaşi mâncare duhovnicească şi a băut dintr-o stâncă duhovnicească” (1 Cor. 10. 3-4). Până să întâlnească pe Amalec, n-a avut nimic de făcut. Nu Israeliţii au luptat împotriva lui Faraon şi au sfărâmat puterea Egiptului, rupând lanţurile robiei lor; nu ei au despărţit marea şi au înecat în apele ei pe Faraon şi întreaga lui oştire; nu ei eu pogorât pâinea din cer, sau au făcut să ţâşnească apa din stâncă. N-au făcut şi nici nu puteau să facă nici unul din aceste lucruri; şi acum ei sunt chemaţi să lupte împotriva lui Amalec. Toate luptele dinainte avuseseră loc între Dumnezeu şi vrăjmaş. Evreii n-avuseseră decât „să stea liniştiţi”, privind izbânzile strălucite ale braţului întins al lui Dumnezeu şi bucurându-se de roadele biruinţei. Dumnezeu luptase pentru ei; acum El lupta în ei şi prin ei.

Tot aşa este şi cu Biserica lui Dumnezeu. Biruinţele, pe care s-au întemeiat, pacea şi fericirea ei veşnică au fost aduse numai de Hristos, pentru ea. El singur a fost pe cruce şi tot singur în mormânt. Turma era risipită: cum ar fi putut ea fi acolo? Cum ar fi putut birui pe Satana, să rabde mânia lui Dumnezeu, sau să scoată boldul morţii? Lucrul acesta era peste puterea păcătoşilor, însă nu şi peste puterea Aceluia care a venit să-i mântuiască, şi care singur era în stare să ducă pe umerii Săi greutatea tuturor păcatelor lor, şi să arunce sarcina în urma Lui, pentru totdeauna, prin jertfa Sa desăvârşită; astfel că Duhul Sfânt, pornind de la Tatăl, ca o pârgă a ispăşirii fără cusur săvârşită de Fiul, poate să locuiască în Trupul lui Hristos şi în fiecare din mădularele Lui în parte.

Acum, când Duhul Sfânt locuieşte în noi, ca urmare a morţii şi învierii lui Hristos, începe pentru noi lupta. Hristos a luptat pentru noi, Duhul Sfânt luptă în noi. Faptul chiar că ne bucurăm de cel dintâi rod al biruinţei ne pune în vrăjmăşie neîntârziată cu vrăjmaşul. Însă mângâierea şi îmbărbătarea noastră este că suntem biruitori înainte de a ajunge pe câmpul de luptă. Credinciosul merge înaintea luptei, cântând: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15. 5-7), Noi nu ne luptăm deci în chip îndoielnic, sau lovind în vânt, ci ne purtam aspru cu trupul nostru ca să-l ţinem în stăpânire. (1 Cor. 9. 26-27). „Noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela cere ne-a iubit” (Rom. 8. 37). Harul în care suntem, ia firii pământeşti toată puterea ce o are asupra noastră (Vezi Rom. 6). Dacă legea este „puterea păcatului” (1 Cor. 15. 56), harul este lipsa lui de putere. Legea dă putere păcatului asupra noastră; harul ne dă putere asupra păcatului, „Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege nişte bărbaţi, şi ieşi de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână”. Iosua a făcut ce-i spusese Moise, şi a ieşit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron şi Hur s-au suit pe vârful dealului. Când îşi ridica Moise mâna, era mai tare Israel; şi când îşi lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trudite, ei eu luat o piatră, au pus o sub ei, şi el a şezut pe ea. Aaron şi Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; şi mâinile lui au rămas întinse până la asfinţitul soarelui. Şi Iosua a biruit pe Amelec şi poporul lui, cu tăişul săbiei” (Vers. 9-13). Aici sunt două lucruri deosebite: lupte şi mijlocirea. Hristos e sus pentru noi, pe când Duhul Sfânt luptă cu putere în noi. Aceste două lucruri merg împreuna; pe măsură ce, prin credinţă, ne folosim de mijlocirea lui Hristos pentru noi, biruim şi firea noastră cea rea. Unii oameni vor să tăgăduiască lupta creştinului împotriva firii pământeşti, înfăţişând naşterea din nou ca o schimbare sau înnoire deplină a firii vechi. După aceasta părere, ar urma neapărat ca creştinul n-ar avea de luptat cu nimeni. Dacă firea mea veche e născută din nou, cu cine am să mai lupt? Cu nimeni. Nu mai este nimic din firea pământească în mine, căci ea s-a făcut nouă şi nici o putere dinafară nu poate să mă atingă, fiindcă nu găseşte de ce să se agaţe în mine. Lumea n-are nici un farmec pentru acela a cărui fire veche este deplin schimbată, şi Satana n-are deloc prin ce, sau pe ce, să poată lucra. S-ar putea spune tuturor celor ce, au această părere greşită şi nenorocită ca uită locul pe care îl are Amalec în istoria poporului lui Dumnezeu. Dacă israeliţii şi-ar fi închipuit că atunci când oastea lui Faraon pierise, lupta s-ar fi isprăvit, ar fi fost pierduţi, când Amalec se arunca asupra lor. Fapt este că lupta n-a început pentru ei decât atunci. Tot aşa este şi pentru credincios, căci „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care a venit sfârşitul veacurilor” (1 Cor. 10. 11). Însă n-ar putea avea nici „pildă, nici înştiinţare în aceste lucruri,” acela a cărui fire pământească ar fi fost făcută nouă. În adevăr, un astfel de om n-are deloc nevoie de aceste provizii folositoare ale harului, pe care le-a făcut Dumnezeu în împărăţia lui pentru cei ce au nevoie de ele.

Scriptura ne învaţă lămurit, că credinciosul are înăuntrul lui cea ce răspunde lui Amalec, adică, „firea pământească, omul vechi, pofta firii pământeşti” (Rom. 6.6; 8. 7; Gal. 5. 17). Deci, dacă creştinul, simţind mişcările firii sale vechi, începe să se îndoiască dacă e creştin, nu numai că-i nespus de nenorocit, dar mai cu seamă se lipseşte de foloasele ţinutei lui înaintea Vrăjmaşului. Firea veche dăinuieşte în credincios şi va fi aici pe pământ până la sfârşit. Duhul Sfânt mărturiseşte pe deplin despre ea cum o dovedesc mai multe locuri din Noul Testament. În Romani 6. 12, spune: „Păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor.” O astfel de poruncă n-ar mai fi de folos, dacă firea pământească n-ar dăinui în credincios. A spune că păcatul nu trebuie să domnească în noi, ar fi fără noima, dacă de fapt, n-ar locui în noi; este o mare deosebire între a locui şi a domni: păcatul locuieşte în creştin şi domneşte în necredincios.

Cu toate acestea, cu toate că păcatul locuieşte în noi, îl stăpânim. Izvorul puterii este la Dumnezeu. „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteţi sub Lege, ci sub har” (Rom. 6. 14). Harul, care prin sângele crucii, a ridicat păcatul, ne asigură biruinţa, şi ne dă putere acum asupra păcatului care locuieşte în noi. Noi suntem morţi faţă de păcat: prin urmare el n-are nici o putere asupra noastră. „Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat” (Rom. 6. 7). „Ştiu bine că omul cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului se fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel, ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Rom. 6.6). „Şi Iosua a biruit pe Amalec si poporul lui, cu tăişul săbiei, „Era numai biruinţă, şi steagul lui Dumnezeu fâlfâia peste oastea biruitoare, purtând această frumoasă şi îmbărbătătoare scriere pe ele: „Iehova nisi” (Domnul, steagul meu). Siguranţa biruinţei trebuia sa fie tot aşa de deplină ca cea a iertării, fiindcă amândouă se întemeiază pe marele fapt, că Isus a murit şi a înviat. În puterea acestor lucruri, credinciosul are un cuget curat, şi supune păcatul din el. Moartea lui Hristos împăcând toate cerinţele lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre, învierea Lui e izvorul puterii pentru toate amănuntele luptei la care suntem apoi chemaţi. El a murit pentru noi, şi acum trăieşte în noi. Moartea lui Hristos ne dă pacea: viaţa Lui ne dă puterea.

E bine să băgăm de seamă nepotrivirea dintre Moise pe deal şi Hristos pe scaunul slavei. Mâinile marelui nostru Mijlocitor nu pot fi trudite niciodată; mijlocirea Lui nu încetează niciodată. „El trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7. 25). Mijlocirea Lui este necurmată şi atotputernică. Luând loc în ceruri prin puterea dreptăţii dumnezeieşti, Ei lucrează pentru noi potrivit cu ceea ce este şi după desăvârşirea neţărmurită a lucrării Lui. Mâinile Lui nu pot să obosească niciodată şi n-are nevoie de nimeni ca să le sprijine. Mijlocirea Lui desăvârşită este întemeiată pe jertfa lui desăvârşită. El ne înfăţişează înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcaţi în desăvârşirile Lui Isus, aşa că totdeauna ne vom ascunde faţa în pulbere, când ne vom gândi la ceea ce suntem; cu toate acestea, Duhul Sfânt ne poate adeveri ce este Hristos pentru noi şi ce suntem noi în El. „Voi însă au mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti” (Rom. 8. 6). Noi suntem în trup; însă nu suntem în firea pământească. Mai mult, firea pământeasca este în noi, iar noi nu suntem în firea pământească, fiindcă suntem vii cu Hristos.

Să mai luăm seama că Moise avea cu el pe deal „toiagul lui Dumnezeu,” cu care lovise stanca, Acest Toiag era Icoana puterii lui Dumnezeu, care se vede-n aceeaşi măsura în ispăşire şi în mijlocire. Când lucrarea Ispăşirii a fost săvârşită; Hristos s-a aşezat în ceruri, şi a trimes, Duhul

Sfânt ca să locuiască în Biserica; astfel că este o legătură nedespărţită între lucrarea lui Hristos, şi lucrarea Duhului Sfânt.

Aici ajungem la sfârşitul unei părţi foarte însemnată a Exodului. Dumnezeu, în harul Său desăvârşit, a cercetat şi a răscumpărat pe poporul Lui; l-a scos din ţara Egiptului şi l-a izbăvit: mai întâi din mâna lui Faraon şi apoi din a lui Amalec. Pe de altă parte, am putut vedea în mană o pildă a lui Hristos pogorât din cer; în stâncă, o pildă a lui Hristos, lovit pentru poporul Lui; şi, în apa care a ţâşnit, o pilda a Duhului Sfânt, apoi urmează o arătare a slavei viitoare, cuprinzând trei mari părţi: Iudeul, Neamurile sau neiudeii şi Biserica lui Dumnezeu.

În timpul cât a fost lepădat Moise de fraţii lui, a fost luat deoparte şi i s-a dat o soţie, – tovarăşa pribegiei lui; şi începutul acestei cărţi ne-a arătat felul legăturii lui Moise cu această soţie.

El era pentru ea „un soţ de sânge". Tocmai aşa este Hristos pentru Biserică. Unirea bisericii cu El este întemeiată pe moarte şi pe înviere; iar Biserica este chemată la împărtăşirea suferinţelor Lui. Ştim că, în tot timpul necredinţei lui Israel şi a lepădării lui Hristos, de lume, Biserica este adunată; şi când ea va fi întreagă, după planurile dumnezeieşti; „când va intra numărul deplin al Neamurilor" (Rom. 11.24), atunci Israel va intra din nou la lucru.

Tot aşa a fost cu Sefora şi cu Israel din vechime. Moise a trimes înapoi pe Sefora, cât timp a ţinut lucrarea lui pentru Israel; iar când acesta a fost arătat ca un popor pe deplin mântuit, citim că: „Ietro, socrul lui Moise, a luat pe Sefora, nevasta lui Moise, care fusese trimisă acasă. A luat şi pe cei doi fii ai Seforei; unul se numea Cherşom (Străin), căci Moise zisese: „Locuiesc ca străin într-o ţară străină, iar celălalt se numea Eliezer (Ajutorul lui Dumnezeu), căci zisese: „Dumnezeul tatălui meu mi-a ajutat si m-a scăpat de sabia lui Faraon. Ietro, socrul lui Moise, a venit cu fiii şi nevasta lui Moise în pustie, unde tăbăra el, la muntele lui Dumnezeu. A trimes vorbă lui Moise să-i spună: „Eu, socrul tău Ietro, vin la tine cu nevastă-ta şi cu cei doi fii ai tăi". Moise a ieşit înaintea socrului său, s-a aruncat cu faţa la pământ, şi l-a sărutat. S-au întrebat unul pe altul de sănătate, şi au intrat în cortul lui Moise. Moise a istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon şi împotriva Egiptului, din pricina lui Israel, toate suferinţele care veniseră peste ei pe drum, şi cum îi izbăvise Domnul din ele. Ietro s-a bucurat pentru tot binele, pe care-l făcuse Domnul lui Israel, şi pentru că-l izbăvise din mâna Egiptenilor. Şi Ietro a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit poporul din mâna Egiptenilor! Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toţi dumnezeii; căci răutatea Egiptenilor s-a întors asupra lor. Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu o ardere de tot şi o jertfă de mâncare. Aaron şi toţi bătrânii lui Israel au venit şi au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu" (vers. 2-12). Întreaga adunare e strânsă în biruinţă înaintea lui Dumnezeu. Neamurile sau păgânii aduc o jertfă şi, ca să întregească tabloul, soţia Izbăvitorului este adusă cu copiii pe care i-a dat Dumnezeu, într-un cuvânt, este o arătare neobişnuit de izbitoare a împărăţiei viitoare: „Domnul dă îndurare si slavă" (Ps. 84.11). Până acum, am văzut multele lucrări ale „harului". Aici Duhul Sfânt ne pune înaintea ochilor o măreaţă icoană a „slavei", înfăţişându-ne feluritele câmpuri în care se va arăta această slavă. Scriptura deosebeşte pe iudei, pe neiudei sau Neamuri şi Biserica lui Dumnezeu (Vezi 1 Cor. 10 32); şi, dacă nu ţinem seamă de această deosebire, nu putem pricepe adevărul, pe care l-a descoperit Dumnezeu în cuvântul Lui. Deosebirea, pe care o face Scriptura, a ţinut din timpul când taina Bisericii a fost pe deplin descoperită, prin slujba lui Pavel, şi va ţine tot timpul împărăţiei de o mie de ani. Orice creştin adevărat, care adânceşte Cuvântul, îi va da, în mintea lui, locul cuvenit.

Apostolul învaţă lămurit în epistola către Efeseni, că taina Bisericii nu fusese făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, cum i-o descoperise lui (2 Efes. 3. vezi şi Col. 2. 25-28). Însă, dacă ea nu fusese descoperită deadreptul această taină fusese arătată într-un chip sau altul; aşa, de pildă, în legătura lui Adam şi Eva, în căsătoria lui Iosif cu o egipteancă, şi în căsătoria lui Moise cu o femeie egipteancă. Pilda sau umbra unui adevăr se deosebeşte mult de descoperirea deadreptul şi lămurită a acestui adevăr. Marea taină a Bisericii n-a fost descoperită până ce Hristos, din mijlocul slavei cereşti, a descoperit-o lui Saul din Tars. Astfel, toţi cei ce caută descoperirea desăvârşită a acestei taine în lege, în prooroci sau în psalmi, apucă pe o cale greşită; însă cei ce au înţeles învăţătura epistolei către Efeseni, în această privinţă, pot sa-i urmărească cu folos şi interes umbrele preînchipuitoare în scrierile Vechiului Testament.

Avem deci, la începutul acestui capitol, o arătare a împărăţiei de o mie de ani. Toate câmpiile slavei sunt deschise înaintea ochilor. „Poporul iudeu" este marele martor pe pământ al credincioşiei, îndurării şi puterii Lui Dumnezeu (vezi de pildă Isa. 43. 10-12, 21); iată ce a fost Iudeul în veacurile trecute, ce este acum, şi ce va fi veşnic. „Păgânul" sau neamurile (adică neiudeii) citeşte în cartea puterii legăturilor lui Dumnezeu cu iudeii şi îşi învaţă şi el lecţiile. El urmăreşte istoria minunată a acestui popor ales şi pus deoparte „popor minunat din acest timp şi de altă dată" (Isa. 18. 2 vezi si Ex. 33. 6; Deut. 4. 6-8); vede scaune de domnii şi împărăteşti năruite, popoare nimicite până în temelie; orice lucru şi orice om siliţi să se supună, pentru întâietatea poporului acestuia iudeu în care Dumnezeu şi-a pus toata dragostea. „Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toţi dumnezeii; căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei" (verset 11). Iată mărturisirea păgânului sau neiudeului, când citeşte cartea minunată a istoriei poporului iudeu.

În sfârşit „Biserica lui Dumnezeu", înfăţişată ca întreg prin Sefora, şi în mădularele care o alcătuiesc înfăţişate prin fiii Seforei, Biserica lui Dumnezeu se arată în legătura cea mai adânca şi mai strânsă cu izbăvitorul. Dacă vrea cineva o dovadă, apostolul răspunde: „Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecaţi voi singuri ce spun" (1 Cor. 10. 15). Nu se poate întemeia o învăţătură pe o pildă; însă, când învăţătura e descoperită, pilda ei se poate vedea bine şi cerceta cu folos. În orice caz, trebuie o minte duhovnicească, fie ca să înţeleagă învăţătura, fie ca să priceapă pilda, „Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru ca trebuiesc judecate duhovniceşte" (1 Cor. 2. 14).

De la versetul 13 până la sfârşit, ni se vorbeşte de punerea căpeteniilor care trebuiau să ajute pe Moise în cârmuirea treburilor adunării. Aceasta a avut loc după sfatul lui Ietro, care se temea ca Moise să nu „cadă sub greutatea Sarcinii". În legătură cu aceasta, e bine să ne uitam la punerea celor şaptezeci de bărbaţi, pomeniţi în Numeri 11. Acolo Moise se vede zdrobit sub greutatea răspunderii, care apăsa asupra lui, şi spune Domnului: „Pentru ce mâhneşti Tu pe robul Tău şi pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg? Oare eu am zămislit pe poporul acesta? Oare eu l-am născut, ca să-mi zici: Poartă-l la sânul tău, cum poarta doica pe copil, – până în ţara pe care ai jurat părinţilor că i-o vei da? De unde sa iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei se plâng la mine, zicând: – Dă-ne carne ca să mâncăm! – Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porţi aşa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea" (Numeri 11.11-15).

Aici, e vădit că Moise se dă înapoi dintr-o slujbă de cinste. Dacă Dumnezeu găsea cu cale sa facă din el singurul mijloc ca să cârmuiască adunarea lui Israel, nu era cu atât mai mare cinste pentru el? Hotărât că răspunderea era nemăsurată, însă credinţa recunoscuse că Dumnezeu era de ajuns pentru toate. Moise a pierdut bărbăţia (măcar că era mare slujitor), şi a zis: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine". Pentru Dumnezeu nu era prea greu, fiindcă El îi cârmuia; Moise nu era decât o unealtă.

Dumnezeu nu-i ceruse să-i poarte singur, căci Dumnezeu era cu el.

Aici greşesc totdeauna slujitorii lui Dumnezeu; şi greşeala lor este cu atât mai mare cu cât îmbracă înfăţişarea smereniei. A ne da la o parte dinaintea unei mari răspunderi, înseamnă neîncredere în noi înşine şi o adâncă smerenie; dar singurul lucru, care trebuie ştiut, este următorul: Ne-a aşezat Dumnezeu pe umeri această răspundere? Dacă da, negreşit că Dumnezeu va fi cu noi ca să ne ajute s-o ducem; şi, cu El, putem răbda orice. Cu El, greutatea unui munte nu-i nimic; iar fără El, greutatea unui puf ne zdrobeşte. Dacă un om, în mândria lui, o ia înainte, luând asupra lui o sarcină la care nu l-a chemat Dumnezeu, începând o lucrare pentru care nu l-a hotărât Dumnezeu, putem să ne aşteptăm să-l vedem zdrobit sub apăsarea acestei sarcini. Dar, dacă Dumnezeu i-a pus-o pe umeri, El îi va da putere s-o ducă.

Părăsirea unei răspunderi dată de Dumnezeu nu este niciodată dovadă de smerenie: dimpotrivă, smerenia cea mai adâncă va fi să rămâi la locul tău în atârnare de Dumnezeu. Este o dovadă că suntem plini de noi înşine, când ne dăm înapoi dinaintea răspunderii sub cuvânt că nu ne pricepem. Dumnezeu nu ne cheamă la lucru pe temeiul priceperii noastre, ci pe a Lui; prin urmare, fără să fiu plin de mine însumi, sau plin de neîncredere faţă de Dumnezeu, nu trebuie să părăsesc o lucrare sau o mărturie din pricina răspunderii ei. Toată puterea ţine de Dumnezeu, şi, fie că aceasta putere lucrează prin unul singur sau prin şapte zeci, puţin interesează: aceasta putere este totdeauna aceeaşi; dar, dacă nu primeşti însărcinarea, care ţi se dă de Dumnezeu, va fi mai rău. Dumnezeu nu vrea să silească pe nimeni să ia o răspundere mare, dacă nu ştie să se încreadă în El.

Moise se tânguia din pricina sarcinii ce-o avea de purtat, şi sarcina i-a fost luată numaidecât; însă, împreună cu sarcina, pierde şi cinstea de a o duce. „Domnul a zis lui Moise: „Adună la mine şaptezeci de bărbaţi, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoşti ca bătrâni ai poporului şi cu putere asupra lor; adu-i la cortul întâlnirii, şi să se înfăţişeze acolo împreună cu tine. Eu mă voi pogorî, şi îţi voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine, şi-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului, şi să n-o porţi tu singur” (Numeri 11.16-17). Domnul nu dă o putere nouă: într-un singur om, sau în şaptezeci, era acelaşi Duh. Şaptezeci de bărbaţi n-aveau în ei înşişi mai mult preţ decât unul singur. „Duhul este acela care dă viaţa, carnea nu foloseşte la nimic” (Ioan 6.63). Acest pas al lui Moise, în adevăr, nu l-a făcut să câştige putere, dar l-a făcut sa piardă multă vrednicie.

În cea din urmă parte a cap. 11 din Numeri, Moise rosteşte cuvinte de necredinţă, care îi aduc o aspră mustrare din partea Domnului: „Nu cumva s-a scurtat mâna Domnului? Vei vedea acuma dacă ce ţi-am spus se va întâmpla sau nu” (verset 23). Dacă punem alături versetele 11 cu 15 şi 21 cu 23, vedem că e o mare asemănare între ele. Cine se dă îndărăt de la răspundere, din pricina lipsei de putere, e în primejdie să pună la îndoiala plinătatea mijloacelor lui Dumnezeu.

Această întâmplare este o învăţătură de preţ pentru slujitorul lui Hristos, care ar fi ispitit să se simtă singur sau prea încărcat în lucrarea lui. Să-şi aducă aminte că acolo unde lucrează Duhul Sfânt, o singură unealtă este tot aşa de bună şi de folositoare cât şaptezeci; şi că, acolo unde nu lucrează Dumnezeu, şaptezeci nu preţuiesc cât una singură. Totul atârnă de puterea Duhului Sfânt. Cu El, un singur om poate face, răbda şi suferi orice; fără El, şaptezeci de oameni nu pot nimic. Slujitorul singuratec să-şi aducă aminte, ca mângâiere şi îmbărbătare a inimii lui trudite, că atâta timp cât este cu el puterea Duhului Sfânt, nu trebuie să se plângă de sarcină, sau să suspine după o micşorare a lucrului lui. Dacă Dumnezeu cinsteşte pe un om, dându-i mult de lucru, să se bucure şi să nu cârtească; fiindcă, de cârteşte, poate pierde curând această cinste. Lui Dumnezeu nu-I e greu să găsească unelte. El ar fi putut scoate din pietre fii ai lui Avraam, şi din aceleaşi pietre poate să scoată slujitori trebuincios! pentru îndeplinirea lucrării Lui slăvite.

Ah! De ce n-avem o inimă ca să-i slujim! O inimă răbdătoare, smerită, plină de râvnă, dezbrăcata de ea însăşi! O inimă gata să slujească cu alţii şi gata să slujească singură; o inimă plină de o aşa dragoste pentru Hristos, ca să-şi găsească cea mai mare bucurie în a-i sluji, pe orice tărâm şi oricare ar fi felul slujbei! Iată de ce avem nevoie mai ales în zilele în care trăim.

Iată-ne ajunşi la un punct foarte interesant din istoria lui Israel. Poporul fusese adus la piciorul „muntelui care se putea atinge şi care era cuprins de foc” (Evrei 12. 18). Priveliştea slavei din împărăţia de o mie de ani, pe care ne-a înfăţişat-o capitolul trecut, a pierit. Această icoana vie a împărăţiei lui Hristos pe pământ, luminată o clipă de soare, s-a dus, făcând loc norilor groşi ce se îngrămădesc împrejurul acestui „munte care se putea atinge”, unde Israel, mânat de un duh de lege, orb şi nebun, a părăsit legământul harului lui Dumnezeu pentru legământul faptelor omului. Schimbare grozava cu urmări nenorocite. Până aici, după cum am văzut, nici un vrăjmaş nu putuse sta în faţa lui Israel; nici o piedică nu putuse opri mersul lui biruitor. Oştile lui Faraon fuseseră nimicite; Amalec şi ai lui fuseseră trecuţi prin tăişul săbiei: totul fusese biruinţă, fiindcă Dumnezeu lucra, pentru poporul său, în urmărirea făgăduinţelor pe care le făcuse lui Avraam, Isaac şi Iacov.

La începutul capitolului nostru, Dumnezeu spune pe scurt, în chip mişcător, ce a făcut pentru Israel: „Aşa să vorbeşti casei lui Iacov, şi să spui copiilor lui Israel: „Aţi văzut ce am făcut Egiptului, şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt” (vers. 3-6). Băgaţi de seame ce zice Dumnezeu: „glasul Meu” şi „legământul Meu.” Aşadar ce spunea acest „glas”? Şi ce cuprindea acest „legământ”? Nu cumva spunea că Domnul vrea să-şi dea legile şi poruncile ca un legiuitor aspru şi de neînduplecat? Dimpotrivă, Dumnezeu vorbise ca să ceară slobozirea prinşilor de război; ca să le facă rost de un adăpost dinaintea săbiei nimicitorului; să pregătească o cale celor mântuiţi; să pogoare pâine din cer şi să facă să ţâşnească apă din stâncă. Astfel că glasul lui Dumnezeu, uşor de înţeles şi plin de milă, vorbise până în clipa când Israel „s-a aşezat la poalele muntelui” (verset 17).

Legământul lui Dumnezeu era un legământ de har neamestecat. El nu punea nici o condiţie, nu cerea nimic, nu punea nici un jug, nici o greutate. Când s-a arătat Dumnezeul slavei lui Avraam (Fapte. 7.2) în Ur din Haldeia, El nu spune lui Avraam: „să faci cutare lucru” si „sa nu faci cutare lucru”. Nu, o asemenea vorbire n-ar fi fost după inima lui Dumnezeu. Lui îi place mai bine să pună pe capul păcătosului, o mitră curată”, decât „un jug de fier pe grumaz” Zah. 3.5; Deut. 28.48). Cuvântul Lui către Avraam a fost: „îţi voi da”. Ţara Canaanului nu putea fi dobândită prin faptele omului; ea nu putea fi decât darul harului lui Dumnezeu. Şi, la începutul acestei cărţi a Exodului, vedem pe Dumnezeu, în mila Lui, cercetând poporul, ca să îndeplinească făgăduinţa pe care o făcuse pentru urmaşii lui Avraam. Starea în care a găsit Dumnezeu pe aceşti urmaşi, nu era o piedică pentru împlinirea planurilor harului Lui, fiindcă sângele Mielului îi dădea o temelie cu totul fără prihană, în puterea căreia El putea să săvârşească ce făgăduise. Hotărât că Dumnezeu nu făgăduise ţara Canaanului urmaşilor lui Avraam în vederea celor ce aştepta de la ei, căci asta ar fi nimicit cu desăvârşire adevăratul rost al unei făgăduinţe: ar fi însemnat o învoială, nu o făgăduinţă, însă „El a dat-o lui Avraam printr-o făgăduinţă” şi nu printr-o învoială (Gal. 3).

Iată de ce, la începutul acestui capitol, Dumnezeu aduce aminte poporului Său de harul care a fost temeiul legăturilor Lui cu ei până aici; în acelaşi timp, le va spune ce vor fi dacă vor asculta şi mai departe de „glasul” harului ceresc si vor rămânea în legământul harului”. „Veţi fi ai

Mei dintre toate popoarele" le zice El. Cum? Urcând cu mare greutate scara faptelor lui bune şi a legalismului? Blestemele unei legi călcate înainte chiar ca s-o fi primit, puteau să-i aducă oare acolo? Se înţelege că nu. Aşadar, cum puteau ei să se bucure de această cinste slăvită? Negreşit că rămânând în starea în care îi vedea Dumnezeu din cer, când a silit pe proorocul, care a iubit răsplată nelegiuirii, să zică: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuinţele tale, Israele, se întind ca nişte văi, ca nişte grădini lângă un râu, ca nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca nişte cedri pe lângă ape. Apa curge din găleţile lui, şi sămânţa lui este udată de ape mari. Împăratul lui se înalţă mai pe sus de Agag, şi împărăţia lui ajunge puternică. Dumnezeu i-a scos din Egipt, tăria lui este ca a bivolului pentru ei" (Numeri 24. 5-8).

Cu toate acestea, Israel nu era hotărât să ia acest loc binecuvântat. În loc să se bucure în „făgăduinţa sfântă a lui Dumnezeu", Israel cutează să ridice făgăduiala cea mai trufaşă pe care au putut o rosti buzele omeneşti: Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul" (verset 8). Asta înseamnă o mare cutezanţă. Israel n-a zis măcar: „nădăjduim să facem", sau „ne vom strădui să facem", vorbire care ar fi arătat o oarecare neîncredere în ei înşişi. Ci spun hotărât: „Vom face". Cei ce vorbeau astfel nu erau numai câteva minţi trufaşe, care se deosebeau de ceilalţi, ci „tot poporul a răspuns". Erau una în lepădarea „făgăduinţei sfinte", „legământului sfânt".

Urmarea? Din clipa când Israel a vestit făgăduiala aceasta, din clipa când a început „să facă", lucrurile şi-au schimbat cu totul înfăţişarea. „Şi Domnul a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros... Să hotărăşti poporului anumite margini de jur împrejur, şi să spui: „Să nu cumva să vă suiţi pe munte sau să vă atingeţi de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea" (vers. 9-12). Era o schimbare vădită. Cel ce zisese: „V-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine", acum se acopere „într-un nor gros", şi spune: „Să hotărăşti poporului anumite margini de jur împrejur! Glasul dulce al harului a făcut loc „tunetelor şi fulgerelor" muntelui în flăcări (verset 16). Omul cutezase să vorbească despre faptele lui nenorocite în faţa harului minunat al lui Dumnezeu. Israel spusese: „Vrem să facem", şi a trebuit să fie ţinut departe, ca să vadă ce este în stare să facă. Dumnezeu se depărtează, iar poporul priveşte această depărtare, fiindcă era plin de spaimă şi frică. Nu e de mirat, căci priveliştea era înfricoşătoare, „aşa de înfricoşătoare, încât Moise a zis: „Sunt îngrozit şi tremur" (Evrei 12. 21). Cine ar fi putut răbda priveliştea acestui „foc mistuitor", adevărată arătare a sfinţeniei dumnezeieşti? „Domnul a venit din Sinai, şi a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, şi a ieşit din mijlocul zecilor de mii de sfinţi, având în dreapta Lui focul legii" (Deut. 33.2). Cuvântul „foc", în legătură cu legea, arată sfinţenia acestei legi. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" (Evrei 12.24), care nu îngăduie răul nici în gând, nici în cuvânt, nici în faptă.

Israel săvârşeşte o mare greşeală, spunând: „Vom face". Îşi lua o fagăduinţă pe care nu era în stare s-o ţină, chiar dacă ar fi voit; noi ştim cine este Cel ce a zis: „Mai bine să nu faci nici o juruinţă, decât să faci o juruinţa şi să n-o împlineşti" (Ecl. 5.5). Cine face o juruinţă înseamnă ca are puterea s-o şi împlinească; şi unde e puterea omului? Cine face o juruinţă, tăgăduieşte adevărul, când te gândeşti la firea şi starea lui. Ce poate face el, când e pierdut? Lipsit de orice putere, nu poate nici să „vrea, nici să facă ce e bine. Şi-a ţinut Israel făgăduiala? A făcut el tot ce a spus Domnul? Viţelul de aur, tablele sfărâmate, sabatul necinstit „rânduielile necinstite şi lăsate în părăsire, trimeşi Domnului ucişi cu pietre, Hristos lepădat şi răstignit, Sfântul Duh întristat, sunt martori!

Cititorule creştin, nu te bucuri tu că mântuirea ta nu se întemeiază pe nenorocitele tale făgăduieli şi hotărâri închipuite, ci pe „jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna" (Evrei 10.10)? Da, asta este bucuria noastră veşnică. Hristos a luat asupra Lui toate făgăduielile noastre şi le-a îndeplinit pentru veşnicie. Viaţa învierii curge în mădularele trupului Lui, şi dă naştere în ele la fapte pe care nici juruitele, nici cerinţele legii n-ar fi putut să le săvârşească vreodată. El este viaţa şi sfinţenie noastră. Nu voi isprăvi acest capitol, fără să pomenesc de un loc din Deuteronom, care ar putea părea cam greu. „Domnul a auzit cuvintele pe care mi le-aţi spus. Şi Domnul mi-a zis: „Am auzit cuvintele pe care ţi le-a spus poporul acesta: tot ce au zis este bine" (Deut. 5.28). S-ar părea, după aceste cuvinte, că Dumnezeu îngăduia ca copiii lui Israel să facă o juruinţă; dar, dacă citim de la versetul 24 până la 27, vedem numaidecât că nu e vorba aici de nici o juruinţă, ci de groaza poporului ca urmare a juruinţei lui. Copiii lui Israel nu puteau să sufere ce poruncise Dumnezeu. Ei au zis; „Dacă vom mai auzi şi mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri. Cine este, în adevăr, omul acela, care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, şi totuşi să fi rămas viu? Apropie-te mai bine tu, şi ascultă tot ce-ţi va spune Domnul, Dumnezeul nostru, şi noi vom asculta, şi vom face". Era mărturisirea neputinţei lor ca să întâlnească pe Dumnezeu, sub înfăţişarea îngrozitoare, pe care mândria legalismului lor Îl făcuse s-o ia. E cu neputinţă ca Dumnezeu sa îngăduie vreodată părăsirea harului, şi înlocuirea lui cu temelia de nisip a „faptelor legii".

E de cea mai mare însemnătate să înţelegem felul şi scopul legii morale, aşa cum este înfăţişată în acest capitol. Omul este pornit să amestece legea cu harul, aşa că nici legea, nici harul nu pot fi bine înţelese. Legea este dezbrăcată de asprimea neînduplecată, iar harul de toata dulceaţa lui. Nici cerinţele sfinte ale lui Dumnezeu nu sunt împlinite, nici nevoile păcătosului de cei ce vor să amestece legea cu harul. În adevăr, legea şi harul nu pot să se unească, fiindcă sunt două lucruri cu totul deosebite. Legea arată ce trebuia se fie omul, harul arată ce este Dumnezeu. Cum ar putea să alcătuiască împreună un singur sistem? Cum ar putea păcătosul să fie mântuit cu ceva alcătuit parte din lege, parte din har? E cu neputinţă: trebuie să fie mântuit ori prin una, ori prin alta! Legea a fost numită uneori „arătarea gândului lui Dumnezeu". Dar nu e aşa. Dacă am spune că legea este arătarea gândului lui Dumnezeu cu privire la ce trebuie se fie omul, am fi mai aproape de adevăr. Dacă trebuie să privesc cele zece porunci ca arătare a gândului lui Dumnezeu, întreb dacă nu mai este nimic altceva în gândul lui Dumnezeu, decât: „sa faci" şi „să nu faci"? Nu este în El nici har, nici îndurare, nici bunătate? Nu va arăta Dumnezeu ce este El? Nu va descoperi El adâncimile ascunse ale dragostei de care e plină inima Lui? Nu sunt în Fiinţa lui Dumnezeu, decât cerinţe grele şi opriri aspre? Dacă ar fi aşa, ar trebui să spunem că „Dumnezeu e lege", în loc de „Dumnezeu este iubire". Dar în inima lui Dumnezeu e ceva mai mult decât ar putea spune cele „zece porunci", rostite pe „muntele în flăcări". Dacă vreau să ştiu ce este Dumnezeu, n-am decât să privesc la Hristos, „căci în El locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii" (Col. 2.8). „Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos". Era, prin urmare, o măsura de adevăr în lege; ea cuprindea adevărul privitor la ce trebuie să fie omul. Ca tot ce izvorăşte de la Dumnezeu, legea era desăvârşită în felul ei, desăvârşită pentru scopul în vederea căruia fusese dată; dar acest scop nu era nicidecum, ca să descopere firea şi fiinţa lui Dumnezeu înaintea păcătoşilor vinovaţi. În lege nu era nici har, nici îndurare. „Cine a călcat legea lui Moise, este omorât fără milă" (Evrei 10.28). „Omul care le va împlini, va trăi prin ele" (Levit. 12.5). „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, şi nu le va face" (Deut. 27.26; vezi şi Gal. 3.10). Acesta nu mai era har; muntele Sinai nu este locul unde trebuie căutat harul. Acolo, Dumnezeu se descopere înconjurat de o măreţie înspăimântătoare, în mijlocul întunericului furtunii, tunetelor şi trăsnetelor. Aceste împrejurări nu sunt potrivite pentru economia harului şi a îndurării, ci se potrivesc minunat cu economia adevărului şi dreptăţii: aceasta este legea şi nimic mai mult!

În lege Dumnezeu face cunoscut ce ar trebui să fie omul, şi, dacă nu este, îl blesteamă. Dar, când omul se judecă la lumina legii vede că el este tocmai ceea ce osândeşte legea. Cum ar putea să capete el viaţa prin lege? Legea pune viaţa şi neprihănirea ca ţinta de atins de cei ce o

vor păzi; dar ne dovedeşte, din cea dintâi clipă, că suntem într-o stare de moarte şi răutate şi vedem că avem nevoie chiar la început de lucruri pe care legea cere să le ajungem la sfârşit. Ce este de făcut? Cum să le căpătăm? Ca să fac ce cere legea, trebuie să am viaţa; şi, ca să fiu ce cere legea, trebuie să am neprihănirea şi dacă n-am nici una nici alta, sunt „blestemat" şi fapt este că n-am nici una, nici alta. Ce să fac? Iată întrebarea! Cei ce vor să fie învăţătorii legii (Tim. 7) să răspundă; să răspundă aşa fel ca să împace un cuget drept, plecat sub simţământul că legea este duhovnicească şi neînduplecată pe deoparte, iar pe de alta că el este vândut rob firi pământeşti fără nădejde de scăpare.

Adevărul este cum vi-l înfăţişează apostolul, adică „Legea a venit pentru ca să se înmulţească greşeală" (Rom. 5. 20): iată adevăratul rost al legii. Ea a venit să arate că păcatul este afară din cale de păcătos. (Rom. 7. 13). Într-o privinţă, legea este ca o oglindă desăvârşită, trimisă din cer pe pământ, ca să descopere omului stricăciunea morală în care se află. Dacă stau înaintea unei oglinzi, cu hainele în neorânduială, oglinda îmi arată neorânduiala, fără să mi-o îndrepte. Dacă măsor un trunchi strâmb cu un fir cu plumb, firul cu plumb îmi arată strâmbătura copacului, dar n-o îndreaptă. Dacă ies pe o noapte întunecoasă cu o lumină, aceasta îmi arată toate piedecile şi greutăţile care se găsesc în drumul meu, însă nu le ridică. Afară de asta, nici oglinda, nici firul cu plumb, nici lampa nu născocesc relele pe care fiecare le arată: nu le născocesc, nici nu le ridică, ci doar ni le arată. Acelaşi lucru e şi cu legea: ea nu născoceşte răul în inima omului, şi nici nu-l îndepărtează, ci doar îl arată fără greş şi întocmai cum e.

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pilda, n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu pofteşti" (Rom. 7. 7). Apostolul nu spune că omul n-ar fi poftit. Nu, el spune că n-ar fi avut „cunoştinţa" că pofta e păcat. Pofta era în el, însă nu o cunoştea, până când „lampa Celui Atotputernic" (Iov 29. 3), luminând odăile întunecoase ale inimii lui, i-a arătat răul care se găsea acolo. Astfel un om, într-o casă întunecoasă, poate fi înconjurat de praf şi neorânduială, fără să le bage de seamă, din pricina întunericului în care e afundat; dacă pătrunde o raza de soare, va vedea totul. E praful făcut de razele soarelui? Se înţelege că nu; praful este acolo, şi soarele doar îl descopere şi-l arată: iată ce face legea. Ea judecă starea şi firea omului; îi dovedeşte că este păcătos şi îl închide sub blestem; vine ca să-l judece în ce este, şi îl blestemă, dacă nu este ce îi spune ca ar trebui să fie.

Este cu neputinţa deci să poată căpăta cineva viaţa şi neprihănirea printr-un lucru cure nu poate decât să-l blesteme. Legea nu poate decât sa blesteme pe păcătos afară numai dacă starea păcătosului şi felul de a fi al legii nu vor fi în întregime schimbate. Ea este fără milă pentru slăbiciuni şi nu vrea sa ştie de o ascultare nedesăvârşită, ori cât de bune ar fi gândurile păcătosului. Dacă ar fi îngăduitoare, ar înceta să fie ce este: „sfântă, dreaptă şi bună" (Rom. 7.12). Tocmai fiindcă legea e ce e, păcătosul nu poate căpăta viaţa prin ea. Dacă ar putea căpăta viaţa prin lege, ea nu ar fi desăvârşită, sau altfel el n-ar fi păcătos. Este cu neputinţă ca un păcătos să dobândească viaţa printr-o lege desăvârşită; întrucât ea, fiind desăvârşită nu poate decât să-l osândească. Desăvârşirea ei dă pe faţă stricăciunea şi osândirea deplină a omului. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului" (Rom. 3. 20). Apostolul nu spune: „prin Lege este păcatul," ci spune: „prin Lege este cunoştinţa păcatului." „Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ţinut în seamă câtă vreme nu este o lege" (Rom. 5 13). Păcatul era şi nu lipsea decât legea ca să-l dea pe faţă şi să spună că e „calcare" de lege. Dacă spun copilului meu: „să nu te atingi de acest cuţit", însăşi oprirea mea arată pornirea inimii lui de a se atinge de cuţit. Oprirea mea nu născoceşte pornirea, ci doar o arată.

Apostolul Ioan spune că „păcatul este fărădelege" (stare sau mers fără lege). (1Ioan 3. 4). Nu spune „călcarea legii", cum traduc unii, căci călcarea legii nu arată adevăratul gând al Duhului. Ca să fie „călcare" trebuie să fi fost dată o regulă sau o linie de purtare hotărâtă; pentru că „a călca", înseamnă a trece o linie oprită. Dacă iau ce opreşte legea: „să nu ucizi", „să nu preacurveşti", „să nu furi", văd în aceste porunci o lege pusă înaintea mea, dar descopăr că am în mine porniri împotriva cărora s-au dat aceste porunci; mai mult. Însuşi faptul ca sunt oprit să ucid, arată ca uciderea este în firea mea (Vezi Rom. 3. 15). Ar fi zadarnic să fiu oprit să fac un lucru, dacă nu aş avea pornirea să-l fac; însă arătarea voii lui Dumnezeu, cu privire la ce ar trebui să fiu, arată pornirea voinţei mele de a fi tocmai cea ce nu trebuie să fiu. Lucrul acesta e lămurit, şi se potriveşte în totul cu învăţătura apostolului.

Totuşi, mulţi oameni, deşi spun că nu putem avea viaţa prin lege, pretind, în acelaşi timp, că legea este regula vieţii noastre. Apostolul, însă, spune: „toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem". (Gal. 3. 10). Puţin interesează starea lor personală: dacă sunt sub lege, fără doar şi poate că sunt sub blestem. Cineva, însă, ar putea spune: „sunt născut din nou, deci nu sunt sub blestem" dar, dacă naşterea din nou, nu scoate pe om de pe tărâmul legii, ea nu poate să-l aşeze dincolo de marginile blestemului. Dacă creştinul este sub lege, este supus neapărat blestemului legii. Dar ce are a face legea cu naşterea din nou? Unde găsim noi că e vorba de naşterea din nou în capitolul 20 al Exodului! Legea nu pune decât o singură întrebare omului, întrebare scurtă, aspră şi dreaptă, adică: „Eşti tu ce ar trebui să fii?" Dacă răspunsul este „nu", legea nu poate decât să arunce blestemele groaznice şi să ucidă pe om. Şi cine poate recunoaşte mai repede şi mai adânc, că nu este ce ar trebui să fie, dacă nu însuşi omul cu adevărat născut din nou? Aşa dar, dacă este sub lege, e neapărat sub blestem. Nu este cu putinţă ca legea, să-şi micşoreze cerinţele, nici să se amestece cu harul, chiar dacă e vorba de un om născut din nou. Oamenii, ştiind ca nu pot ajunge la înălţimea legii, caută totdeauna s-o pogoare la ei; însă e degeaba. Legea rămâne ce este, în toată sfinţenia, măreţia şi asprimea ei; ea nu primeşte decât o ascultare desăvârşită. Şi cine este omul, născut sau ne născut din nou, care să poată asculta de ea în acest chip? Se va zice: „Avem desăvârşirea în Hristos". E adevărat; însă nu prin lege, ci prin har şi nu le putem amesteca. Scriptura ne învaţă pe larg şi lămurit că nu suntem iertaţi sau îndreptăţiţi prin lege; nici că legea este regula vieţii noastre. Un lucru, care nu poate decât blestema, nu poate niciodată să dezvinovăţească; şi ceea ce nu poate decât ucide, nu poate fi niciodată o regulă de viaţa. Un om poate încerca mult şi bine să-şi facă avere prin bilanţul care-l declară în stare de faliment.

Citirea capitolului 15 din Faptele Apostolilor ne învaţă cum răspunde Duhul sfânt oricărei încercări de a pune pe credincioşii dintre Neamuri sub lege, luând-o ca regulă de viaţa. Atunci unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, şi au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, şi să li se ceară să păzească legea lui Moise (verset 5). Cererea acestor legiuitori din cele dintâi timpuri, nu era altceva decât şuierătura şarpelui străvechi din Eden, Însă Duhul Sfânt, prin glasul celor 12 apostoli şi al întregii Biserici, a răspuns, cum citim în versetele 7-8: „După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru şi le-a zis; „Fraţilor, ştiţi că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o lege între voi, ca, prin gura; mea, Neamurile să audă": – Ce? Cerinţele şi blestemele legii lui Moise? Nu: Nu aceasta era vestea pe care voia s-o audă sărmanii păcătoşi lipsiţi de orice putere; – ci „să audă cuvântul Evangheliei, şi să creadă". Iată ce se potrivea cu firea şi Fiinţa lui Dumnezeu. Aceşti Farisei, care se ridicau împotriva lui Barnaba şi Saul, nu erau trimeşi de El; ei n-aduceau veşti bune şi nu vesteau pacea; „picioarele" lor nu mai erau „frumoase" în ochii Aceluia căruia nu-i place decât îndurarea.

„Acum dar, urmează apostolul, de ce ispitiţi pe Dumnezeu, şi puneţi pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinţii noştri, nici noi nu l-am putut purta" (verset 10)? Foarte tari vorbe! Dumnezeu nu vrea „să se pună un jug pe grumazul celor cu inimile dezrobite prin Evanghelia

păcii; El vrea mai degrabă să-i îndemne să rămână tari în slobozenia lui Hristos, şi „să nu se plece iar sub jugul robiei” (Gal. 5.1). Dumnezeu nu vrea să trimită pe cei răscumpăraţi „la muntele care poate fi atins”, ca să fie îngroziţi „de negură, de întuneric sau de furtună” (Evrei 12). Cum am putea să ne gândim măcar, că Dumnezeu a voit să cârmuiască prin lege pe cei cărora le-a dat harul Lui? „Credem, a zis Petru, că noi, ca şi ei, suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus” (Fapte. 15.11). Iudeii, care primiseră legea, ca şi Neamurile care n-o primiseră, trebuiau de acum înainte sa fie „mântuiţi prin har”. Şi nu numai să fie „mântuiţi prin har”, ci trebuiau „să rămână tari” şi „să crească în acest har” (Rom. 5. 1-2; Gal. 5.1; 2 Pentru 3.18). A învăţa altceva, înseamnă a ispiti pe Dumnezeu. Aceşti Farisei răsturnau însăşi temelia credinţei creştinului; şi asta o fac toţi cei care caută să pună pe credincioşi sub lege. Nu este rău sau greşeală mai îngrozitoare în faţa Domnului decât să vii şi se-i dai zor cu legea. Ascultaţi vorbirea tăioasă şi de care se slujeşte Sfântul Duh, faţă de aceşti învăţători ei legii: „Şi schilodească-se odată cei ce ne turbură” (Gal. 5. 12).

S-au schimbat gândurile Duhului Sfânt în această privinţă? Nu mai înseamnă că „ispiteşti pe Dumnezeu” punând jugul legii pe grumazul unui păcătos? E după voia harului Lui, ca legea să fie citită în întregime păcătoşilor, ca arătare a voii lui Dumnezeu pentru ei? Cititorul să răspundă la aceste întrebări în lumina capitolului 15 din Faptele Apostolilor şi epistolei către Galateni. Numai aceste două părţi din Scriptura ar fi de ajuns, dacă n-ar mai fi altele, spre a dovedi că gândul lui Dumnezeu n-a fost niciodată ca „popoarele să audă cuvântul legii”. Dacă acesta i-ar fi fost gândul, ar fi ales pe cineva s-o facă să fie auzita. Dar nu; când Dumnezeu dă legea Lui groaznică, El n-a vorbit decât într-o limbă: „tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege” (Rom. 3.19): dar când a descoperit vestea buna a mântuirii prin sângele Mielului, a vorbit în limba „oricărui neam care este sub cer”.

A vorbit în aşa chip, că „fiecare în limba lui” a putut auzi dulcea veste a harului (Fapte. 2.1-11).

Când a dat Dumnezeu, de pe înălţimea muntelui Sinai, cerinţele grele ale legământului faptelor, nu s-a îndreptat decât către un singur popor, glasul Lui n-a fost auzit decât în marginile strâmte ele poporului iudeu. Dar atunci când Domnul Isus a înviat şi a trimes vestitorii mântuirii, zicându-le: „Duceţi-vă în toata lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16. 15; Vezi şi Luca 3. 6). Puternicul râu al harului lui Dumnezeu, a cărui albie a fost deschisă prin sângele Mielului, trebuia, prin puterea nemărginită a Duhului Sfânt, să se reverse mult mai departe decât îngrădirea strâmtă a lui Israel, şi să se răspândească asupra întregii omeniri pline de păcat. Trebuia „ca fiecare făptură sa audă în limba ei” vestea păcii, cuvântul Evangheliei, vestea mântuirii prin sângele de pe cruce. În sfârşit, ca să nu lipsească nimic spre a dovedi sărmanelor noastre inimi că muntele Sinai nu era locul unde au fost destăinuite tainele lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a spus prin gura unui prooroc şi a unui apostol: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia” (Ezech. 52. 7; Rom. 10.15). Însă acelaşi Duh Sfânt spune despre cei ce voiau sa fie învăţători ai Legii: „Şi schilodească-se odată, cei ce vă turbură!”

Aşadar, e învederat că legea nu este nici temelia vieţii pentru păcătos, nici regula de viaţă pentru creştin. Isus Hristos este şi una şi alta. El este viaţa şi regula vieţii noastre. Legea nu poate decât să blesteme şi să ucidă, Hristos este viaţa şi neprihănirea noastră; El a fost făcut blestem pentru noi, fiind atârnat pe lemn El s-a pogorât în locul unde păcătosul zăcea în moarte şi judecată, dezbrăcându-ne, prin moartea Lui de tot ce era, sau putea fi împotriva noastră, făcându-se, prin înviere, izvorul vieţii şi temelia unei vieţi sfinte pentru toţi cei ce cred în Numele Lui. Având, astfel, viaţa şi neprihănirea în El, suntem chemaţi să mergem, nu cum porunceşte legea, ci „să mergem cum a mers El”. (1Ioan 2-6). Ar fi aproape de prisos să mai spunem că a ucide, a curvi, a fura, sunt fapte cu totul potrivnice moralei creştine. Însa, dacă un creştin şi-ar rândui viaţa după aceste porunci, sau după cele zece porunci, ar putea să aducă el acele roade de preţ şi alese, despre care vorbeşte epistola către Efeseni? Cele zece porunci ar aduce ele oare pe un hoţ în stare să nu mai fure, ci să lucreze ca să aibă ce să dea? Ar schimba ele vreodată pe un hoţ într-un om muncilor şi vrednic de cinste? Se înţelege că nu. Legea spune: „să nu furi;” dar spune ea oare: „Du-te şi dă celui ce n-are; dă de mâncare vrăjmaşului tău, îmbracă-l şi-l binecuvintează? Înveseleşte, prin buna ta voinţa, prin purtarea ta, inima celui ce n-a căutat decât să-ţi facă rău?” Se înţelege că nu! Şi totuşi, dacă aş lua legea ca o regula de viaţă, ea n-ar putea decât să mă blesteme şi să mă ucidă. Cum se face că sfinţenia creştină e mai presus ca legea? Prin faptul că sunt slab şi legea nu-mi dă nici o putere, nu-mi arată nici o îndurare. Legea cere putere de la cel lipsit de putere şi-l blesteamă dacă n-o poate avea. Evanghelia dă putere celui ce n-o are şi-l binecuvintează în arătarea acestei puteri. Legea înfăţişează viaţa ca scop al ascultării; Evanghelia dă viaţa ca singura temelie adevărata a ascultării.

Dar ca să nu obosesc pe cititor cu prea multe dovezi, întreb în ce parte a Noului Testament a găsit el legea înfăţişată ca o regulă de viaţa? Hotărât că apostolul n-avea acest gând când spunea: „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură noua. Şi peste toţi cei ce vor umbla după dreptarul acesta şi peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace şi îndurare” (Gal. 6. 15-16)! Care „dreptar”? Legea? Nu, ci „o făptura rouă”. Apoi, în capitolul 20 din Exod, nu este vorba de „o făptura nouă”: dimpotrivă, capitolul acesta se îndreaptă spre om, aşa cum este, în starea firească în care-l ţine făptura lui cea veche, punându-l la încercare ca să ştie ce este în stare să facă. Dar, dacă legea era dreptarul după care trebuiau să trăiască credincioşii, de ce binecuvintează apostolul pe cei ce umblă după un dreptar aşa de deosebit? Pentru ce nu spune: „peste cei ce vor umbla după dreptarul celor zece porunci?” Nu e vădit, oare, din acest loc din Biblie, că Biserica lui Dumnezeu are un dreptar mai înalt după care să se umble? Fără îndoială că da. Deşi cele zece porunci fac parte din cărţile insuflate, ele nu puteau fi niciodată dreptarul vieţii pentru acela, care, prin harul fără margini, s-a făcut o făptură nouă, şi a primit o viaţă nouă în Hristos.

Însă, ar întreba cineva: „Nu este legea desăvârşită?” Şi dacă e desăvârşită, ce mai vrei? Legea este desăvârşită dumnezeieşte. Mai mult, din pricina desăvârşiri, legea blestemă şi ucide pe cei ce nu sunt desăvârşiţi, şi totuşi cutează să stea înaintea ei. „Legea este duhovnicească, dar eu sunt supus firii mele pământeşti” (Rom. 7. 14). Nu putem spune înde ajuns ce desăvârşită şi duhovnicească este legea. Dar această lege desăvârşită, pusă în legătură cu omenirea căzută, această lege duhovnicească, întâlnind „gândul firii pământeşti”, nu poate să aducă decât „mânie” şi „vrăjmăşie” (Rom. 4. 15; 7. 7). Pentru ce? Fiindcă legea nu este desăvârşita? Dimpotrivă, tocmai pentru că-i desăvârşită şi omul este păcătos. Dacă omul ar fi desăvârşit, ar împlini legea în tată desăvârşirea ei duhovnicească; şi apostolul ne învaţă, că, în ce priveşte pe adevăraţii creştini, deşi mai au în ei firea stricată, „totuşi porunca dreaptă a legii este împlinită în noi, care nu trăim după îndemnurile firii noastre pământeşti, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8. 4). „Cine iubeşte pe alţii, a împlinit Legea.... Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Rom. 13. 8-10; Vezi Gal. 5. 14, 22-23). Dacă iubesc pe cineva, nu-i voi lua ce-i al lui, voi căuta să-i fac orice bine pe care aş putea să-i fac. Toate acestea sunt lămurite şi uşoare de înţeles pentru un suflet duhovnicesc, dar nelămurite pentru cei care vor sa facă din lege regula vieţii, sau dreptarul vieţii pentru credincios.

Dacă privim legea, în cele două mari porunci ale ei, vedem că porunceşte omului să iubească pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul şi din tot cugetul, iar pe aproapele ca şi pe el însuşi. Aceasta este pe scurt legea. Iată ce vrea ea şi nimic mai puţin, Dar care fiu căzut al lui Adam a răspuns vreodată acestei cereri îndoite a legii? Cine-i omul care ar putea spune că iubeşte astfel pe Dumnezeu şi pe aproapele lui?

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună” (Rom. 8.7). Omul urăşte pe Dumnezeu şi căile Lui. Dumnezeu a venit în persoana Domnului Isus, arătându-se omului nu în strălucirea copleşitoare a măririi Lui, ci cu tot farmecul şi blândeţea unui har şi a unei bunăvoinţe desăvârşite. Care a fost sfârşitul? Omul urăşte pe Dumnezeu. „Acum le-au şi văzut, şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu” (Ioan 15. 24). Totuşi ar spune cineva: „Omul trebuie să iubească pe Dumnezeu”. Fără îndoială; şi, dacă nu-L iubeşte, e vrednic de moarte şi pieire veşnică. Dar legea poate da naştere acestei dragoste în inima omului? Asta era scopul ei? Nicidecum, „fiindcă legea aduce mânie;” ea a fost adăogată din pricina călcărilor de lege; „prin lege vine cunoştinţa deplină a păcatului” (Rom.4. 15; 5. 20; Gal 3. 19). Legea găseşte pe om într-o stare de vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu; şi fără să schimbe nimic din aceasta stare, pentru că nu poate, ea îi porunceşte să iubească pe Dumnezeu din toata inima, blestemându-l dacă n-o tace. Legea nu putea să schimbe sau să îmbunătăţească firea omului; ea nici nu era în stare să-i dea putere ca să răspundă cerinţelor ei drepte. Legea spune: „Fă aceasta şi vei trăi”. Porunceşte omului să iubească pe Dumnezeu. Ea nu descoperea ce este Dumnezeu faţă de om, chiar în vina şi dărăpănarea lui; doar spunea omului ce trebuia să fie pentru Dumnezeu. Aceasta era o slujbă grea! Nu era desfăşurarea puternicului farmec al firii lui Dumnezeu, pricinuind omului o adevărată căinţă înaintea lui Dumnezeu, topindu-i inima de gheaţă şi ridicându-i sufletul la o dragoste şi o slăvire neprefăcută. Legea era o poruncă hotărâtoare de a iubi pe Dumnezeu; şi, în loc să dea această dragoste, legea „aducea mânie”, nu pentru că Dumnezeu n-ar fi trebuit iubit, ci pentru că omul era un păcătos.

Mai departe, „să iubeşti pe aproapele tău ca şi pe tine însuţi”. Iubeşte omul din fire pe aproapele lui ca pe el însuşi? E aceasta regula care stăpâneşte mai mult în bănci, la bursă, în camerele de comerţ, în pieţele şi în târgurile acestei lumi? Din nenorocire, nu. Omul nu iubeşte pe aproapele lui cum iubeşte pe el însuşi. Fără îndoială ca trebuia şi ar fi făcut-o, dacă era într-o stare bună. Dar el este într-o stare cu totul rea, şi numai dacă este născut din nou (Ioan 3. 3-5) prin Cuvânt şi Duhul Sfânt poate „vedea şi intra în împărăţia lui Dumnezeu”. Legea nu poate aduce această «naştere din nou”. Ea ucide „omul vechi”, dar nu dă şi nici nu poate da „omul nou”. Ştim că Domnul Isus întruchipează în persoana Lui slăvită pe Dumnezeu şi pe aproapele nostru; fiind, după adevărata temelie a învăţăturii creştine, Dumnezeu arătat în trup (1 Tim. 3. 16). Cum s-a purtat omul cu Domnul Isus? La iubit din toată inima ca pe el însuşi? Dimpotrivă. Omul l-a răstignit între doi tâlhari, după ce a găsit mai vrednic de cinste pe un hoţ şi un ucigaş, decât acea Fiinţă binecuvântată, care umbla din loc în loc făcând bine (Fapte. 10. 38); pogorându-se din locaşurile veşnice de lumină şi dragoste, fiind El însuşi întruparea vie a acestei dragoste şi lumini; El, a cărui inimă era plină de cea mai curată drăgălăşie pentru nevoile omenirii şi a cărui mână fusese gata totdeauna să şteargă lacrimile păcătosului şi să-i aline suferinţele. Astfel, privind crucea Domnului Isus, vedem dovada cea mai bună, că nu este cu putinţă firii omeneşti să ţină legea.

După tot ce am văzut până acum, omul duhovnicesc are un deosebit interes să ia seama la sfârşitul acestui capitol vrednic de luat în seamă, înfăţişarea lui Dumnezeu şi a păcătosului. „Domnul a zis lui Moise: „Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel... Să-mi ridici un altar din pământ pe care să-ţi aduci arderile de tot şi jertfele de mulţumire, oile şi boii. În orice loc, în care îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, şi te voi binecuvânta. Dacă-Mi vei ridica un altar de piatră, să mi-l zideşti din pietre necioplite; căci, cum îţi vei pune dalta în piatră, o vei pângări. Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ţi-se descopere goliciunea înaintea lui” (vers. 22-26).

Nu vedem aici pe om în starea unuia care face fapte, ci a unui închinător, şi lucrul acesta se arată la sfârşitul capitolului. Cât e de lămurit, după acest fapt, că aerul muntelui Sinai nu este acela pe care vrea Dumnezeu să-l respire păcătosul, şi că Sinaiul nu este locul unde poate să se întâlnească Dumnezeu şi omul.

„În orice loc, unde Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine şi te voi binecuvânta”. Cât este de deosebit acest loc, unde pune Dumnezeu arătarea numelui Lui şi unde „vine” ca să binecuvinteze pe poporul Lui de închinători, faţă de grozăviile muntelui în flăcări!

Afară de asta, Dumnezeu vrea să întâlnească pe păcătos la un altar de piatră necioplită şi care să n-aibă scări: – la un loc de închinare a cărui ridicare nu cere omului nici o muncă şi a cărui apropiere nu-i cere nici o opintire. Pietrele cioplite prin munca omului ar fi pângărit altarul; scările ar fi descoperit „goliciunea” omenească. Ce pildă minunată a locului unde se întâlneşte Dumnezeu acum cu păcătosul, adică în, persoana şi lucrarea Fiului Său, Isus Hristos, în care sunt împăcate toate cerinţele legii, dreptăţii şi cugetului. Totdeauna şi în orice loc, omul a fost pornit să-şi ia unealta ca să-şi ridice altarul şi să se apropie de el pe scări făcute de omul însuşi. Dar sfârşitul acestor încercări a fost „pângărire” şi „goliciune”. „Toţi am ajuns ca nişte necuraţi; şi toate faptele noastre bune sunt ca o haina mânjită. Toţi suntem ofiliţi ca o frunză, şi nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Isa. 64.6) Cine ar îndrăzni să se apropie de Dumnezeu într-o haina „mânjită?” – Sau să se înfăţişeze spre închinare în „goliciunea” lui? Ce este mai nepotrivit decât să le gândeşti să te apropii de Dumnezeu într-un chip, care aduce, fără întârziere, fie mânjire, fie goliciune? Totuşi, aşa se întâmpla ori de câte ori păcătosul vrea. prin silinţele lui, să-şi croiască un drum pe lângă Dumnezeu. Nu numai că silinţa e zadarnică, dar ea poartă şi puterea mânjirii şi a goliciunii. Dumnezeu s-a apropiat atât de păcătos, până în adâncul inimii lui, încât nu mai este nevoie să întrebuinţeze unealta legii, nici să urce treptele bunătăţii lui fireşti mai mult, dacă ar face acest lucru, şi-ar arată mânjirea şi goliciunea.

Cercetarea acestei părţi a cărţii Exodului poate să umple inima de uimire în faţa nemăsuratei înţelepciuni şi nemărginitei bunătăţi a lui Dumnezeu. Putem să vedem ce înseamnă o împărăţie, cârmuită de legile puse de Dumnezeu şi, în acelaşi timp, învăţăm să vedem minunata îndurare a celui ce, deşi este Dumnezeu atotputernic al cerului şi al pământului, poate totuşi sa se pogoare ca să judece pe oameni între ei cu privire la moartea unui bou (Cap. 22.10), împrumutul unei haine (verset 26), sau pierderea dintelui unui rob (21.27). Cine este asemenea Dumnezeului nostru celui veşnic, care se apleacă să se uite în ceruri şi pe pământ? El cârmuieşte lumea şi îngrijeşte de îmbrăcămintea uneia din făpturile Lui. El cârmuieşte zborul vulturului şi ia cunoştinţă de viermele care se târăşte. El se apleacă să orânduiască mişcările stelelor, fără număr, care se mişcă în spaţiu şi să ţină socoteală de căderea unei păsărele!

Felul hotărârilor arătate în capitolul 21, cuprinde pentru noi o îndoită învăţătură. Aceste porunci şi hotărâri aduc o îndoită dovadă, o îndoită veste şi ne înfăţişează un tablou cu două feţe. Ele ne vorbesc despre Dumnezeu şi despre om.

Mai întâi, în ce priveşte pe Dumnezeu, Îl vedem hotărând legi de o dreptate aspră, nepărtinitoare şi desăvârşită – „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mâna, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie” (vers. 24-25). Astfel era chipul legilor, poruncilor şi judecaţilor prin care îşi cârmuia Dumnezeu împărăţia pământească a lui Israel. El îngrijea de toţi; făcea dreptate fiecăruia în toate privinţele; nu părtinea pe nimeni, nu făcea deosebire între bogat şi sărac. Balanţa în care se cântăreau drepturile fiecăruia era de o dreptate dumnezeiască, încât nimeni nu se putea plânge de vreo hotărâre. Haina neprihănită a dreptăţii nu putea fi mânjită de petele ispitei, ale stricăciunii părtinirii. Ochiul şi mâna Unui făuritor de legi dumnezeieşti aveau grijă de toate. Arma dreptăţii nu lovea decât pe cel vinovat, pe când orice suflet ascultător se bucură de toate drepturile Lui.

Pe urmă, în ce priveşte pe om, este cu neputinţă sa străbatem aceste legi, să nu vedem grozava stricăciune a firii lui. Faptul că Dumnezeu a trebuit să dea legi împotriva unor omoruri, dovedeşte că omul era în stare să le facă; dacă aceste lucruri n-ar fi fost cu putinţă şi pornirea spre aceste omoruri n-ar fi fost la om, legile n-ar mai fi fost de folos. Însă, un mare număr de oameni, care, la auzul acestor grozăvii oprite în aceste capitole, ar putea spune ca Hazael: „Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri aşa de mari" (2 Împăraţi 8.13)? Cei ce vorbesc astfel nu s-au pogorât încă în adâncimile inimilor lor; fiindcă unele din omorurile oprite aici par a aşeza pe om, după obiceiurile şi apucăturile lui, mai jos decât un câine; aceste porunci dovedesc, întru-un chip netăgăduit, că omul cel mai bine crescut poartă în el sământa celor mai mari grozăvii. Pentru cine au fost date aceste legi? Pentru om. Erau trebuincioase? Fără îndoială. Ar fi fost cu totul de prisos dacă omul nu era în stare să săvârşească aceste păcate. Însă omul este în stare să facă aceste lucruri; şi astfel vedem că a căzut cel mai jos cu putinţă, că firea lui este cu desăvârşire stricată, că, din creştet până în picioare, nu este nimic bun în el (Isa. 1; Rom. 3.9-18).

Cum ar putea o asemenea fiinţă să stea fără frică, înaintea luminii scaunului de domnie al lui Dumnezeu? Cum ar putea sta în Sfânta Sfintelor pe marea de sticlă? Cum ar putea intra prin porţile de mărgăritar şi să meargă pe uliţa de aur a sfântului Ierusalim (Apoc. 4.6; 21.21) Răspunsul la aceste întrebări ne descopere minunile dragostei, care ne-a scăpat, şi puterea veşnică a sângelui Mielului. Oricât de mare ar fi căderea omului în păcat, dragostea lui Dumnezeu e şi mai mare; oricât de întunecată ar fi crima lui, sângele lui Isus poate s-o şteargă cu desăvârşire; oricât de adânca ar fi prăpastia care desparte pe om de Dumnezeu, crucea a făcut o cale. Dumnezeu s-a pogorât până la păcătos, ca să-l ridice la o slava nemărginită, la o unire veşnică cu Fiul Lui. Aşadar, putem scrie: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3.1)"! Numai dragostea lui Dumnezeu putea să cerceteze nevrednicia omului şi numai sângele lui Isus putea să întreacă vinovăţia lui. Însă acum însăşi adâncimea dărăpănării omului măreşte dragostea care l-a cercetat, iar nemărginirea nelegiuirii laudă puterea sângelui, care o poate şterge. Păcătosul cel mai de jos, crezând în Isus se poate bucura că Dumnezeu îl vede şi Îl arată „curat de tot" (Ioan 13.10).

Aceasta este îndoita învăţătură care se poate trage din aceste legi şi orânduieli, privite în întregimea lor: şi cu cât le vom cerceta în amănunt, cu atât le vom preţui desăvârşirea şi frumuseţea. Luaţi, de pildă, pe cea dintâi din aceste porunci, privitoare la robul evreu: „Dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească sase ani ca rob; dar, în al şaptelea, să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire. Dacă a intrat singur, să iasă singur; dacă era însurat, să iasă şi nevastă-sa împreună cu el. Dacă stăpânul lui i-a dat o nevasta, şi a avut fii şi fiice cu ea, nevasta şi copiii să fie ai stăpânului lui, iar el să iasă singur. Dacă robul va zice: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe nevastă-mea şi copiii mei, şi nu vreau să ies slobod, atunci stăpânul lui să-i ducă înaintea lui Dumnezeu, să-i apropie de uşă sau de stâlpul uşii, si stăpânul lui să-i găurească urechea cu o sula, şi robii să rămână pentru totdeauna în slujba lui" (Cap. 21.2-6). Robul era cu totul slobod, în ceea ce-l privea pe el personal. El făcuse tot ce i se ceruse şi acum putea să se ducă unde-i plăcea, având depline slobozenie; însă, din dragoste pentru stăpânii lui, pentru soţia şi copiii lui, putea să se supună de bună voie unei robii veşnice; nu numai atât, dar putea să poarte chiar în trupul lui semnele acestei robii.

Cititorul înţelept va recunoaşte uşor cum toate acestea ne vorbesc despre Domnul Isus. În El, vedem pe Acela care era la Tatăl, înainte ca să fie lumea, – prilejul veşnicilor fericiri, – putând pentru întreaga veşnicie să stăpânească acest loc, care era al Lui personal, şi pe care nimic nu-L silea să-l părăsească, decât dragostea fără margini. Astfel era dragostea Lui pentru Tatăl, ale Cărui planuri şi slavă le avea pe inimă; astfel era dragostea Lui pentru Biserică şi pentru fiecare din mădularele ei, pe care voia să-i mântuiască, încât s-a pogorât de bună voie pe pământ, s-a nimicit pe El însuşi, luând chipul unui rob şi purtând semnele unei robii veşnice, smerindu-se şi fiind supus până la moarte şi încă moarte de cruce. Psalmul 40.6 ne înfăţişează pe Domnul Isus în aceasta stare de ascultare: „Mi-ai străpuns urechile" cuvinte tâlcuite în Evrei 10.5, prin: „Mi-ai pregătit un trup". Psalmul 40 este arătarea hotărârii lui Isus de a face voia lui Dumnezeu: „Atunci am zis: „Iată-mă că vin! în sulul cărţii este scris despre mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule" (verse. 7-8). El a venit să facă voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea. N-a făcut niciodată voia Lui, nici chiar primind şi mântuind pe păcătoşi, deşi toată inima Lui iubitoare şi dragostea Lui erau în această lucrare slăvită. Cu toate acestea. El nu primeşte şi nici nu mântuieşte, decât ca un rob al poruncilor Tatălui. „Tot ce-Mi dă Tatăl, ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes. Şi voia Celui ce M-a trimes, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-i înviez în ziua de apoi" (Ioan 6.37.39; Matei 20.23).

Starea de rob pe care o ia Domnul Isus, ni se înfăţişează aici într-un chip foarte interesant. Prin harul desăvârşit, El se socoteşte dator să primească pe toţi aceia care sunt rânduiţi de Dumnezeu; şi nu numai să-i primească, ci să-i păzească de toate greutăţile şi încercările pe timpul călătoriei lor pe pământ, chiar în clipa morţii, dacă ea trebuie să vină pentru ei, şi să-i învie pe toţi în ziua de apoi. În ce siguranţa desăvârşita este aşezat mădularul cel mai slab al Bisericii lui Dumnezeu! El este veşnic povăţuit de Dumnezeu şi Isus este chezaşul îndeplinirii acestor planuri. Isus iubeşte pe Tatăl şi mărimea acestei dragoste este măsura siguranţei fiecărui mădular al familiei răscumpărate. Izbăvirea păcătosului, care crede în Fiul lui Dumnezeu, nu este decât arătarea dragostei Domnului Hristos faţă de Tatăl. Dacă numai unul din cei ce cred în Fiul ar pieri, din vreo pricină oarecare, acest fapt ar dovedi ca Domnul Isus nu este în stare să împlinească voia lui Dumnezeu, ceea ce ar fi un vădit blestem împotriva Numelui Lui celui sfânt, căruia i se cuvine toată cinstea şi slava în veci!

În robul evreu, găsim o pildă a lui Hristos în dragostea Lui desăvârşita pentru Tatăl. Ba mai mult. „Unii iubesc soţia şi copiii". Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta, ci sfânta şi fără prihană" (Efes. 5.25-27). În Scriptură, se găsesc locuri care înfăţişează pe Domnul Isus ca oglindirea robului evreu în dragostea Lui pentru Biserică, şi pentru toţi credincioşii în parte. Cititorul va găsi o învăţătură însemnată asupra acestui punct în capitolul 13 al Evangheliei după Matei; în capitolele 10 şi 15 ale Evangheliei după Ioan şi în capitolul 2 al epistolei către Evrei.

Înţelegerea acestei dragoste a lui Isus dă naştere în inimile noastre unei dragoste aprinse pentru Acela, care a putut arăta o dragoste atât de curată, atât de desăvârşită. Cum n-ar fi iubit femeia şi copiii robului evreu pe acela care, ca să rămână cu ei, s-a lepădat de bună voie de slobozenia lui? „Dragostea lui Hristos întrece orice cunoştinţă" (Efes. 3.19). Dragostea lui Hristos l-a făcut să se gândească la noi înainte de facerea lumii şi să ne cerceteze când s-a împlinit vremea, să se ducă de buna voie la stâlpul porţii, să sufere pentru noi pe cruce ca să ne ridice până la El, ca să facă din noi împreună locuitori în împărăţia şi slava Lui veşnică.

Aş ajunge prea departe, dacă aş vrea sa cercetez cu deamănuntul celelalte porunci şi hotărâri întâlnite în aceste capitole (Nota: Cercetarea cu deamănuntul a sărbătorilor despre care se vorbeşte în capitolul 23.13-14, şi de darurile arătate în capitolul 29, va fi mai la locul ei, când vom ajunge la cercetarea Leviticului.) Isprăvind, voi spune că este cu neputinţă ca, citind cineva aceste părţi din Biblie, să nu i se umple inima de slavă înaintea acestei adânci înţelepciuni, a desăvârşitei dreptăţi şi a acestor îndatoriri, care se arată pretutindeni: ele lasă în suflet încredinţarea că Acela, care a vorbit în aceste capitole, este Dumnezeul „singur adevărat", „singur înţelept" şi plin de îndurare nemărginită.

De-ar putea toate cugetările noastre asupra cuvântului Său veşnic, să aducă sufletele noastre la slăvirea Aceluia ale cărui căi desăvârşite şi însărcinări slăvite strălucesc în acest cuvânt, spre bucuria şi întărirea poporului Său răscumpărat.

Începutul acestui capitol arată în chip vădit întreaga alcătuire a legii vechi, „Dumnezeu a zis lui Moise: „Suie-te la Domnul, tu şi Aaron, Nadab şi Abihu, şi şaptezeci de bătrâni ai lui Israel, şi să vă închinaţi de departe, aruncându-vă cu faţa la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalţi să nu se apropie şi poporul să nu se suie cu el" (Vers. 1-2). Nicăieri, în poruncite legii, nu vom găsi aceste cuvinte de preţ: „Veniţi, apropiaţi-vă!" Nu, astfel de cuvinte nu puteau să se audă de pe înălţimea muntelui Sinai nici din umbra legii. Ele nu puteau fi rostite decât dincolo de mormântul gol al lui Isus, unde sângele de pe cruce deschisese o nădejde fără nori pentru privirea credinţei. Cuvintele „de departe" arată în chip lămurit legea, după cum „apropiaţi-vă" arată Evanghelia. Prin lege, fapta care putea să dea unui păcătos dreptul să se apropie nu se făcea niciodată. Omul nu ascultase, cum făgăduise, şi „sângele ţapului şi al taurului" (Levit. 16.18) nu puteau să ispăşească păcatul lui, nici să dea pace cugetului lui; din această pricină, trebuia să stea „departe". Făgăduinţele pe care le făcuse omul erau călcate şi păcatul lui nu era spălat; cum ar fi putut dar omul să se apropie? Sângele a zece mii de ţapi n-ar fi putut şterge nici una din petele care-i mânjeau cugetul, nici nu putea să-i dea simţământul liniştit al apropierii de un Dumnezeu drept şi plin de har.

Totuşi „legământul dintâi" (Evrei 9) este sfinţit cu sânge. Moise a clădit un altar la poalele muntelui, având „douăsprezece pietre, după numărul seminţiilor fiilor lui Israel" (Iosua 4 şi 1 Împăraţi 18. 31.) „A trimes pe nişte tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi de tot, şi să junghie tauri ca jertfe de mulţumire. Moise a luat jumătate din sânge, şi l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. – Moise a luat sângele şi a stropit poporul zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte" (Vers. 5-6, 8). Cu toate că, după cum spune apostolul, „este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele, el sfinţeşte şi aduce curăţire trupului" (Evrei 10.4; 9.13.); şi, ca „umbră a bunurilor viitoare" (Evrei 10.1), slujea să ţină poporul în legătura cu Dumnezeu.

„Moise s-a suit împreuna cu Aaron, Nadab şi Abihu, şi cu şaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăţia lui. El nu şi a întins mâna împotriva aleşilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, şi totuşi „au mâncat şi au băut" (vers. 9-11). Aşa era arătarea Dumnezeului lui Israel" în strălucire şi neprihănire, în slavă şi sfinţenie. Aici nu era arătarea dragostei Tatălui, nici glasul Lui dulce, răspândind pace şi încredere în inimă. Nu, „lucrarea de safir străveziu" arăta această neprihănire si strălucire care nu se putea ajunge; şi nu putea decât să spună păcătosului să stea „departe". Cu toate acestea au văzut pe Dumnezeu, şi totuşi au mâncat şi au băut, dovadă de îngăduinţa şi îndurarea dumnezeiască, precum şi de puterea sângelui!

Privind această întâmplare numai ca o închipuire, ea cuprinde totuşi multe lucruri care privesc inima. Jos era tabăra, iar sus piatra de safir; altarul, la poalele muntelui, ne vorbeşte de calea prin care păcătosul poate să scape de răutatea firii lui, şi să se ridice până la Dumnezeu, spre a-L sărbători şi slăvi în pace desăvârşită. Sângele, care curgea în jurul altarului, era singurul drept de a dăinui înaintea acestei slave, care „era ca un foc mistuitor înaintea copiilor lui Israel" (verset 17).

„Moise a intrat în mijlocul norului, şi s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi." Aceasta era într-adevăr pentru Moise o stare înaltă şi de sfinţenie. Fusese chemat departe de pământ şi de lucrurile pământeşti. Despărţit de înrâuririle firii înconjurătoare, el este închis împreună cu Dumnezeu, ca să audă din gura Lui adâncile minuni ale fiinţei lui Hristos şi ale lucrării Lui, aşa cum le înfăţişează chivotul în întocmirea şi uneltele lui, atât de plină de însemnările „chipurilor lucrurilor care sunt în ceruri" (Evrei 9. 23). Dumnezeu ştia bine care va fi sfârşitul legământului faptelor omului; şi el arată lui Moise, prin pilde şi umilire, gândurile Lui personale de dragoste şi poveţele Lui pline de har, arătate şi întărite prin Hristos.

În veci fie binecuvântat harul care nu ne-a lăsat sub legământlul faptelor. Binecuvântat fie Acela care pentru noi a amuţit tunetele legii şi a stins flăcările de pe Sinai prin „sângele legământului celui veşnic" (Evrei 13. 20), dându-ne o pace pe care n-o poate clătina nici o putere de pe pământ sau din iad. „Celui care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele său, şi a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin."

Capitolul acesta este începutul unuia din cele mai bogate vine a minei nesecate de scrieri insuflate; fiecare lovitură de ciocan scoate la iveală bogăţii noi. Noi cunoaştem o singură unealtă cu care se poate lucra într-o astfel de mina: lucrarea deosebită a Duhului Sfânt. Firea înconjurătoare nu poate folosi aici; înţelepciunea este oarbă; închipuirea este fără folos; priceperea cea mai mare, în loc să fie în stare să tălmăcească pildele sfinte, seamănă mai mult cu un liliac înaintea strălucirii soarelui, lovindu-se orbeşte de lucrurile pe care nu le poate deosebi. Trebuie să lăsăm la o parte înţelepciunea şi închipuirea noastră şi, cu o inima măsurată, cu un ochi neprefăcut şi cu gânduri duhovniceşti, să adâncim de aproape toate aceste amănunte atât de însemnate. Numai Duhul Sfânt ne poate călăuzi în încăperea sfânta a casei lui Dumnezeu, tălmăcindu-ne adevăratul preţ al lucrurilor pe care ni le înfăţişează. A încerca să înlocuim aceste lucruri cu ajutorul înţelepciunii nesfinţite, este mai nepotrivit decât a încerca să dregem un ceasornic cu cleştele şi ciocanul unui potcovar. „Chipurile lucrurilor care sunt în ceruri" (Evrei 9. 23) nu pot fi tălmăcite de înţelepciunea firească, oricât ar fi de mare; ele trebuiesc privite la lumina cerească. Pământul n-are nici o lumină ca să poată dezveli frumuseţile lor; Cel care a făcut chipurile, este singur în stare să arate însemnătatea lor; Cel ce a dat pildele singur poate sa le tălmăcească.

Pentru ochiul omului, s-ar părea că nu este rânduială în felul cum ne înfăţişează Duhul Sfânt întreaga întocmire a chivotului; dar nu este aşa: rânduiala cea mai desăvârşită domneşte peste tot. Capitolele 25 până la 30 alcătuiesc o parte deosebita a Exodului. Această parte se împarte în două: cea dintâi se isprăveşte la capitolul 27 verset 19 şi a doua le sfârşitul capitolului 30. Cea dintâi începe cu zugrăvirea chivotului mărturiei de dincolo de perdea, şi se isprăveşte cu a altarului de piatră şi a locului unde era aşezat. Găsim deci, în rândul întâi, scaunul de judecată al lui Dumnezeu, pe care stă Stăpânul pământului; apoi suntem duşi la locul unde întâlnea Dumnezeu pe păcătos în urma unei ispăşiri săvârşite. Pe urmă, în partea a doua, se arată cum se apropie omul de Dumnezeu; care sunt darurile, vrednicia şi răspunderile acelora care, ca preoţi, puteau să se apropie de faţa dumnezeiască, pentru ca să-i aducă cinste şi să se bucure de legătura cu El.

Aşadar, rânduiala este desăvârşită şi măreaţă. Nu poate fi altfel, căci aceasta rânduiala este dumnezeiască. Chivotul şi altarul de piatră alcătuiesc aproape două margini. Cea dintâi era scaunul lui Dumnezeu aşezat prin „dreptate" şi „judecată" (Ps. 89.14); cea din urma era locul unde se putea apropia păcătosul, unde „bunătatea şi adevărul" mergeau înaintea lui Dumnezeu. Omul, prin el însuşi, n-avea slobozenia să se apropie de chivot ca să găsească pe Dumnezeu, fiindcă „drumul în Locul prea sfânt, nu era încă deschis" (Evrei 9. 8). Dar Dumnezeu putea să vină la altarul de piatră ca să întâlnească pe omul păcătos! „Dreptatea şi judecata" nu puteau să îngăduie pe păcătos în locul sfânt: însă „bunătatea şi adevărul" puteau să aducă pe Dumnezeu, nu în lumina şi slava aceia în care se arată de obicei în mijlocul apărătorilor scaunului

Lui „Heruvimii slavei”, ci în lucrarea harului înfăţişată prin lucrurile şi orânduielile chivotului.

Toate acestea ne pot aminti calea pe care a mers Acela, care e înfăţişat în aceste pilde, şi care este miezul acestor umbre. El s-a pogorât de pe scaunul veşnic al lui Dumnezeu, din ceruri, până în adâncimile crucii de pe Golgota; a părăsit slava cerurilor pentru scara crucii, ca să poată aduce poporul Lui răscumpărat, iertat şi primit prin har, înaintea acestui scaun pe care l-a părăsit pentru el. Domnul Isus, prin fiinţa şi lucrarea Lui, umple tot locul gol care desparte scaunul lui Dumnezeu de umbra morţii, ca şi umbra morţii de scaunul lui Dumnezeu (Vezi Efes. 4.9-10). Prin El, Dumnezeu s-a pogorât, în harul desăvârşit, până la păcătos; prin El, păcătosul este adus, prin dreptate desăvârşită, până la Dumnezeu. Toată calea, de la cer până la pitarul de piatră, purta pecetea dragostei; şi toată calea, de la altarul de piatra până la cort, era stropită cu sângele ispăşirii (vezi Levitic 1.5; 3.2;4.6-7,16,18,30,34 etc.; 16.14,19; Evrei 9.16-12); iar închinătorul, trecând pe acest drum minunat, vede numele lui Isus tipărit pe tot ce se arată privirii lui! Fie ca acest Nume să fie cel mai scump inimilor noastre!

Să urmărim acum capitolele după înşiruirea lor. E vrednic de luat în seamă, că cel dintâi lucru pe care Dumnezeu îl aduce la cunoştinţa lui Moise, este planul îndurării Lui, potrivit căruia vrea să aşeze un altar sau o locuinţă sfântă în mijlocul poporului Lui, un altar alcăluit din materiale care au trăsătura lui Hristos şi duc chiar la El, ia fiinţa Lui, la lucrarea Lui si la roadele de preţ ale lucrării Lui, aşa cum se arată în lumina, – puterea şi bunătatea Sfântului Duh. Pe de altă parte, aceste materiale erau rodul bine-mirositor al harului lui Dumnezeu, darurile de buna voie ale inimilor predate. Dumnezeu, „pe care cerurile şi cerurile cerurilor nu pot să-L cuprindă” (1 Împăraţi 3.27), bine voia, prin harul Lui, să locuiască într-un cort, făcut pentru El de aceia a căror dorinţă arzătoare era să-L vadă de faţă în mijlocul lor. Acest cort putea fi privit în două feluri: întâi, ca o umbră slabă a lucrurilor din cer; pe urmă ca înfăţişând o asemănare a trupului Domnului Hristos. Deosebitele materiale din care este făcut, ni se vor înfăţişa pe măsură ce ne vom adânci în cercetarea noastră. Vom cerceta acum chivotul, masa şi sfeşnicul. Chivotul mărturiei ţine cel dintâi loc în îndrumările date lui Moise: şi locul lui în care era foarte deosebit, închis înăuntru de perdea, în sfânta sfintelor, el e temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Însuşi numele arata sufletului însemnătatea lui: un chivot e hărăzit să păstreze neatins ceea ce se închide în el. Într-un chivot a fost dus în siguranţă Noe cu familia lui şi tot felul de dobitoace peste valurile judecăţii, care acopereau pământul. Un chivot a fost, după cum am văzut în capitolul 2 al acestei cărţi, vasul de credinţă ca să păzească pe „copilul frumos” de apele morţii. Când este deci vorba de chivotul legământului (Numeri 10. 33; Deut. 31. 9; Ier. 3. 16; Evrei 9. 4), trebuie să ne gândim că Dumnezeu hotărâse ca acest chivot să păstreze neatins legământul Lui, în mijlocul unui popor supus greşelii. În acest chivot au fost aşezate cele două table din urmă, cele dintâi fiind sparte de piciorul muntelui (Ex. 33.19), spre a arăta că legământul cu omul a fost rupt, fiindcă lucrarea lui nu putea niciodată, în nici un chip, să fie temelia scaunului de cârmuire a lui Dumnezeu. „Dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Lui”, fie din punct de vedere pământesc, sau ceresc. Omul putea să greşească în îndeplinirea făgăduinţei pe care o făcuse de bună voie, din imboldul lui personal; însă trebuie ca Legea lui Dumnezeu să fie păstrată în întregimea şi dumnezeiasca ei desăvârşire. Dar Dumnezeu îşi aşeza scaunul în mijlocul poporului Lui, nu putea face acest lucru decât într-un chip vrednic de El. Dreptarul şi măsura judecaţii ca şi a cârmuirii Lui trebuie să fie desăvârşite.

„Sa faci nişte drugi de lemn de salcâm, şi să-i poleieşti cu aur. Să vâri drugii în verigile de pe laturile chivotului, ca să slujească la aducerea chivotului” (vers. 13,14). Chivotul legământului trebuie să însoţească poporul în toate călătoriile; nu s-a oprit niciodată cât timp Evreii erau o oştire gata de luptă; a fost purtat dintr-un loc în altul în pustie; a mers înaintea poporului prin mijlocul Iordanului; e fost locul de adunare al lui Israel în toate luptele din Canaan; era chezăşia sigură a puterii ori unde mergea chivotul. Nici o putere a vrăjmaşului nu putea dăinui înaintea arătării şi puterii lui Dumnezeu. Chivotul trebuia să fie tovarăşul de călătorie al lui Israel în pustie; iar drugii şi inelele arătau că e călător.

Cu toate acestea, chivotul nu trebuia să călătorească totdeauna. Mâhnirea lui David (Ps. 82. 1) şi războaiele lui Israel trebuiau să se sfârşească. Rugăciunea aceasta: „Scoală-Te, Dumnezeule, şi judecă pământul! Căci toate neamurile sunt ale Tale” (Ps. 82. 8), trebuie să ajungă la Dumnezeu şi să fie ascultată Această rugăciune măreaţa s-a împlinit în parte în zilele slăvile ale lui Solomon, atunci când preoţii au adus chivotul legământului Domnului la locul lui, în locui prea sfânt al casei, în Sfânta Sfintelor, sub aripele heruvimilor. Căci heruvimii aveau aripele întinse peste locul chivotului, şi acopereau chivotul şi drugii lui pe deasupra. Se dăduse drugilor o aşa lungime, încât capetele lor se vedeau din locul sfânt dinaintea locului prea sfânt, dar nu se vedeau de afară. Ei au fost acolo până în „ziua de azi” (1 Împăraţi 8. 6, 8). Nisipul pustiului trebuia să facă loc pământului de aur al templului (1 Împăraţi 6. 30). Călătoria chivotului se sfârşise; nu mai erau „nici potrivnic, nici nenorociri” (1 Împăraţi 5. 4), şi astfel au pus drugii înăuntru.

Aceasta însă nu era singura deosebire între chivotul din cort şi chivotul din templu. Apostolul, vorbind de chivotul din pustie, l-a zugrăvit ca pe „chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, şi tablele legământului” (Evrei 9.4). Astfel erau chivotul şi lucrurile pe care le cuprindea în timpul călătoriilor prin pustie; el cuprindea vasul cu mana, ca amintire a statorniciei lui Dumnezeu în ajutorarea poporului, răscumpărat prin pustie; apoi toiagul lui Aaron, „ca un semn pentru cei răzvrătiţi, ca să pună astfel capăt cârtirilor lor” (Vezi Ex. 16.32,34 şi Numeri 17.10). Când a venit însă clipa, în care drugii au trebuit să fie aşezaţi înăuntru, când călătoriile şi războaiele lui Israel au luat sfârşit, când casa „de mare faima şi slavă” (1 Cron. 22.5) a fost isprăvită, când soarele slavei lui Israel ajunsese la culme prin măreţia domniei lui Solomon, atunci amintirile lipsurilor şi greşelilor din pustie au pierit; n-a rămas decât ceea ce alcătuia temelia veşnică a scaunului Dumnezeului lui Israel şi al întregului pământ. „În chivot nu erau decât cele două table de piatra, pe care le-a pus Moise în el la Horeb.” (1 Împăraţi 8.9).

Însă toată această slavă trebuia să fie în curând întunecată de norii groşi ai nestatorniciei omului şi ai nemulţumirii lui Dumnezeu. Piciorul pustiitor al celui netăiat împrejur trebuia să treacă iar prin dărâmăturile acelei locuinţe măreţe şi lipsa luminii şi a slavei ei trebuia să pricinuiască fluieratul batjocoritor al străinului (1 Împăraţi 9.7.) Nu este aici locul să urmărim acest punct în amănunt; mă voi mărgini numai să trimet pe cititor la cea din urmă pomeneala, pe care o face cuvântul lui Dumnezeu despre chivotul legământului, în acel timp când păcatul şi nebunia omului nu vor mai tulbura locul de odihnă al acestui chivot, când nu va mai fi închis nici într-un cort cu perdele, nici într-un templu făcut de mâini omeneşti; „împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Sau. Şi El va împăraţi în vecii vecilor. Şi cei două zeci şi patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu feţele la pământ, şi s-au închinat lui Dumnezeu, şi au zis: „Îţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morţi, să răsplăteşti pe robii Tăi prooroci, pe sfinţi şi pe cei ce se tem de Numele Tău, mici si mari, şi să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pământul! Şi Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; şi s-a văzut chivotul legământului Său, în Templu! Său. Şi au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, şi o grindină mare” (Apoc. 11.15-19).

După chivot si ceea ce cuprinde el, vine „capacul ispăşirii.” „Să faci un capac al ispăşirii de aur curat: lungimea lui să fie de doi coţi şi jumătate, şi lăţimea lui de un cot şi jumătate. Să faci doi heruvimi de aur, să-i faci de aur bătut, la cele doua capete ale capacului ispăşirii.

Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispăşirii, şi cu feţele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă faţa întoarsă spre capacul ispăşirii. Să pui capul ispăşirii pe chivot, şi în chivot sa pui mărturia, pe care ţi-o voi da. Acolo mă voi întâlni cu tine; şi de la înălţimea capacului ispăşirii, dintre cei doi heruvimi aşezaţi pe chivotul mărturiei, îţi voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel" (vers. 17-22). Dumnezeu arată aici planul Său de îndurare, pogorându-se de pe muntele în flăcări, ca să-şi ia locul pe capacul ispăşirii. El putea să stea acolo, cât timp tablele mărturiei erau neatinse în chivot şi cât timp ceea ce înfăţişa puterea Lui în facerea şi îngrijirea lumii se ridica la dreapta şi la stânga, ca însoţitoare nedespărţite ale acestui scaun pe care Dumnezeu stătea, scaunul harului aşezat pe dreptate dumnezeiască şi sprijinit prin dreptate şi judecată. Acolo strălucea slava Dumnezeului lui Israel. De acolo izvorau poruncile Lui, îndulcite şi făcute plăcute prin izvorul de îndurare, de unde veneau şi mijlocitorul care le trimetea asemănătoare razelor soarelui din miezul zilei, care, trecând printr-un nor, înviorează şi rodesc, fără ca strălucirea lor să ne orbească. „Şi poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5.3), când le primim de deasupra capacului ispăşirii, fiindcă vin unite cu harul, care ne da ureche de auzit şi putere să ascultăm.

Chivotul şi capacul ispăşirii, privite ca un tot, sunt pentru noi o icoana izbitoare a lui Isus Hristos, în fiinţa şi lucrarea Lui. Prin faptul că a fost fără prihană faţă de lege, El a slăvit-o; iar, prin moartea Lui, s-a făcut o jertfă de ispăşire sau un capac de ispăşire pentru toţi cei ce cred în El (Rom. 3. 25). Îndurarea lui Dumnezeu nu putea sta decât pe o temelie de desăvârşită dreptate, „Harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viaţa veşnica, prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Rom. 5. 21). Singurul loc, unde se pot întâlni Dumnezeu şi omul, este acela unde harul şi dreptatea se întâlnesc într-o desăvârşită armonie. Nimic nu place lui Dumnezeu decât o dreptate desăvârşită, şi nimic nu place omului decât un har desăvârşit. Numai la cruce „bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută" (Ps. 85. 10): astfel păcătosul care crede găseşte pace pentru sufletul lui. El vede că dreptatea lui Dumnezeu şi dezvinovăţirea lui stau pe aceeaşi temelie, adică pe lucrarea săvârşită de Domnul Hristos. Când omul, sub îmboldirea puternică a adevărului lui Dumnezeu, la locul care i se cuvine ca păcătos, Dumnezeu poate prin harul Său, să-i ia locul ca Mântuitor; şi atunci orice întrebare este lămurită, căci crucea a răspuns tuturor cerinţelor dreptăţii dumnezeieşti, iar râurile harului puteau să curgă în voie. Când un Dumnezeu drept şi un păcătos pierdut se întâlnesc pe acelaşi capac al ispăşirii stropit cu sânge, totul este în rânduială şi pentru totdeauna, spre a proslăvi pe Dumnezeu intr-un chip desăvârşit şi spre a mântui pe păcătos pentru veşnicie. Trebuie ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, deşi orice om este un mincinos; şi când omul este adus înaintea lui Dumnezeu în aceeaşi stare de suflet, şi când a primit locul pe care i l-a dat adevărul lui Dumnezeu, atunci află că Dumnezeu s-a arătat ca un împărţitor al dreptăţii fără părtinire; cugetul lui găseşte astfel nu numai o pace asigurată, dar şi starea de a fi în legătură cu Dumnezeu şi de a asculta cuvântul Lui sfânt, în înţelepciunea legăturii în care i le-a adus harul dumnezeiesc.

„Locul prea sfânt" ne înfăţişează o întâmplare minunată. Chivotul, capacul ispăşirii, heruvimii, slava! Ce privelişte pentru marele preot al lui Israel, când intră o dată pe an, dincolo de perdea! Dea Domnul ca să ni se deschidă ochii şi priceperea să înţelegem mai bine adevărata însemnătate a acestor lucruri.

Apoi Moise primeşte îndrumări cu privire la „masa cu pâinile pentru punerea înainte". Pe această masă era aşezata hrana preoţilor lui Dumnezeu. Timp de şapte zile, aceste douăsprezece pâini, făcute din floare de făină şi tămâie curată, erau aduse înaintea lui Dumnezeu; în urma, erau înlocuite cu altele, şi erau ale preoţilor care le mâncau într-un loc sfânt (Levitic 24. 5-9). Ştim că aceste douăsprezece pâini înfăţişează pe „omul Isus Hristos". Floarea făinii din care erau făcute, este icoana preînchipuitoare a firii omeneşti a Mântuitorului, pe când tămâia curată închipuie întreaga predare a firii Lui omeneşti în slujba lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu îşi are preoţii Lui, care-i slujesc în locul sfânt, va avea fără îndoială şi o masă pentru ei, iar Hristos este pâinea de pe masă. Masa curată şi cele douăsprezece pâini închipuie pe Hristos, ca înfăţişându-se întotdeauna înaintea lui Dumnezeu, în toată curăţenia firii Lui omeneşti şi dat ca hrana familiei preoţeşti. Cele şapte zile arată că ne bucurăm de Hristos în chip desăvârşit, iar cele douăsprezece pâini arată că bucurarea aceasta se face în om şi prin om. Poate arată şi legătura Domnului Isus cu cele douăsprezece seminţii ale lui Israel şi cu cei doisprezece apostoli ai Mielului.

«Sfeşnicul de aur curat" vine la urmă, fiindcă preoţii lui Dumnezeu au nevoie de lumină ca şi de hrană: şi una şi alta o au prin Hristos. „Sfeşnicul acesta să fie făcut de aur bătut: piciorul, fusul, potiraşele, gămălioarele şi florile lui să fie dintr-o bucată". „Cele şapte candele, care luminau în faţa sfeşnicului", arată desăvârşirea luminii şi puterii Duhului Sfânt, întemeiate pe desăvârşirea lucrării Domnului Hristos. Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi niciodată despărţită de lucrarea Domnului Isus; aceasta se arată în două feluri în sfeşnicul de aur. Cele şapte candele unite de fus prin aur bătut, ne arată lucrarea îndeplinita de Domnul Hristos, ca fiind singura temelie pe care se sprijină arătarea Duhului Sfânt în Biserică. Duhul Sfânt n-a fost dat, decât după ce Isus a fost proslăvit (Vezi Ioan 7.39 şi Fapte. 19.2-6). În capitolul trei din Apocalipsă, Domnul Hristos este înfăţişat Bisericii din Sardes ca având şapte Duhuri, Stând la dreapta lui Dumnezeu, Domnul Isus a răspândit Duhul Sfânt asupra Bisericii Lui, pentru ca aceasta să poată străluci prin puterea şi desăvârşirea lucrării Lui.

Vedem de asemenea că una din slujbele deosebite ale lui Aaron era îngrijirea celor şapte candele. „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Porunceşte copiilor lui Israel să-ţi aducă pentru sfeşnic untdelemn curat de măsline tescuite, ca să ţină candelele aprinse neîncetat. Aaron să-l pregătească dincoace de perdeaua dinlăuntru, care este înaintea mărturiei, în cortul întâlnirii, pentru ca să ardă neîncetat de seara până dimineaţa în faţa Domnului. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri. Să aşeze candelele în sfeşnicul de aur curat, ca să ardă neîncetat înaintea Domnului" (Levitic 24). Astfel, lucrarea Duhului Sfânt în Biserică este unită cu lucrarea Domnului Isus pe pământ şi în cer. Cele şapte candele erau, fără îndoială, acolo. Însă lucrarea şi paza preotului erau trebuincioase pentru aşezarea şi ţinerea lor aprinsă.

Preotul trebuia să se slujească într-una de mucări şi vase pentru cenuşă, menite sa primească ce cădea din candele, ca să scoată tot ce astupa curgerea undelemnului curat. Aceste mucări şi vase pentru cenuşă erau de asemenea de aur curat, pentru ca toate aceste lucruri erau rodul lucrării dumnezeieşti. Dacă Biserica este o „lumină", ea nu poate fi decât prin puterea Duhului Sfânt; iar aceasta putere se întemeiază pe Hristos, care prin jertfa Lui a ajuns izvorul şi puterea tuturor lucrurilor pentru Biserica Lui. Totul este de la Dumnezeu. Fie că privim înăuntrul acelei perdele minunate, fie că privim chivotul cu capacul şi cei doi heruvimi: sau că ne îndreptăm luarea aminte spre ce este în afara perdelei, pe masă şi sfeşnicul curat, împreună cu celelalte lucruri trebuincioase, totul ne vorbeşte despre Dumnezeu, descoperit în legătură cu Fiul, sau cu Duhul Sfânt.

Cititori creştini, chemarea voastră vă aşează în mijlocul acestor scumpe adevăruri. Locul vostru nu este numai în mijlocul „chipurilor lucrurilor care sunt în ceruri", ci chiar în mijlocul lucrurilor cereşti; aveţi „prin sângele lui Isus o intrare slobodă în locul prea sfânt" (Evrei 11.23; 10.19). Sunteţi preoţi pentru Dumnezeu. Pâinea pentru punerea înainte este a voastră. Locul vostru este la masa curată, ca să mâncaţi pâinea preoţească, în lumina Duhului Sfânt. Nimeni nu vă poate lua aceste drepturi dumnezeieşti, sunt ale voastre pentru totdeauna. Păziţi-vă de tot ce vă poate face să nu vă bucuraţi de aceste lucruri. Păziţi-vă de orice poftă, de orice simţire, de orice închipuire care n-ar fi curată. Ţineţi răstignit pe omul vostru vechi; fiţi morţi faţă de lume; îndepărtaţi pe Diavolul de la voi. Duhul Sfânt să va umple sufletul numai de Hristos; atunci veţi fi în adevăr sfinţi şi totdeauna fericiţi; veţi aduce roadă şi Tatăl va fi proslăvit prin voi şi „bucuria voastră va fi deplină".

În acest capitol este zugrăvirea perdelelor şi învelitorilor cortului, în care privirea duhovnicească descopere chipurile feluritelor trăsături ale Domnului. Hristos. „Cortul să-l faci din zece covoare de în subţire răsucit, şi din materii vopsite în albastru, purpuriu şi cărămiziu; pe el să faci heruvimi lucraţi cu măiestrie”. Astfel sunt deosebitele înfăţişări sub care se arată omul Isus Hristos (1 Tim. 2. 5). Inul subţire răsucit înfăţişează desăvârşita curăţenie a mersului şi fiinţei Lui; pe când materiile vopsite în albastru, purpuriu şi cărămiziu ni-l arata ca „Domnul cerurilor”, care trebuie să domnească după voia dumnezeiască, dar numai după ce a suferit. Avem dar în El un om fără prihană şi fără pată, un om ceresc, un om împărat, un om plin de suferinţe. Deosebitele materiale, pomenite aici, nu trebuiau să slujească numai pentru covoarele cortului, ci erau întrebuinţate şi pentru perdeaua (verset 31) „de la intrarea cortului” (verset 36), pentru poarta curţii cortului (cap. 27. 16), pentru veşmintele preoţilor pentru slujba sfântului locaş şi pentru veşmintele lui Aaron (cap. 39.1). Într-un cuvânt, Hristos era pretutindeni, Hristos în totul şi nimic afară de El!

„Inul subţire răsucit”, icoana firii omeneşti, curată şi fără pată, a lui Hristos, deschide minţii noastre un bogat izvor de gândire (Notă: Cuvintele de „strălucitor şi curat” (Apoc. 19. 8) dau o putere şi o frumuseţe deosebită chipului în care Duhul Sfânt ni se înfăţişează în inul subţire. „Într-adevăr, nu poate fi icoană mai dreaptă” a firii pământeşti curate şi fără pată.).

Adevărul cu privire la firea omenească a lui Hristos, trebuie primit, întocmai cum învaţă Scriptura. El este Adevărul de temelie; şi dacă nu este primit, apărat şi mărturisit aşa cum îl descopere Dumnezeu în Cuvântul Lui, tot ce se întemeiază pe el, ar putea fi dărâmat. Dacă greşim asupra unui punct aşa de însemnat, nu vom putea fi lămuriţi cu adevărat, în nici o privinţă. Nu este nimic mai de plâns decât nelămurirea care stăpâneşte gândurile celor mai mulţi asupra unei învăţături atât de însemnate. Cu mai mult respect pentru Cuvântul Domnului, vom ajunge să-l cunoaştem mai bine, ferindu-ne astfel de părerile greşite, nechibzuite, care întristează pe Duhul sfânt al lui Dumnezeu, a cărui lucrare este să mărturisească despre Isus.

Când a vestit Mariei îngerul naşterea Mântuitorului, i-a zis: „Cum se face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat” (Luca 1. 34)? Slaba ei judecată nu putea înţelege şi cu atât mai puţin să pătrundă taina minunata „a lui Dumnezeu aretat în trup” (1 Tim. 3.16) Dar ascultaţi răspunsul îngerului: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui prea înalt te va umbri. De aceea Sfântul, care Se va naşte din tine, va fi chemat Fiul Lui Dumnezeu” (Luca 1. 35)

Maria îşi închipuia, fără îndoială, că această naştere trebuia sa aibă loc în chip firesc; dar îngerul îi spune lămurit, descoperindu-i taina puterii dumnezeieşti. El îi face cunoscut că puterea aceasta va întocmi un om „omul al doilea, venit din cer” (1 Cor. 15. 47), un om a cărui fire dumnezeiască nu putea fi în legătură cu nici una din întinăciunile firii omeneşti. Isus a fost trimes într-o fire asemănătoare cu a păcatului – fără păcat însă. El era părtaş cărnii şi sângelui – fără nici un amestec cu răul care stăpânea lumea, în mijlocul căreia venise.

Iată, cum am mai spus, un adevăr de mare preţ, căruia trebuie să ne supunem pe deplin, şi să-l păstrăm cu credinţă şi tărie. Întruparea Fiului, a doua persoană a treimii veşnice, este marea taină a evlaviei, care are ca temelie felul, cum prin puterea Duhului Sfânt, S-a întrupat în sânul Fecioarei, şi Care a fost dovedit neprihănit, trăind în trup (1 Tim. 3.16), fiind astfel Dumnezeu. Om proslăvit în ceruri, Capul, Pilda, şi locţiitorul Bisericii răscumpărate de Dumnezeu. Curăţia fără pată a firii Lui omeneşti răspundea cerinţelor lui Dumnezeu; firea omenească însăşi răspundea nevoilor omului. El era om, căci nimeni altul decât omul nu putea răspunde la tot ce a adus căderea omului; dar El era un om care putea mulţumi toate cerinţele slavei lui Dumnezeu. El era adevărat om, dar curat, fără pată; Dumnezeu putea găsi plăcere în El, iar omul putea să se sprijine pe El, fără teamă. Pentru creştin, toate acestea n-au nici un preţ, dacă le despărţim de moartea şi învierea lui Isus. N-avem nevoie numai de un Hristos întrupat – ci de un Hristos răstignit şi înviat. Trebuia ca El să se întrupeze pentru ca să poată fi răstignit; dar numai moartea şi învierea Lui fac ca întruparea Lui să fie folositoare pentru noi. A crede că Isus, prin întrupare, s-ar fi unit cu firea păcătoasă, este o greşeală de moarte; aşa ceva ar fi fost cu neputinţă.

El însuşi ne învaţă în privinţa aceasta, „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12. 24).

Nu putea fi nici o legătură între păcat şi Fiinţa lui sfântă, născută din Maria; nici o legătură între o carne muritoare şi supusă putrezirii şi între Acela în care Satana nu găsea nimic, asupra Căruia moartea n-avea nici o putere, astfel că El a putut să-şi dea viaţa (Ioan 14.30; 10.18). Moartea pe care El e suferit-o de bune voie este singura legătură între Hristos şi aleşii Săi. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui” (Rom. 6. 5-6.). În El aţi fost tăiaţi împrejur, cu o tăiere, făcuta nu de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti, fiind îngropaţi împreună cu El prin botez, şi înviaţi în El şi împreună cu El, prin credinţă în puterea lui Dumnezeu, Care L-a înviat din morţi” (Coloseni 2.11-12). Găsim deci în cap. 6 al epistolei către Romani şi al doilea din epistola către Coloseni, o arătare lămurită a marelui adevăr de care vorbim. Nu se putea decât prin moarte ca, Isus să fie una cu ai Lui (Efes. 1. 20; 2. 8). Trebuia ca bobul de grâu să cadă în pământ şi să moară, pentru ca să dea un spic bogat care să fie cules în grânar.

Covoarele de în subţire răsucit ne vorbesc de curăţia Lui Hristos.

Am văzut până acum, felul cum a fost zămislit şi născut (Luca 1.26-28), şi, dacă am urmări tot mersul vieţii Sale pe pământ, am vedea în tot timpul şi peste tot aceeaşi curăţie desăvârşită. El a petrecut 40 de zile în pustie, ispitit de diavol, dar firea Lui n-a răspuns cu nimic îndemnurilor de puţin preţ ale Ispititorului. Hristos putea atinge pe „leproşi” fără să fie pângărit. El putea atinge sicriul unui mort fără să ia mirosul mortului. El putea trece „fără păcat” prin mijlocul stricăciunii. El era om, fără îndoială, dar cu totul deosebit de ceilalţi.

El singur a putut spune: „Nu vei îngădui ca „Prea iubitul Tău să vadă putrezirea” (Ps. 16. 10) Aceasta era în legătură cu firea Lui, care fiind sfântă şi desăvârşit de curată, a putut purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2. 24), nu până la lemn, cum voiau unii să înveţe-ci „pe lemn”. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El la făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (1 Cor. 5. 28).

Albastrul este coloarea cerului şi înfăţişează firea sau caracterul ceresc al lui Isus, care cu toate că a fost om şi a intrat în toate împrejurările vieţii omeneşti „în afară de păcat,” era totuşi Domnul „venit din cer” (1 Cor. 15. 47). Cu toate că a fost om adevărat, El umbla totuşi în cunoştinţa necurmată a înaltei Lui vrednicii, ca un străin ceresc; n-a uitat nici o clipă de unde era, unde se găsea şi unde se ducea. Izvorul lucrurilor Sale era sus. Pământul nu-L putea face nici mai bogat, nici mai sărac. El a văzut că lumea aceasta era „un pământ sec, uscat şi fără apă” (Ps. 63. 1); de aceea sufletul său nu se putea adăpa decât de sus şi a se hrăni cu ce era ceresc.

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorât din cer, adică Fiul Omului, care este în cer” (Ioan 3. 13). Purpuriul este o icoană a împărăţiei sau stăpânirii şi ne face să ne gândim la Cel ce „s-a născut împărat al Iudeilor” şi S-a arătat Iudeilor ca împărat, dar a fost lepădat (Ioan 19.2) şi Care a făcut o frumoasă mărturisire în faţa lui Pilat, spunând că El este împărat, chiar atunci, când, omeneşte vorbind, n-avea nici urmă de împărat. „Tu ai spus că Eu sunt împărat” (Ioan 18.37). „Şi veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii şi venind pe norii Cerului” (Marcu 14.62; Daniel 7.13). Apoi vina Lui, scrisă pe cruce în latineşte, evreieşte, greceşte, limbile religiei ştiinţei şi cârmuirii, arăta că El este „Isus din Nazaret, împăratul Iudeilor” (Ioan 19.20-21). Pământul, spre nefericirea lui, nu i-a recunoscut drepturile, în ceruri însă totul se schimbă; acolo drepturile Lui au fost recunoscute în totul. El a fost primit ca Biruitor în locaşurile luminii veşnice; a fost încununat cu slavă şi cinste, şi, în mijlocul strigatelor de bucurie ale oştilor cereşti, Şi-a luat locul pe scaunul de domnie al slavei, aşteptând până ce toţi vrăjmaşii Lui vor fi puşi sub picioarele Lui.

„Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? împăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor”. Cel ce şade în ceruri râde şi Domnul îşi baie joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbeşte, şi-i îngrozeşte cu urgia Sa, zicând: „Totuşi Eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt. Eu voi vesti hotărârea Lui, zice Unsul. Domnul Mi-a zis: „Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi şi-Ţi voi da neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar. Acum dar, împăraţi, purtaţi-vă cu înţelepciune! Luaţi învăţătură, judecătorii pământului! Slujiţi Domnului cu frică, bucuraţi-vă tremurând. Daţi cinste Fiului, ca să nu se mânie şi sa nu pieriţi pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toţi câţi se încred în El” (Ps. 2).

„Cărămiziul” înfăţişează pe Hristos vărsându-Şi sângele. „Hristos a pătimit pentru noi în trup” (1 Petru 4.1). Fără moarte, totul ar fi fost în zadar. Albastrul şi purpuriul fără cărămiziu, n-ar fi fost desăvârşit. Numai prin moarte, Hristos a biruit pe cel ce avea puterea morţii. Aşezând în faţa noastră o icoana a lui Hristos, adevăratul cort, Duhul Sfânt nu putea lăsa la o parte această latură a firii Lui, care e temelia unirii Lui cu Trupul Său, Biserica, temelia drepturilor Lui la scaunul de domnie al lui David şi temelia stăpânirii Lui asupra firii întregi. Într-un cuvânt, în aceste covoare pline de înţeles, Duhul Sfânt ne înfăţişează pe Domnul Isus, nu numai ca Om curat fără pată, ca Om împărat, dar şi ca Om care sufere pentru noi, ca Omul care, prin moartea Sa, a dobândit un drept asupra a tot ce înţelepciunea dumnezeiască îi hotărâse mai dinainte.

Dar covoarele cortului mai scot la iveală armonia şi tăria firii Domnului Isus ale cărui trăsături sunt desăvârşite şi la locul lor.

Totul era într-o potrivire desăvârşită înaintea lui Dumnezeu, aşa cum a fost arătat în izvorul dat lui Moise pe munte (Exod 25.40; Evrei 8.5; Fapte. 7.44) şi în cortul ridicat pe pământ. „Cinci din aceste covoare să fie prinse împreuna, iar celelalte cinci covoare să fie de asemenea prinse împreună (verset 3). Aceasta arata cum totul se potrivea într-o frumuseţe desăvârşită în toate căile lui Isus, ca om desăvârşit, mergând pe pământ în orice împrejurare sau legătură L-am privi. În toate împrejurările, în toate clipele, în toate locurile, Isus era omul desăvârşit.

«Fiecare covor să aibă aceeaşi măsura”. Cele doua împreunări de covoare înfăţişează cele două laturi ale firii lui Hristos: ca lucrând faţa de Dumnezeu şi faţă de om. Aceste două laturi le găsim şi în lege şi anume: ce era altarul lui Dumnezeu şi ce era datorat Omului; aşa e dacă privim înăuntrul lui Hristos, vedem că „legea este înăuntrul inimii mele” şi dacă ne uităm la purtarea lui în afară, găsim aceste două laturi încheiate în chip minunat şi unite împreună prin harul şi puterea dumnezeiască din El.

„La marginea covorului cu care se sfârşeşte cea dintâi împreunare de covoare să faci nişte chiotori albastre; tot aşa să faci şi la marginea covorului cu care se sfârşeşte a doua împreunare de covoare… Apoi să faci cincizeci de copci de aur şi cu copcile acestea să prinzi covoarele unul de altul, aşa încât cortul să alcătuiască un întreg”. Avem aici, în chiotorile albastre şi în copcile de aur, acel har ceresc si acea putere sau tărie dumnezeiască ce făceau pe Hristos în stare să potrivească de minune cerinţele lui Dumnezeu cu nevoile omului, aşa că, răspunzând la amândouă, El totdeauna rămânea aceeaşi Persoana, una în fiinţa Sa. Când oamenii făţarnici şi cu vicleşug îl întrebau: „Se cade să dăm bir Cezarului sau nu”, răspunsul lui înţelept era: „Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Şi nu numai Cezar, ci orice om îşi găsea răspuns în Hristos la toate cerinţele firii lui.

El avea în El firea lui Dumnezeu şi a omului, aşa că cerinţele celor două firi erau împlinite în chip desăvârşit în El. Cititorul poate vedea singur acest adevăr în evanghelii.

Deasupra covoarelor, despre care am vorbit, mai erau altele de păr de capră (vers. 7-14), care ascundeau celor de afară frumuseţea celor dintâi. Ele înfăţişează despărţirea de răul înconjurător. Cei ce aveau dreptul să intre în locul sfânt, nu vedeau decât: albastrul, purpuriul, cărămiziul şi inul subţire răsucit, icoana virtuţilor felurite, ale acelui cort dumnezeiesc unde locuia Dumnezeu Însuşi, dincolo de perdeaua dinăuntru; adică înfăţişa pe Hristos, prin al cărui trup străluceau razele firii dumnezeieşti, în chip aşa de atrăgător că păcătosul le putea privi, fără să fie copleşit de frumuseţea lor orbitoare.

În timpul trecerii Sale pe pământ, cât de puţini L-au cunoscut într-adevăr! Ce puţini au putut pătrunde şi preţui taina adânca a fiinţei Lui! Ce puţini au văzut „albastrul, purpuriul, cărămiziul şi inul subţire răsucit!

Numai când credinţa aduce pe om înaintea Lui, lasă El lumina să străbată prin norul întunecos.

Pentru ochiul firesc, persoana lui Isus părea rece şi aspră. Aceasta ne înfăţişează „covoarele de păr de capră” Ele arată deplina despărţire a Lui, nu de păcătoşi, ci de răul înconjurător, de gândurile, şi rânduirile omeneşti. N-avea nici în clin nici în mâneca cu omul, cu toate că era om; firea omenească nu-l putea înţelege, nu se putea bucura de EL „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes”. Şi, dacă vreunul din cei ce erau „atraşi mărturisea Numele Lui, El îi spunea: „Nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acestea, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (Ioan 6. 44 şi Matei 16. 17).

El era ca o rădăcină care ieşea dintr-un pământ sterp, neavând nici frumuseţea, nici strălucire, ca să atragă privirile sau să mulţumească inimile oamenilor. Lumea nu putea urma pe acela care trecea repede prin mijlocul ei, îmbrăcat „în covoarele de păr de capră”. Isus n-a fost popular.

Mulţimea a putut să-L urmeze câtva timp, pentru că minunile lui Isus răspundeau nevoilor ei — veneau după pâine şi peşte aceeaşi mulţime, care ar fi fost gata să strige: „Ia-L, ia-L, răstigneşte-L” (Ioan 19. 15), sau „Osana Fiul lui David” (Matei 21.9). Să nu uităm „covorul de păr de capră”!

Dar, dacă pieile de capră, înfăţişau despărţirea lui Isus de ale lumi, pieile de berbeci vopsite în roşu (verset 14) înfăţişau deplina predare a Domnului Isus în manile Tatălui, predare care a ţinut până la moarte.

El a fost singurul slujitor desăvârşit care a stătut vreodată în via lui Dumnezeu. Isus n-a avut decât o singură ţintă, pe care a urmărit-o fără să se abată nici o clipa, din iesle până la cruce; şi această ţinta era să slăvească pe Tatăl şi să ducă la bun sfârşit lucrul pe care-l primise de la El. „Nu ştiţi că trebuie să fiu în lucrurile Tatălui Meu”? aceasta era vorbirea Lui din copilărie încă, şi împlinirea acestor lucruri era ţinta vieţii Sale. Hrana Sa era împlinirea voii celui ce-L trimisese, şi săvârşirea lucrării Lui (Ioan 4. 34). Deplina predare în mâinile Tatălui, îl despărţea de obiceiurile oamenilor. Pieile de viţel de mare (verset 14) înfăţişează acea veghere sfântă, prin care Domnul Isus se apăra de orice era potrivnic ţintei care-i umplea sufletul. El şi-a luat locul pentru Dumnezeu şi l-a ţinut cu o tărie, pe care nici o înrâurire omenească sau drăceasca, din iad sau de pe pământ, n-ar fi putut-o întrece. Învelitoarea „de piei de viţel de mare” era pe deasupra, arătând astfel că latura cea mai văzută a „omului Hristos Isus” era hotărârea de neînfrânt de a fi un martor al lui Dumnezeu pe pământ. El a fost adevăratul Nabot, dându-şi mai bucuros viaţa, decât să se lepede de adevărul lui Dumnezeu, sau să părăsească lucrul pentru care fusese trimes în lume.

Capra, berbecul şi viţelul de mare înfăţişează unele trăsături fireşti şi unele însuşiri morale, de care trebuie să ţinem seama deopotrivă, în Fiinţa lui Isus. Ochiul omenesc nu poate deosebi decât trăsăturile fireşti. El nu poate vedea nimic din harul, frumuseţea şi măreţia, care erau ascunse sub forma din afară a lui Isus din Nazaret, smerit şi dispreţuit. Când, de pe buzele Lui curgeau bogăţiile înţelepciunii cereşti, oamenii întrebau: „Nu este acesta tâmplarul” (Marcu 6. 3)? „Cum are omul acesta atâta învăţătură, căci n-a învăţat niciodată” (Ioan 1. 15)? Când mărturisea că este Fiul lui Dumnezeu, arătându-şi dumnezeirea Sa veşnică, i se răspundea: „N-ai nici cinzeci de ani”, sau luau pietre ca să arunce după El (Ioan 8, 57-59). Mărturisirea fariseilor „dar aceasta nu ştim de unde vine” (Ioan 9. 29) este mărturisirea oamenilor îndeobşte.

„Scândurile pentru cort erau făcute din acelaşi lemn, ca şi chivotul. Ele erau sprijinite pe temelii de argint; cârligele şi capetele lor erau de asemeni din argint, argintul de răscumpărare (Vezi vers. 11-16 de la cap. 50, şi vers. 25-28 cap. 38).

Toată lemnăria cortului se întemeiază pe ceea ce ne vorbeşte de răscumpărare sau ispăşire ca şi verigile şi căpătâiele de argint. Temeliile erau îngropate în nisip, verigile şi căpătâiele erau deasupra. Oricare ar fi adâncimea la care ne vom coborî, sau înălţimea, la care ne vom ridica, ne va izbi totdeauna de acest adevăr veşnic slăvit: „Am găsit un preţ de răscumpărare pentru el” (Iov 33. 24).

Slăvit să fie Domnul „căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur aţi fost răscumpăraţi ci cu sângele scump al lui Hristos, mielul fără cusur şi fără prihană” (I Petru 1. 18,19). Cortul era împărţit în trei părţi deosebite: „sfânta sfintelor (locul prea sfânt), locul sfânt şi curtea”.

Perdelele, care închideau intrarea în fiecare din aceste locuri, erau făcute din acelaşi material ca şi covoarele ce alcătuiau cortul în culorile: albastru, purpuriu, cărămiziu şi în subţire răsucit (cap. 26. 31-36; 27. 16). Hristos este singura poartă prin care se poate pătrunde în locurile slavei ce se vor arăta fie pe pământ, fie în cer. „Orice familie din ceruri şi de pe pământ” (Efes. 3. 15) îşi va primi locul în slava veşnică, datorită ispăşirii, săvârşite de Isus. Dacă Isus ne umple inimile, nu ne va fi greu să ne adâncim mai mult în înţelegerea însemnătăţii cortului, şi a tot ce cuprinde el. Ne trebuie însă o inimă plină de dragoste pentru Isus şi un suflet împăcat cu Dumnezeu prin sângele ce a curs pe cruce. Duhul lui Dumnezeu să ne facă în stare să înţelegem aceste lucruri şi să le adâncim cu mai multă râvnă. El să ne deschidă ochii sufleteşti, pentru ca să privim minunile slavei Sale.

Înainte de a intra în amănuntele privitoare la altarul de aramă şi curtea cortului, despre care vorbeşte acest capitol, vreau să îndrept luarea aminte a cititorului asupra spiritului urmat de Duhul Sfânt în această parte din Exod. Am băgat de seamă, că, între versetul 1 al cap. 25 şi versetul 19 al cap. 27, găsim chivotul, capacul ispăşirii, masa, sfeşnicul, cortul, perdelele, şi, în sfârşit, altarul de arama şi curtea, unde avea să fie pus acest altar.

Citind versetul 15 al cap. 35 şi versetul 25 al cap. 37 şi versetul 26 al cap. 40, vedem că, în fiecare din aceste locuri, se vorbeşte de altarul de aur pentru tămâiere între sfeşnic şi altarul de arama; în timp ce Dumnezeu vorbea lui Moise, altarul de aramă este pomenit îndată după sfeşnic şi perdelele cortului. De ce Dumnezeu, când dădea îndrumări asupra felului cum să fie aşezate lucrurile în locul sfânt, trece peste altarul tămâierii, pentru ca să pomenească despre altarul de aramă, care era la intrarea cortului? Iată, după mine, gândul lui Dumnezeu, în această privinţă. El arată, mai întâi, în ce fel se va descoperi El omului; pe urmă, arată felul cum trebuie sa se apropie omul de El. El stă pe scaunul Său de domnie, „ca Domn al întregului pământ” (Ioan 3-11); razele slavei Sale erau ascunse după perdeaua dinlăuntru, care înfăţişează pe Isus (Evrei 10.20); dar, dincoace de această perdea (locul sfânt), se descoperea El însuşi păcătosului în cea mai strânsă legătura cu omenirea, prin masa păinilor şi prin lumina şi puterea Duhului Sfânt, în sfeşnic. În urmă, vine firea lui Isus, ca om, coborât din cer pe pământ, înfăţişată în perdelele şi covoarele cortului; şi apoi altarul de arama, unde se întâlnesc un Dumnezeu Sfânt şi omul păcătos. Să ne întoarcem din nou în locul sfânt, unde Aaron şi fii săi aduceau jertfe mirositoare, pe altarul tămâierii. Nu poate fi vorba de altarul de aur, înainte de a fi un jertfitor, ca să ardă tămâie, căci Dumnezeu a arătat lui Moise icoana acestor lucruri, care sunt în ceruri după rânduiala în care trebuiesc înţelese de credinţă.

De altă parte, când Moise porunceşte adunării (cap. 35) când istoriseşte lucrările lui Beţaleel şi Oholiab (Cap. 37 şi 38) şi când pune cortul (cap. 40) urmăreşte rânduiala în care trebuia aşezată fiecare unealtă. Să trecem acum la altarul arderilor de tot. Era locul unde păcătosul se apropia de Dumnezeu, prin puterea şi în urma sângelui vărsat. El era aşezat, la intrare în curtea cortului şi pe acest altar se scurgea sângele jertfelor. Era făcut din lemn de salcâm şi din arama, din acelaşi lemn ca şi altarul tămâierii, dar dintr-un alt metal. Pricina este următoarea: Altarul de aramă este locul unde Dumnezeu se răfuieşte, cu păcatul după osânda cuvenită păcatului. Altarul tămâierii este locul de unde mireasma cea mai frumoasă, găsită în Isus, se urca până la scaunul de domnie al Tatălui. Lemnul de salcâm, care închipuie firea omenească a lui Isus, se găseşte şi la unul şi altul; însă, în altarul de aramă, Isus găseşte focul judecăţii dumnezeieşti, în celălalt El este mireasma plăcută care se înalţă necurmat înaintea lui Dumnezeu, La cel dintâi din aceste altare, focul mâniei dumnezeieşti a fost stins; la celălalt altar, trebuia aprins. Sufletul se bucură să găsească pe Hristos în amândouă; cel dintâi răspunde cerinţelor unui cuget vinovat, de care are nevoie un biet păcătos fără putere, biruit de păcat. Sufletul nu se poate bucura de o pace statornică, atât timp cât ochiul credinţei nu este îndreptat spre Isus, arătat în altarul de arama. Trebuie să vadă păcatul făcut cenuşă, prin focul acestui altar, ca să se poată bucura de o pace statornică în faţa lui Dumnezeu. Când ştiu, prin credinţa în mărturia lui Dumnezeu, că El însuşi a osândit păcatul meu în persoana lui Isus, când el însuşi a plătit ce datoram slavei Sale, şi a şters din ochii Săi, pentru totdeauna, vina păcatului meu, numai atunci mă pot bucura de o pace dumnezeiască veşnică.

Aurul închipuie firea dumnezeiască din „Omul” Isus, Arama închipuie dreptatea lui Dumnezeu care cere osândirea păcatului, ca în altarul de aramă, sau judecarea a tot ce este necurat (ligheanul de aramă, din cap. 30. 18.) Acest fapt ne arată de ce înăuntrul cortului totul era aur: chivotul, masa, sfeşnicul şi altarul tămâieri; toate închipuiau persoana curata şi sfânta a Domnului Isus. De alta parte, în afara cortului, totul era de aramă; altarul şi uneltele sale, ligheanul şi picioarele lui. Slava lui Dumnezeu, cerinţele dreptăţii şi sfinţeniei Lui trebuiau împăcate în ce priveşte păcatul, pentru ca apoi să te poţi bucura de tainele minunate ale persoanei lui Isus, arătate înăuntrul locaşului lui Dumnezeu.

Numai după ce am văzut că orice necurăţie a fost judecată, orice păcat spălat şi curăţat, mă pot apropia de Dumnezeu şi să-L preamăresc în locul prea sfânt, bucurându-mă de toată frumuseţea şi măreţia Omului Dumnezeu – Isus Hristos. Aceste lucruri se văd nu numai în cercetarea cortului, ci şi în alte părţi din Scriptură. Astfel în cap. 1 din Apocalipsa, Hristos este încins la piept cu un brâu de aur şi având picioarele ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor. „Brâul de aur” arată firea lui neprihănită; „picioarele ca arama aprinsă arată judecata şi osândirea răului; Dumnezeu nu poate îngădui răul, ci trebuie să-l nimicească sub picioarele Sale. Cu un astfel de Isus avem deaface. El judecă păcatul, dar scapă pe păcătos.

Credinţa vede păcatul nimicit, prefăcut în cenuşa la altarul de aramă; apoi se bucură de Isus, descoperit de lumina şi puterea Duhului Sfânt. Ea Îl găseşte la altarul de aur. În toată măreţia Lui; se hrăneşte cu El la masa de aur; Îl recunoaşte, în chivot, ca Unul care răspunde tuturor cerinţelor dreptăţii, dar şi nevoilor omului; ea Îl priveşte în perdele, şi citeşte peste tot Numele Său scump. De ce n-avem inimi, care să preţuiască şi să laude pe un Isus atât de slăvit!

Nimic nu poate fi mai însemnat în viată, decât o înţelegere a învăţăturii pe care ne-o înfăţişează altarul de aramă. Din pricină că nu cunosc această învăţătură, atâtea suflete îşi petrec viaţa în mâhnire. Ei nu şi-au văzut niciodată vinovăţia, spălată la altarul de aramă; n-au văzut niciodată, prin credinţă cum Dumnezeu însuşi a ispăşit pe cruce păcatele lor. Ele caută pacea pentru cugetul lor tulburat, în naşterea din nou, în roadele Duhului, în simţirile şi experienţele lor, lucruri frumoase şi bune în ele însele, dar care nu pot fi temelia unei păci adevărate. Ceea ce umple inima de pace adevărată este cunoaşterea a tot ce a făcut Dumnezeu la altarul de aramă. Cenuşa de pe altar ne aduce fericita veste, că totul a fost împlinit. Păcatele celui credincios au fost şterse de mâna Răscumpărătorului. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5. 21).

Orice păcat trebuie judecat; păcatele celui credincios au fost judecate la cruce, astfel că el este pe deplin dezvinovăţit. Toate păcatele şi toată necurăţia au fost luate de Dumnezeu însuşi. De aceea sunt cu totul şterse, ele au pierit pentru totdeauna în sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu.

Din partea lui Dumnezeu nu mai e nimic, dar nimic împotriva copilului Său. Totul a fost dat la o parte prin moartea Domnului Isus.

Fraţi iubiţi în Domnul Isus, vegheaţi ca inima voastră să fie în pace deplină, prin ceea ce Domnul nostru a făcut prin sângele curs pe cruce (Col. 1. 20)

Acest capitol ne arată preoţia în toată însemnătatea şi puterea ei, şi sunt pline de un adânc interes. Singur numele de preoţie trezeşte în inimă simţăminte de mare recunoştinţă faţa de harul, care nu numai că a găsit pentru noi un mijloc prin care să putem ajunge până în faţa lui Dumnezeu, dar şi mijloceşte ca să ne poată ţinea acolo, după felul şi cerinţele acestei înalte şi sfinte stări.

Preoţia lui Aaron era un dar al lui Dumnezeu făcut unui popor care, în el însuşi, era departe de El şi avea nevoie de cineva, care să stea pentru el neîncetat înaintea lui Dumnezeu. Capitolul 7 din epistola către Evrei ne învaţă că preoţia aceasta ţinea de lege, preotul fiind pus „prin legea unei porunci pământeşti” (verset 16); mai învăţăm că acei ce se îndeletniceau cu această slujba erau mai mulţi, „pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea” (verset 23) şi pentru că ei erau oameni supuşi slăbiciunii (verset 28). Această preoţie nu putea să ducă pe nimeni la desăvârşire; De aceea să dăm slava lui Dumnezeu că a rânduit-o „fără jurământ” (verset 21). Jurământul lui Dumnezeu nu se putea uni decât cu ceea ce trebuia sa rămână veşnic, adică preoţia desăvârşită, nepieritoare, ce nu se putea trece de la unul la altul, a marelui şi slăvitului nostru Melhisedec, care dă, atât jertfei cât şi preoţiei Sale, toată însemnătatea şi toată strălucita vrednicie a fiinţei Sale fără seamăn. Gândul că avem o asemenea jertfă şi un astfel de Preot stârneşte în inimă simţăminte de adâncă recunoştinţă.

În capitolul 28, este vorba despre veşminte, iar în capitolul 29 despre jertfe. Cele dintâi sunt într-o legătură mai strânsă cu nevoile norodului; cele din urma, cu drepturile lui Dumnezeu. Veşmintele sunt şi înfăţişează feluritele slujbe şi însuşiri ale preoţimii „Efodul” era cel mai de seamă veşmânt preoţesc; el era nedespărţit de cei doi umerari şi pieptar, şi ne învaţă astfel că puterea umărului preotului şi dragostea inimii sale erau în totul închinate intereselor acelora pe care îi înfăţişa şi pentru care purta efodul. Aceste lucruri, înfăţişate în pilde în Aaron, sunt împlinite în Hristos: puterea Lui fără seamăn şi iubirea Lui nemărginită sunt ale noastre pe vecie. Umărul, care ţine lumea, ţine pe cel mai slab şi neînsemnat mădular al adunării sau Bisericii lui Dumnezeu, răscumpărat cu preţ de sânge. Inima lui Isus este plină de o dragoste neschimbată, de o iubire veşnică şi neobosită pentru cel mai puţin luat în seamă din adunarea sau Biserica lui Dumnezeu.

Numele celor douăsprezece seminţii, săpate pe pietre scumpe, erau purtate, în acelaşi timp, pe umerii şi pe inima marelui preot (vers. 9-12; 15-29). Însuşirea deosebită a unei pietre scumpe stă în aceea că cu cât lumina care o luminează este mai puternică, cu atât ea străluceşte mai scânteietor.

Niciodată lumina nu poate să micşoreze strălucirea unei pietre scumpe; dimpotrivă, o măreşte. Cele douăsprezece seminţii, fără deosebire, şi cea mai mica şi cea mai mare, erau purtate neîncetat înaintea Domnului pe inima şi umerii lui Aaron. Toate laolaltă şi fiecare în parte erau ţinute înaintea lui Dumnezeu în această strălucire şi frumuseţe deplină şi nestricăcioasă, care ne înfăţişează adevărata stare, în care le pusese harul desăvârşit al Dumnezeului lui Israel, Norodul era înfăţişat înaintea lui Dumnezeu prin marele preot jertfitor. Oricare ar fi fost slăbiciunile, greşelile sau necazurile acestui popor, numele său strălucea pe „pieptar” cu o lumină ce nu putea fi întunecată. Domnul îi dăduse acest loc; cine ar fi putut să i-l smulgă? Cine altul ar fi putut să-l aşeze acolo? Cine ar fi putut străbate în locul sfânt, să ridice de pe inima lui Aaron numele unei singure seminţii a lui Israel? Cine ar fi putut întuneca strălucirea ce înconjura aceste nume, acolo unde le aşezase Dumnezeu? Ele erau în afară de atingerea oricărui vrăjmaş, dincolo de orice înrâurire rea.

Câtă îmbărbătare pentru copiii lui Dumnezeu, care sunt încercaţi, ispitiţi, loviţi în tot felul şi înjosiri, să se gândească la faptul că Dumnezeu nu-i vede decât pe inima lui Isus! Înaintea lui Dumnezeu ei strălucesc neîncetat în lumina fără seamăn a lui Hristos; ei sunt îmbrăcaţi cu o frumuseţe dumnezeiască. Lumea nu-i poate vedea astfel, dar Dumnezeu aşa îi vede şi aici e toată deosebirea.

Când oamenii privesc pe copiii lui Dumnezeu, nu văd decât petele şi cusururile lor; nu sunt în stare să vadă altceva, astfel că judecata lor este totdeauna greşită, totdeauna în parte. Ei nu pot vedea pietrele scânteietoare pe care iubirea cea fără sfârşit a săpat numele celor răscumpăraţi ai lui Dumnezeu. Este adevărat, creştinii ar trebui să se poarte cu mare băgare de seamă ca să nu dea lumii nici un prilej să-i vorbească de rău; ei ar trebui să caute „să stăruiască în bine" şi „să astupe gura oamenilor neştiutori şi proşti" (Rom. 2.7; 1 Pet. 2.15). Dacă, prin puterea Duhului Sfânt, ar pricepe frumuseţea cu care strălucesc neîncetat în faţa ochilor lui Dumnezeu, i-ar face plini de sfinţenie în toată purtarea lor; umblarea lor ar fi sfântă, curată, vrednică de Dumnezeu, şi lumina lor ar fi văzută de oameni. Cu cât vom pătrunde, prin credinţă, în adevărata noastră stare pe care o avem în Hristos, cu atât lucrarea din noi va fi mai adâncă şi adevărată, iar creşterea noastră duhovnicească se va arăta în chip vădit.

Dar, slavă Domnului! nu oamenii sunt aceia care ne judecă, ci Dumnezeu însuşi; şi, în îndurarea Lui, ne arată pe marele nostru preot „purtând necurmat pe inima lui judecata copiilor înaintea Domnului" (verset 30). Această siguranţă ne dă o pace adâncă şi trainică, o pace pe care nimic n-o poate zdruncina. Putem să ne mărturisim păcatele şi lipsurile şi să ne jelim uneori, ochiul poate fi atât de întunecat din pricina lacrimilor unei pocăinţe adevărate, încât aproape că nu suntem în stare să vedem strălucirea pietrelor scumpe pe care ne sunt săpate numele; cu toate acestea, numele noastre sunt totdeauna acolo, Dumnezeu le vede şi este de ajuns. El este slăvit prin strălucirea lor, – strălucire care nu vine de la noi, ci de la Dumnezeu însuşi, care ne-a îmbrăcat în ea. Noi nu eram decât întuneric, necurăţie şi sluţenie; Dumnezeu ne-a dat lumina, neprihănirea, frumuseţea – a Lui să fie lauda în vecii vecilor!

Brâul" este icoana bine cunoscută a slujbei; şi Hristos este Slujitorul hotărârilor şi dragostei lui Dumnezeu şi a nevoilor adânci şi felurite ale poporului Său. Hristos S-a încins El însuşi, pentru lucrul Sau, cu o lepădare de sine nestrămutată şi pe care nimic n-o putea doborî; şi când credinţa vede astfel pe Fiul lui Dumnezeu încins, crede că nici o greutate nu este prea mare pentru El. Vedem dar că toate însuşirile şi toată mărirea lui Hristos, în firea Lui dumnezeiasca, precum şi în cea omenească, intră cu totul în însuşirea Lui de slujitor. „Brâul să fie de aceeaşi lucrătură ca efodul şi prins pe el; să fie de aur, de fir albastru, purpuriu şi cărămiziu, şi de in subţire răsucit" (verset 8). Aceasta trebuie să răspundă tuturor cerinţelor sufletului şi celor mai aprinse dorinţe ale inimii. Hristos nu este numai jertfa înjunghiată pe altarul de aramă, ci şi Marele Preot jertfitor pus peste casa lui Dumnezeu. Apostolul poate zice astfel cu adevărat: „Să ne apropiem – Să ţinem; – să veghem unii asupra altora" (Evr. 10. 19-24).

„Să pui în pieptarul judecăţii Urim şi Tumim, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfăţişa el înaintea Domnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, când se va înfăţişa înaintea Domnului" (verset 30). Din felurite părţi ale Cuvântului, vedem că „Urim" era în legătură cu împărtăşirea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la feluritele întrebări, care se ridicau în istoria lui Israel. Astfel, de pildă, în timpul numirii lui Iosua, se spune: „Să se înfăţişeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului" (Numeri 27. 21). Despre Levi se spune: „Tumim şi Urim au fost încredinţaţi bărbatului sfânt, – ei învaţă pe Iacov poruncile Tale, şi pe Israel legea Ta" (Deut. 33. 8-10). „Saul a întrebat pe Domnul şi Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci" (1 Sam. 28. 6). „Şi dregătorul le-a spus să nu mănânce lucruri prea sfinte, până când un preot va întreba pe Urim şi Tumim" (Ezdra 2. 63). Vedem astfel că marele preot nu purta numai judecata adunării înaintea Domnului, ci şi făcea cunoscut adunării hotărârea rostită de Domnul: scumpe şi sfinte însărcinări! Tot astfel este, dar într-o desăvârşire dumnezeiască, cu „Marele nostru Preot, care a străbătut cerurile" (Evr. 4. 14). El poartă neîncetat pe inima Lui judecata poporului Său şi, prin Duhul Sfânt, El ne face cunoscut gândul lui Dumnezeu, cu privire la cele mai neînsemnate împrejurări ale vieţii noastre de toate zilele. Noi n-avem nevoie nici de vise, nici de vedenii: dacă în adevăr umblăm călăuziţi de Duhul, ne vom bucura de toată siguranţa ce o poate da desăvârşitul „Urim", pe care-l poartă pe inima Sa Marele nostru Preot.

„Mantia de sub efod s-o faci întreagă de materie albastră; – pe margine, de jur împrejurul tiviturii, să pui nişte rodii de culoare albastră, purpurie şi cărămizie, presărate cu clopoţei de aur: un clopoţel de aur şi o rodie, pe toată marginea mantiei de jur împrejur. Aaron se va îmbrăca cu ea ca să facă slujba; când va intra în locaşul sfânt înaintea Domnului şi când va ieşi din el, se va auzi sunetul clopoţeilor, aşa că el nu va muri" (vers. 31-35). Mantia albastră de sub efod este o icoană a firii cu totul cereşti a Marelui nostru Preot. El s-a dus în ceruri, dincolo de orice privire omenească; dar, prin puterea Duhului Sfânt, avem o mărturie că El trăieşte, înaintea lui Dumnezeu; dar nu numai o mărturie, ci şi roadă. „Un clopoţel de aur şi o rodie, un clopoţel de aur şi o rodie". – Aşa este rânduiala plină de frumuseţe a lui Dumnezeu. – O mărturie credincioasă dată marelui adevăr că Isus trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi, va fi strâns unită cu o slujbă rodnica. De am putea avea o înţelegere mai adânca a acestor scumpe şi sfinte adevăruri!

„Să faci şi o tablă de aur curat, şi să sapi pe ea, cum se sapă pe o pecete: „Sfânt Domnului". S-o legi cu o sfoară albastră de mitră, în partea dinainte a mitrei. Ea să fie pe fruntea lui Aaron; şi Aaron va purta fărădelegile săvârşite de copiii lui Israel când îşi aduc toate darurile lor sfinte; ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuţi înaintea Lui" (vers. 36-38). Aici este un adevăr de seamă pentru suflet. Tabla de aur, pe fruntea lui Aaron, înfăţişa sfinţenia din firea Domnului Isus. „Ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuţi înaintea Lui". Câtă linişte pentru inimă în mijlocul tuturor valurilor vieţii noastre! Marele nostru Preot stă „necurmat" înaintea lui Dumnezeu, pentru noi. Suntem înfăţişaţi prin El şi îndreptăţiţi în El. Sfinţenia Lui e a noastră. Cu cât ne vom cunoaşte mai adânc nevrednicia şi slăbiciunea noastră, cu atât vom fi mai încredinţaţi de acest adevăr umililor: că nimic bun nu locuieşte în noi; şi astfel vom binecuvânta cu mai multă râvnă pe Dumnezeul oricărui har pentru acest adevăr plin de mângâiere: „Ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuţi înaintea Lui".

Dacă s-a întâmplat ca cititorul meu să fie adesea ispitit şi istovit de îndoieli şi teamă, de urcări şi coborâri în starea lui duhovnicească, cu o pornire neîncetată de a privi în el însuşi, la sărmana sa inimă rece, nestatornică şi ursuze, n-are decât să se bizuie din toată inima pe acest adevăr de preţ, că Marele nostru Preot Hristos îl înfăţişează înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu; n-are decât să-şi aţintească privirea pe tabla de aur, şi să citească pe ea măsura primirii sale veşnice în faţa lui Dumnezeu. Duhul Sfânt să-l facă să guste dulceaţa şi puterea acestei învăţături dumnezeieşti şi cereşti!

„Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brâie, şi să le faci scufii, spre cinste şi podoabă. – Fă-le izmene de in, ca să-şi acopere goliciunea. – Aaron şi fiii lui le vor purta, când vor intra în cortul întâlnirii, sau când se vor apropia de altar, ca să facă slujba în locaşul sfânt; astfel ei nu se vor face vinovaţi şi nu vor muri" (vers. 40-43). Aici Aaron şi fiii lui înfăţişează pe Hristos şi Biserica, în puterea unei sigure neprihăniri dumnezeieşti şi veşnice. Veşmintele preoţeşti ale lui Aaron înfăţişează însuşirile lăuntrice foarte însemnate, personale şi veşnice ale lui Hristos; pe când „tunicile" şi „scufiile" fiilor lui Aaron înfăţişează harul felurit cu care este îmbrăcată Biserica, drept urmare a unirii ei cu Căpetenia cea mai mare a casei preoţeşti.

Astfel, tot ce ni se perindă pe dinaintea ochilor ne arată cu câtă duioşie plina de îndurare se îngrijea Domnul de nevoile poporului Său, îngăduind alor Săi să vadă pe Acela, care se pregătea să mijlocească pentru ei şi să-i înfăţişeze înaintea Lui, îmbrăcat cu toate veşmintele care răspundeau în totul stării poporului, aşa cum o cunoştea Dumnezeu. Nimic din ceea ce putea să dorească sau să aibă nevoie inima nu fusese uitat. Poporul Israel, privind pe Aaron din cap până la picioare, putea să vadă că nimic nu-i mai lipsea, de la mitra sfântă, care-i acoperea fruntea, până la clopoţeii şi la rodiile ce-i înconjurau marginea mantiei, toate erau aşa cum trebuiau sa fie, pentru că totul era asemenea chipului arătat pe munte, totul era după preţuirea pe care o făcuse Domnul pentru nevoile poporului Său şi pentru cerinţele Sale.

Dar mai este ceva care cere din partea cititorului, o luare aminte deosebită: felul în care aurul este băgat în lucrătura acestor haine. Despre aceasta se vorbeşte mai pe larg în cap. 39, dar tâlcuirea îşi poate găsi locul aici: „Au întins nişte plăci de aur, şi le-au tăiat în fire subţiri, pe care le-au ţesut în materiile vopsite în albastru, în purpuriu şi în cărămiziu, şi în in subţire; era lucrat cu măiestrie” (Cap. 39. 3). Am arătat ca „albastrul, purpuriul, cărămiziul şi inul subţire” înfăţişează feluritele însuşiri ale firii omeneşti ale lui Hristos, şi ca aurul înfăţişează firea Sa Dumnezeiască. Firele de aur erau ţesute cu măiestrie printre celălalt material, în aşa fel în cât să fie nedespărţit unite cu acesta şi totuşi să fie cu totul deosebite de el. Potrivirea acestei icoane izbitoare cu însuşirea Domnului Isus este plina de interes. În felurite întâmplări înfăţişate în Evanghelie, este uşor de deosebit însuşirea lămurită şi tainica unire a firii omeneşti cu cea dumnezeiască.

Priviţi, de pildă, pe Hristos pe marea Galileii. Se afla în mijlocul furtunii, „dormind pe un căpătâi” (Marcu 4, 38), scumpă arătare a firii Sale omeneşti! Dar după o clipă, El se arată în toată măreţia şi strălucirea firii dumnezeieşti; şi, ca cel mai înalt stăpânitor al lumii, cearta vântul şi porunceşte mării se tacă. Nu este aici nici opintire, nici grabă, nici pregătire mai dinainte. Odihna în firea omenească nu este mai firească decât lucrarea în firea dumnezeiască. Hristos este în totul la largul Său, atât într-o stare, cât şi în cealaltă. – Priviţi-L şi atunci când cei ce strângeau darea vorbesc lui Petru. Ca „Dumnezeu tare, atotputernic, stăpânul cerurilor şi al pământului”, El pune mâna pe comorile mării şi zice: „sunt ale Mele” (Ps. 50. 12; 24. 1; Iov 41. 2); şi, după ce a zis că; „a Lui este marea. El a făcut-o” (Ps. 55.5), schimbă felul de vorbire şi, arătându-Şi întreaga Sa fire omenească, se uneşte cu sărmanul Său ucenic prin aceste cuvinte mişcătoare: „Ia-o şi dă-le-o lor pentru Mine şi pentru tine” (Matei 17. 27). Cuvinte pline de har, aici mai ales, înaintea minunii care arăta, într-un chip atât de desăvârşit, dumnezeirea Aceluia, care se unea, astfel, într-o bunăvoinţă nesfârşită, cu un sărman viermuşor de pe pământ. – Şi la mormântul lui Lazăr (Ioan 11), El se înfioară şi plânge; şi aceşti fiori, aceste lacrămi izvorăsc din adâncul unei firi omeneşti depline, din acea inimă omenească ce simţea, ca nici o alta inimă, ce înseamnă să te afli în mijlocul unei lumi, unde păcatul a adus roade atât de grozave. Dar, ca Cel ce este Învierea şi Viaţa”, ca Cel ce ţine în mâna Sa atotputernică „cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor” (Apoc. 1. 18), El strigă: „Lazăre, vino afară!” şi, la glasul lui Isus, moartea şi mormântul îşi deschide porţile şi lasă să iasă afară pe prinsul lor.

Alte întâmplări din Evanghelie vor veni în mintea cititorului, ca lămuriri ale acestei împletituri de fire de aur cu „albastru, purpuriu, cărămiziu şi in subţire”, adică a acestei uniri a dumnezeirii şi firii omeneşti în Fiinţa tainică a Fiului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a unit la un loc dumnezeirea cu firea omenească, printr-o „lucrare făcuta cu măiestrie”, şi le înfăţişează minţii înnoite a credinciosului, pentru ca el să se bucure şi să se minuneze.

Să cercetăm puţin capitolul 29. Am văzut până acum că Aaron şi fiii lui înfăţişează pe Hristos şi Biserica; dar aici Dumnezeu dă lui Aaron întâietatea: „Să aduci apoi pe Aaron şi pe fiii lui la uşa cortului întâlnirii, şi să-i speli cu apă” (verset 4). Spălarea cu apă făcea ca Aaron să înfăţişeze ce este Hristos prin el însuşi, adică sfânt. Biserica este sfântă ca urmare a unirii ei cu Hristos într-o viaţă de înviere; Hristos este dovada desăvârşită a stării în care se află Biserica înaintea lui Dumnezeu. Slujba spălării cu apă înfăţişează lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu (Vezi Efes. 5. 26). „Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr! (Ioan 17, 19). El însuşi se sfinţeşte pentru Dumnezeu în puterea unei ascultări depline, fiind, ca om, călăuzit în totul de Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul cel veşnic; astfel ca, cei ce sunt ai Lui, să fie cu totul sfinţiţi prin puterea neprihănită a adevărului.

„Să iei undelemnul pentru ungere, sa i-l torni pe cap, şi sa-l ungi” (verset 7). Aici este vorba despre Duhul Sfânt; dar trebuie să luăm seama că Aaron a fost uns înainte ca sângele să fie vărsat, pentru ca el ne este înfăţişat ca o icoană preînchipuitoare a lui Hristos, care, în puterea sfinţeniei Lui, a fost uns de Duhul Sfânt cu mult timp înainte ca să fie adusă jertfa de pe cruce. De altă parte, fiii lui Aaron n-au fost unşi decât după ce fusese vărsat sângele. „Să junghii berbecele; să iei din sângele lui, să pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron şi pe vârful urechii drepte a fiilor lui, pe degetul cel mare al mânii lor drepte şi pe degetul cel mare al piciorului lor drept, iar celălalt sânge să-l stropiţi pe altare de jur împrejur (Nota: Urechea, mâna şi piciorul sunt toate închinate lui Dumnezeu, în puterea ispăşirii săvârşite şi prin lucrarea Duhului Sfânt.). Să iei din sângele de pe altar şi din untdelemnul pentru ungere şi sa stropeşti pe Aaron şi veşmintele lui, pe fiii lui şi veşmintele lor. Astfel vor fi închinaţi, Aaron şi veşmintele lui, fiii lui şi veşmintele lor în slujba Domnului” (vers. 20-21), În ce priveşte Biserica, sângele crucii este temelia oricărei binecuvântări. Biserica nu poate să primească ungerea Duhului Sfânt, înainte ca Hristos, Capul ei înviat, să se înalţe la cer şi să dea scaunului de domnie al slavei mărturia jertfei aduse. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, şi noi toţi suntem martori ai Lui. Şi acum odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu, şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi ce auziţi.” (Fapte. 2. 22-33; Vezi şi Ioan 7. 39; Fapte. 19. 1-6). Din zilele lui Abel până acum, au fost suflete înnoite prin Duhul Sfânt, suflete care I-au simţit înrâurirea, asupra cărora a lucrat şi le-a pregătit pentru slujbă; dar Biserica nu putea fi unsă cu Duhul Sfânt, mai înainte ca Domnul ei biruitor să fi intrat în cer şi să fi primit pentru ea făgăduinţa Tatălui. Această învăţătură este arătată, în chipul cel mai lămurit şi hotărât în tot Noul Testament; şi ea era preînchipuită, pe deaîntregul, prin faptul că, deşi Aaron a fost uns înainte ca sângele să fie vărsat, fiii lui totuşi n-au fost şi nici nu puteau fi unşi decât după aducerea jertfei (vers. 7. 21).

Dar rânduiala urmată aici pentru ungere ne mai învaţă şi ne mai înfăţişează întâietatea personală a Fiului. „Tu iubeşti neprihănirea, şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă” (Ps. 45. 7; Evr. 1. 9). Trebuie ca copiii lui Dumnezeu sa fie cârmuiţi totdeauna de acest adevăr.

Harul lui Dumnezeu, într-adevăr, s-a arătat prin faptul minunat, că păcătoşii vinovaţi şi vrednici de iad au fost numiţi „tovarăşi” ai Fiului lui Dumnezeu; dar să nu uităm niciodată vorba „mai presus”. Oricât de strânsă ar fi unirea, şi ea este atât de strânsă cât au putut s-o facă hotărârile veşnice ale harului, trebuie totuşi ca „în toate lucrurile, Hristos să aibă întâietatea” (Col. 1. 18). Nu se putea făcea altfel. El este Capul tuturor lucrurilor. Capul Bisericii, Capul Zidirii, Capul îngerilor, Domnul lumii. Nu este nimic pe cer, care se mişca în văzduh, căruia să nu-i cârmuiască mişcările; nici un singur viermişor ce se târăşte pe pământ, care să nu fie sub ochiul Său mereu deschis. El este „Dumnezeu mai pe sus de toate lucrurile” (Rom. 9. 5); „cel întâi născut dintre cei morţi” şi „cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1.15, 18; Apoc. 1. 5); „începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apoc. 3. 14). „Orice familie, în ceruri şi pe pământ” (Efes. 3. 15) trebuie să i se supună. Orice om duhovnicesc recunoaşte acest adevăr cu recunoştinţă. Toţi cei călăuziţi de Duhul se bucură la fiecare nouă lămurire amănunţita a slavei Fiului; după cum n-ar putea suferi nimic, care ar putea aduce vreo atingere acestei slave. Când Biserica va fi înălţată în cele mai înalte locuri de

slavă, bucuria ei va fi să stea la picioarele Aceluia, care s-a coborât ca s-o ridice până acolo ca s-o unească cu Sine însuşi, pe temelia jertfei pe care a adus-o şi care, răspunzând pe deplin tuturor cerinţelor dreptăţii lui Dumnezeu, poate să mulţumească toate simţămintele dumnezeieşti, unindu-Şi Biserica cu Sine însuşi în chip nedespărţit ca urmare dreaptă a iubirii Tatălui, şi în slava Sa veşnică de om înviat. „De aceea Lui nu-i este ruşine să-i numească „fraţi” (Evr. 2. 11).

Preoţia fiind înfiinţată, cum am văzut în cele două capitole dinainte, să trecem la închinările şi slujba preoţească. La altarul de aramă, credinciosul îşi vede păcatele făcute scrum; apoi se vede unit cu Acela care, deşi atât de curat şi neprihănit încât a putut fi uns fără să aducă sânge pentru sine, totuşi ne-a unit cu El însuşi în viaţa Sa, în sfinţenia Sa şi în trecerea pe care o are la Dumnezeu: şi, la urmă vede, în altarul de aur, însemnătatea lui Hristos, ca fiind hrana cu care se ţine firea dumnezeiască.

Aceasta este rânduiala totdeauna: înainte ca să poată fi un altar de aur şi tămâie, trebuie să fie un altar de aramă şi un preot jertfitor. Mulţi copii ai lui Dumnezeu n-au trecut niciodată dincolo de altarul de aramă; încă n-au intrat vreodată, în duh, în puterea şi adevărata slujba de preoţi. Ei nu se bucură pe deplin de dumnezeiasca înţelegere a iertării şi a stării de neprihănire câştigate de Isus: n-au ajuns niciodată până la altarul de aur. Ei nădăjduiesc să ajungă acolo când vor muri, în timp ce acesta este dreptul lor chiar acum. Lucrarea crucii a înlăturat tot ce le putea închide drumul, ca să aducă lui Dumnezeu o închinare slobodă şi plăcută. Starea de faţă a tuturor adevăraţilor credincioşi este la altarul de aur şi tămâie.

Altarul acesta ne înfăţişează un loc de mare binecuvântare. Acolo ne bucurăm de adevărul şi puterea mijlocirii lui Hristos. Am sfârşit cu eul şi cu tot ce ţine de el, fără să mai aşteptăm să găsim ceva mai bun în noi; suntem chemaţi să ne gândim la ceea ce este Hristos înaintea lui Dumnezeu. Nu vom găsi în eu decât stricăciune; orice arătare a eului întinează, eul a fost osândit şi dat deoparte în judecata lui Dumnezeu, şi n-a rămas, şi nici nu putea să rămână din el nici cea mai mică părticică în cenuşa curată; şi focul curat de pe altarul curat, „Sângele lui Isus” ne-a dat intrare sloboda în locul prea sfânt, unde preoţii aduc slujbă şi închinare, şi în care nu e nici o urmă de păcat. Vedem acolo masa curată, sfeşnicul curat şi altarul curat; dar nu este nimic care aminteşte de eul nostru şi ticăloşia lui. Dacă ar fi cu putinţă ca eul sa se arate acolo privirilor noastre, în vreun fel oarecare, el ne-ar împiedeca închinarea şi preamărirea lui Dumnezeu ne-ar strica hrana noastră de preoţi şi ne-ar întuneca lumina noastră. Firea pământească n-are ce căuta în locaşul lui Dumnezeu; ea a fost arsă şi prefăcută în cenuşa împreună cu tot ce ţine de ea; şi acum sufletele noastre sunt chemate să se bucure de plăcuta mireasmă a lui Hristos, care se înalţă ca un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu; în aceasta îşi găseşte Dumnezeu plăcerea. Tot ce face Hristos, este bun şi plăcut înaintea lui Dumnezeu Cea mai mică lucrare a lui Hristos în viaţă, sau slujba unui adevărat credincios, este o mireasmă plăcută, de care Dumnezeu se bucură.

Dar vai! prea adesea, noi ne uităm la lipsurile şi slăbiciunile noastre. Dacă îngăduim vreodată păcatului, care locuieşte în noi, să-şi facă lucrarea, avem a face în această privinţa cu Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate îngădui răul. El îl poate ierta curăţindu-ne; El ne poate înviora iar sufletul, prin slujba pe care o împlineşte bunul şi milostivul nostru Mare Preot, dar nu se poate întovărăşi cu nici un gând vinovat. Un gând uşuratic, un gând nebun, tot aşa ca şi o poftă sau un gând murdar, este de ajuns ca să turbure legătura cu Dumnezeu şi să ne curme închinarea şi preamărirea lui Dumnezeu. Îndată ce un asemenea gând se ridică în noi, trebuie ca el să fie mărturisit şi osândit înainte de a ne putea bucura din nou de binecuvântările locului prea sfânt. O inimă, în care lucrează pofta, nu se bucura de ce este în locul prea sfânt. Când ne aflăm în starea noastră adevărată de preoţi, firea pământească este ca şi cum n-ar fi, şi ne putem hrăni cu Hristos; putem gusta fericirea dumnezeiască de a fi izbăviţi de noi înşine şi cufundaţi cu totul în Hristos.

Toate acestea, nu pot fi înfăptuite decât prin puterea Duhului. Este de prisos să căutăm să stârnim simţămintele fireşti de cucernicie prin feluritele mijloace, care sunt în slujba sistemelor şi religiilor oamenilor; trebuie foc curat ca şi tămâie curata. Silinţele, care se fac când e vorba de adus închinare lui Dumnezeu, cu ajutorul însuşirilor nesfiinţite ale firii pământeşti intră în rândul „focului străin” (Vezi Levitic 10.1 şi 16.12). Lui Dumnezeu trebuie să i se aducă slujba de închinare, Hristos este temelia şi miezul ei, iar Duhul Sfânt este puterea prin care ne închinam lui Dumnezeu.

Astfel, la drept vorbind, după cum altarul de aramă ne înfăţişează pe Hristos în însemnătatea jertfei Sale, altarul de aur ne înfăţişează pe Hristos în slujba Sa de mijlocire pentru noi. Acest fapt îndoit va face pe cititor să înţeleagă mai bine de ce preoţia este aşezată (în capitolele 28 şi 29) între cele doua altare. Firește, este o legătură strânsă între aceste două altare, pentru că mijlocirea lui Hristos este întemeiată pe jertfa Sa. „Numai o dată pe fiecare an, Aaron va face ispăşire pe coarnele altarului. Ispăşirea aceasta o va face odată pe an cu sângele dobitocului adus ca jertfa pentru ispăşirea păcatului, printre urmaşii voştri. Aceasta va fi un lucru prea sfânt înaintea Domnului” (verset 10), Totul stă pe temelia nestrămutată a sângelui vărsat. „Şi, după Lege, aproape totul este curăţit cu sânge; şi, fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curăţite în felul acesta, trebuia ca înseşi lucrurile cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evr. 9. 22-24).

În versetele 11-16, se vorbeşte despre argintul pentru răscumpărarea adunării. Orice israelit trebuie să plătească mai mult, şi săracul să nu plătească mai puţin decât o jumătate de siclu, ca dar ridicat pentru Domnul, pentru răscumpărarea sufletelor”. Toţi sunt puşi pe aceeaşi treaptă în ce priveşte răscumpărarea. Poate să fie o deosebire foarte mare în privinţa cunoştinţei, slujbei, priceperii, a înaintării, râvnei, lepădării de sine, dar temelia răscumpărării este aceeaşi pentru toţi. Marele apostol al Neamurilor şi cea mai slaba oaie din turma lui Hristos sunt pe aceeaşi treaptă, în ce priveşte răscumpărarea. Toţi pot să nu fie deopotrivă de supuşi, sau să n-aducă aceleaşi roade; dar „sângele scump al lui Hristos” (1 Petru 1. 19) şi nu supunerea sau mulţimea roadelor, este temelia tare şi veşnică a păcii credinciosului. Cu cât vom fi mai pătrunşi de adevărul şi puterea acestor lucruri, cu atât vom aduce şi roade.

În cel din urmă capitol din Levitic, găsim un alt fel de preţuire. „Dacă cineva închina Domnului ceva”, Moise făcea preţuirea celui ce închina Domnului, după vârsta ce avea. Cu alte cuvinte, când cineva îndrăznea sa-şi pună înainte priceperea, Moise, ca apărător al drepturilor lui Dumnezeu, îl preţuia „după siclul sfântului locaş”. Dacă era „prea sărac” şi nu putea să plătească preţuirea făcută de Moise, trebuia „să-l aducă la preot”, care înfăţişa harul lui Dumnezeu, şi care trebuia să facă o preţuire „potrivit cu mijloacele omului aceluia” (Levitic 27. 8).

Toate cerinţele drepte ale lui Dumnezeu au fost împlinite şi toate juruinţele noastre făcute Lui au fost împlinite în Hristos, care era, în acelaşi timp, apărătorul drepturilor lui Dumnezeu şi descoperitorul harului Său, care împlineşte lucrarea de ispăşire pe cruce şi care şade acum la dreapta lui Dumnezeu. Inima şi cugetul găseşte o plăcuta odihnă în cunoaşterea acestor lucruri. Ispăşirea este cel dintâi lucru pe care-l pricepem şi niciodată nu-l vom pierde din vedere. Oricât de mare şi de ascuţită ar fi priceperea noastră, oricât de bogată ar fi cunoştinţa noastră, oricât de înaltă ar fi evlavia noastră, va trebui totdeauna să ne întoarcem la dumnezeiasca şi neclintita învăţătură a sângelui, în toate

timpurile. Slujitorii lui Hristos cei mai bine înzestraţi şi cei mai încercaţi s-au întors totdeauna cu bucurie la „acest singur izvor de fericire”, din care sufletele lor însetate au băut, când au început să cunoască pe Domnul; şi cântarea de laudă, veşnică, a Bisericii în starea ei de slavă, va fi: „A Lui, care ne iubeşte, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său… să fie slava şi puterea în vecii vecilor” (Apoc. 1. 5). Raiul va răsuna neîncetat de aceasta învăţătură minunată a sângelui ispăşitor.

În versetele 17-21, avem „ligheanul de aramă cu piciorul lui”, ligheanul pentru spălat şi piciorul lui (cap. 30. 28; 38. 8; 40. 11) Preoţii îşi spălau mâinile şi picioarele în acest lighean, păstrând astfel curăţenia neapărat trebuincioasă în împlinirea slujbelor preoţeşti. Aici nu era vorba de o nouă întrebuinţare a sângelui, ci numai ceva prin care ei erau ţinuţi într-o stare prielnică slujbei preoţeşti. „Când vor intra în cortul întâlnirii, se vor spăla cu apa aceasta, ca să nu moară; şi se vor spăla şi când se vor apropia de altar, ca să facă slujba, şi ca să aducă Domnului jertfe arse de foc. Îşi vor spăla mâinile şi picioarele ca să nu moară”.

Nu poate fi vorba de o legătură adevărata cu Dumnezeu, decât atunci când sfinţenia personală este păstrată cu grijă. „Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul” (1 Ioan 1. 6) Această sfinţenie personală în umblarea credinciosului nu poate să vină decât din lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu asupra faptelor şi căilor noastre. „Cât priveşte legăturile cu oamenii, eu, după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Ps. 17. 4). Lipsurile noastre neîntrerupte, în slujba noastră de preoţi, se datorează în mare parte pricinei că nu ne îngrijim înde ajuns să ne folosim, la timpul potrivit, de „ligheanul de aramă”.

Dacă umbletele noastre nu sunt supuse lucrării curăţitoare a Cuvântului lui Dumnezeu; dacă stăruim în urmărirea sau trăim în ceea ce, după mărturia cugetului nostru, nu se potriveşte cu acest cuvânt, se înţelege că preoţia noastră va fi lipsită de putere. Stăruinţa cu voia în rău şi adevărata slujbă de preot nu pot sta laolaltă. „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17. 17). Dacă avem pe noi vreo pată, nu ne putem bucura de starea de faţă a lui Dumnezeu: „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveala, este lumina” (Efes. 5. 13). Şi când, prin har, ştim să ne curăţim căile, umblând după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci suntem în starea sufletească de a ne putea bucura de legătura cu Dumnezeu.

Cititorul va vedea ce câmp întins de adevăr se deschide aici înaintea lui, şi în ce largă măsură este înfăţişată în Noul Testament, învăţătura „ligheanului de aramă”. Ah! acei ce au cinstea deosebita să intre în locul prea sfânt, îmbrăcaţi în veşminte preoţeşti, şi să se apropie de altarul lui Dumnezeu ca să aducă jertfe – vorbesc de închinarea adevăratului credincios – să-şi ţină mâinile şi picioarele curate prin folosirea adevăratului „lighean de aramă”.

Este vrednic de luat în seama ca ligheanul, cu piciorul său, era făcut „din oglinzile femeilor, care slujeau la uşa cortului întâlnirii” (Cap. 38. 8). Noi suntem în totdeauna porniţi să facem ca „un om care îşi priveşte faţa firească într-o oglindă; şi după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era”. Oglinda firească nu ne poate da niciodată o icoană lămurită şi neschimbată a stării noastre adevărate. „Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei, şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1. 23-25). Omul care s-a îndreptat totdeauna către Cuvântul lui Dumnezeu şi care-L lasă să-i vorbească inimii şi cugetului, va fi ţinut pe sfânta cale a vieţii dumnezeieşti.

Puterea slujbei de preot al lui Hristos este strâns legată cu lucrarea pătrunzătoare şi curăţitoare a Cuvântului lui Dumnezeu. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile si măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii. Nici o făptură nu este ascunsa de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face”. Apoi, apostolul insuflat urmează îndată: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunea noastră; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie” (Evr. 4. 12-16).

Cu cât vom simţi mai adânc sabia Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât vom preţui mai mult slujba de îndurare şi de har a Marelui nostru Preot. Aceste două lucruri merg împreună. Sunt cei doi tovarăşi nedespărţiţi pe cărarea creştinului. Marele Preot însemnat se potriveşte cu slăbiciunile pe care Cuvântul le scoate la iveală şi le arată: El este „un Mare Preot credincios,” şi „plin de milă”. Astfel, în măsura în care mă folosesc de lighean, mă pot apropia de altar. Slujba trebuie totdeauna adusă pe temeiul sfinţeniei. Trebuie să pierdem din vedere pe omul firesc, aşa cum îl înfăţişează oglinda, şi să ne îndeletnicim în totul cu Hristos, aşa cum îl înfăţişează Cuvântul: numai astfel „mâinile şi picioarele”, – faptele şi căile, – vor fi curate, după cerinţele locaşului de închinare.

În versetele 22-23, este vorba despre „ungerea sfântă”, cu care erau unşi preoţii, cortul întâlnirii şi toate uneltele lui. Această ungere înfăţişează haruri felurite ale Duhului Sfânt, care se găseau toate în Hristos, în plinătatea lor dumnezeiască. „Smirna, aloia şi casia îţi umplu de miros plăcut veşmintele; în casele tale împărăteşti de fildeş te înveselesc instrumentele cu coarde” (Ps. 45. 8). „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret” (Fapte. 10. 38). Toate harurile Duhului Sfânt, cu mireasma lor îmbălsămată se găseau strânse în Hristos, şi numai de la El singur pot să se împrăştie. În ce priveşte firea Lui omenească, El a fost zămislit de Duhul Sfânt, şi înainte de a-Şi începe lucrarea, a fost uns cu Duhul Sfânt; apoi, la sfârşit, când S-a aşezat în cerurile prea înalte, El a turnat peste adunarea sau Biserica Sa, care este trupul Său, darurile scumpe ale Duhului Sfânt, ca mărturie a unei mântuiri săvârşite (vezi Matei 1.20; 3. 16-17; Luca 4. 18-19; Fapte 2. 33; 10. 44-45; Efes. 4. 8-13).

Astfel, fiind uniţi cu acest Hristos binecuvântat şi slăvit în veci, credincioşii sunt părtaşi ai darurilor şi harurilor Duhului Sfânt; mai mult chiar, numai într-o viată de necurmată legătura cu Hristos, ei se pot bucura de aceste daruri, răspândind în jurul lor o mireasmă plăcută. Omul nenăscut din nou nu cunoaşte aceste lucruri: „Să nu se ungă cu ei trupul nici unui om” (verset 31). Harurile Duhului Sfânt niciodată nu se pot uni cu omul firesc, căci Duhul Sfânt nu poate recunoaşte firea stricată. Nici unul din roadele Duhului n-a crescut vreodată pe pământul sterp al acestei firi. „Trebuie să vă naşteţi din nou” (Ioan 3. 7). Numai omul cel nou, acest om care ţine de „zidirea nouă”, poate să cunoască ceva din roadele Duhului. Este zadarnică orice încercare de a imita aceste roade şi aceste haruri. Cele mai frumoase roade, pe care firea veche le-a adus vreodată, nu pot fi cu nici un preţ luate în seame în locaşul lui Dumnezeu: „Să nu se ungă cu ele trupul nici unui om, şi să nu faceţi un alt undelemn ca el după aceeaşi întocmire; el este sfânt, şi voi să-l priviţi ca sfânt. Oricine va face undelemn ca el, sau va unge cu el pe altul, va fi nimicit din poporul lui”. Dumnezeu nu îngăduie imitarea lucrării Duhului; totul trebuie să fie în întregime din Duh, cu adevărat din Duh. Pe lângă aceasta, ce este din Duh nu trebuie pus pe seama omului. „Dar omul firesc nu primeşte lucrările Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte” (1 Cor. 2. 14).

Se vorbeşte prea frumos despre această „ungere sfântă” într-o cântare a treptelor: „Iată, ce plăcut şi ce dulce este să locuiască fraţii împreună! Este ca undelemnul de preţ, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veşmintelor lui” (Ps. 133. 1-2). De-ar simţi cititorul meu puterea acestei ungeri şi de-ar cunoaşte ce înseamnă să aibă „ungerea din partea Celui sfânt” (1 Ioan 2. 20), şi să fie „pecetluit cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efes. 1. 13).

În sfârşit, cea din urmă parte din acest capitol, atât de bogat în învăţăminte, ne înfăţişează „amestecătura de tămâie sărată, curată şi sfântă”. Această tămâie de preţ şi fără seamăn înfăţişează desăvârşirile nemărginite ale lui Hristos. Dumnezeu nu hotărâse o măsură anumită pentru fiecare din lucrurile care intrau în alcătuirea tămâiei, pentru că harurile, care sunt în Hristos, frumuseţile şi desăvârşirile unite în fiinţa Sa minunată nu au margini. Singur Dumnezeu poate măsura desăvârşirile fără margini ale Aceluia în care locuieşte toată plinătatea Dumnezeirii; şi, în tot cursul veacurilor, aceste desăvârşiri strălucite, se vor arăta privirilor sfinţilor sau adevăraţilor credincioşi şi îngerilor plecaţi înaintea Lui. Din timp în timp, pe măsură ce raze noi de lumină vor scapă din acest soare măreţ al slavei dumnezeieşti, sus în locaşurile cereşti şi jos pe întinsele câmpii ale zidirii, vor răsuna puternic cântări de laudă, spre slava Celui care era, care este şi care va fi pricina de laudă a oricărei făpturi.

Nu numai că Dumnezeu nu hotărâse o măsură anumită pentru lucrurile, care intrau în alcătuirea tămâiei, dar zisese: „în aceeaşi măsură”. Fiecare însuşire de desăvârşire sufletească îşi găsea în Hristos locul adevărat şi măsura cuvenită. Nici o însuşire nu lua locul alteia şi n-o stingherea; totul era „sărat, curat şi sfânt”, şi răspândea un miros cu o mireasma atât de plăcuta, pe care numai Dumnezeu îl putea preţui.

„S-o pisezi mărunt, şi s-o pui înaintea mărturiei, în cortul întâlnirii, unde Mă voi întâlni cu tine. Aceasta va fi pentru voi un lucru prea sfânt” (verset 36). Este o adâncime şi o putere neobişnuit de mare în acest cuvânt: „mărunt”. El ne învaţă că fiecare mişcare în viaţa lui Hristos, fiecare din cele mai neînsemnate împrejurări, fiecare lucrare, fiecare vorbă fiecare privire, fiecare rază, răspândeşte un miros pricinuit de o amestecătură, „în aceeaşi măsură”, a tuturor harurilor dumnezeieşti, care alcătuiesc fiinţa Sa. Cu cât tămâia era pisată mai mărunt, cu atât ieşea la iveală amestecătura aleasă a mirodeniilor din care era întocmită.

„Tămâie ca aceasta, în aceeaşi întocmire, să nu vă faceţi, ci s-o priviţi ca sfântă, şi păstrată pentru Domnul. Oricine va face tămâie ca ea, ca s-o miroase, va fi nimicit din poporul lui” (vers. 37-38). Această amestecătură mirositoare era cu totul închinată Domnului; locul ei era „înaintea mărturiei”. Este ceva în Isus pe care numai Dumnezeu îl poate preţui. Orice inimă credincioasă poate, într-adevăr, să se apropie de fiinţa Sa fără seamăn şi îşi poate împlini din belşug dorinţele cele mai adânci şi cele mai aprinse; cu toate acestea, dincolo de tot ce sunt şi vor fi în stare să priceapă cei răscumpăraţi de Dumnezeu, va fi ceva în Hristos pe care numai Dumnezeu îl poate pătrunde, şi de care numai El se poate bucura (vezi Matei 11. 27). Nici o privire de om sau de înger nu va putea vreodată să pătrundă pe deplin tot ce cuprindea această tămâie sfântă „pisată mărunt”, care nu-şi găseşte decât în cer un loc prielnic pentru ca să-şi răspândească întreaga ei mireasmă dumnezeiască. Iată-ne ajunşi, în spicuirea noastră, la sfârşitul unei părţi însemnate din cartea Exodului. Am început cu „cortul mărturiei”, ca să ajungem până la „altarul de aramă”. Apoi ne-am întors de la „altarul de aramă” la „ungerea sfântă”: – ce drum însemnat, numai să fie străbătut, nu la lumina mincinoasă şi nesigură a închipuirii omeneşti, ci la lumina sigura a Duhului Sfânt! Nu umblăm numai în mijlocul umbrelor unui timp trecut, ci în mijlocul măririlor şi desăvârşirilor Fiului, care sunt preînchipuite în aceste lucruri. Dacă cititorul a străbătut astfel această carte, simţămintele lui de dragoste vor fi fost atrase cu putere spre Hristos; el va avea o înţelegere mai înaltă a slavei Lui, a frumuseţii, a desăvârşirii şi a destoiniciei Lui de a vindeca un cuget rănit şi de a împlini dorinţele unei inimi însetate; ochii şi urechile lui vor fi mai închise tuturor îmbierilor, tuturor dorinţelor şi făgăduielilor pământului: într-un cuvânt, va fi gata sa rostească un Amin mai înfocat la cuvintele apostolului, când zice: „Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! Maranata. (Domnul vine)” (1 Cor. 16. 22) (Nota: E interesant de văzut că această „anatemă” e pusă la sfârşitul unei lungi epistole, în care apostolul a avut să mustre unele din cele mai urâte rele şi învăţături greşite. Atunci când vine să arunce anatema, n-o aruncă asupra celor ce aduseră aceste rătăciri şi deprinderi rele ci asupra omului care nu iubeşte pe Domnul Isus Hristos. De ce? Fiindcă Duhul lui Dumnezeu ia uşor rătăcirile şi relele? Nu. Toată epistola arată ce gândeşte El în această privinţă. Dar adevărul este că atunci când inima este plină de dragoste pentru Domnul Isus Hristos, e păzită de orice fel de învăţătură greşită şi deprinderi rele. Dacă cineva nu iubeşte pe Hristos, totul este zadarnic.)

Începutul acestui scurt capitol istoriseşte chemarea dumnezeiască şi înzestrarea dumnezeiască a lui Betaleel şi Oholiab pentru lucrarea cortului întâlnirii. „Şi Domnul a vorbii lui Moise şi a zis: „Să ştii că am ales pe Betaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hui, din seminţia lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de pricepere, de înţelepciune şi ştiinţa pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să născocească tot felul de lucrări meşteşugite. Şi iată că i-am dat de ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiţi ca să facă tot ce ţi-am poruncit”, Fie pentru lucrarea cortului din vechime, fie pentru lucrarea slujbei de acum, trebuie sa fie alegerea dumnezeiasca, chemarea dumnezeiască, rânduirea dumnezeiasca, pregătirea dumnezeiască; şi totul trebuie făcut după porunca dumnezeiască. Omul nu putea alege, chema, pregăti sau rândui pe cineva pentru lucrarea cortului; şi nici nu poate face aşa ceva pentru lucrarea slujbei de azi. Mai mult, nici un om nu putea îndrăzni să se rânduiască el însuşi ca să facă slujba cortului şi nici nu se poate aşeza singur în slujba Domnului. Rânduirea aceasta trebuie să fie ceva dumnezeiesc. Omul poate alerga la slujbă ca fiind pus de un alt om, sau oamenii pot alerga puşi de ei singuri; dar să nu uităm că toţi cei ce aleargă fără să fi fost trimeşi de Dumnezeu, într-o zi sau alta, vor fi acoperiţi de ruşine. Aceasta este învăţătura sănătoasă pe care ne-o pun înainte cuvintele: „Eu am chemat, am umplut, am dat, am pus, am poruncit”. Cuvintele lui Ioan Botezătorul rămân totdeauna adevărate: „un om nu poate lua nimic, dacă nu-i este dat din cer” (Ioan 3.27). El deci nu poate avea nici o pricină de laudă. Şi nici să fie gelos pe semenul său.

O lecţie folositoare se poate învăţa din alăturarea acestui capitol cu capitolul 4 din Geneza. Tubal-Cain era făuritorul tuturor uneltelor de aramă şi de fier. Urmaşii lui Cain au fost înzestraţi cu dibăcia de a face dintr-un pământ blestemat si plin de durere un loc plăcut, fără starea de faţă a lui Dumnezeu. Betaleel şi Oholiab dimpotrivă au fost înzestraţi cu dibăcie dumnezeiasca să împodobească un locaş de închinare, care avea să fie sfinţit şi binecuvântat prin starea de faţă şi slava Dumnezeului lui Israel.

Cititorule, dă-mi voie să te rog să te opreşti puţin şi să te întrebi cu mâna pe cuget: îmi întrebuinţez eu dibăcia şi iscusinţa, pe care o am, pentru interesele adevăratei Biserici a lui Dumnezeu, sau ca să împodobesc o lume nelegiuită şi fără Dumnezeu? Să nu zici în inima ta: Eu nu sunt chemat de Dumnezeu, nici înzestrat pentru slujba Lui. Nu uita că, deşi nu toţi israeliţii erau Betaleel şi Oholiab, totuşi puteau sluji interesele cortului. Aşa e şi azi. Fiecare are un loc, o slujbă de împlinit, o răspundere de luat; şi eu şi tu, în clipa de faţă, facem să înainteze fie interesele casei lui Dumnezeu, adică Trupul lui Hristos, fie planurile nelegiuite ale lumii mânjite încă în faţa Aceluia, care cercetează inimile şi pe care nimeni nu-L poate înşela şi care ne cunoaşte pe toţi.

Capitolul nostru sfârşeşte cu ceva privitor la Sabat. S-a amintit de el în capitolul 16 în legătură cu mana; a fost poruncit în chip lămurit în cap. 20, când poporul a fost pus sub lege; şi aici îl vedem din nou în legătură cu aşezarea cortului. Oriunde poporul Israel este înfăţişat într-o anumită stare, sau e recunoscut ca popor într-o deosebită răspundere, găsim şi Sabatul. Şi rog pe cititor să ia seama la felul şi ziua care trebuia ţinută, precum şi rostul pentru care a fost aşezat. „Să ţineţi Sabatul, căci el va fi ceva sfânt pentru voi. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său. Să lucrezi şase zile, dar a şaptea este Sabatul, ziua de odihna închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea". Nu se poate ceva mai lămurit. El hotărăşte „ziua a şaptea" şi nu alta; şi opreşte hotărât sub pedeapsa de moarte, orice fel de lucrare. Nimeni nu poate ocoli înţelesul lămurit al acestei porunci. Şi să nu uităm că nu e un singur rând în Scriptură, care să poată dovedi că Sabatul a fost schimbat, sau că porunca privitoare la păzirea lui cu scumpătate s-ar fi uşurat într-o cât de mică măsură. Dacă e vreo dovadă în Scriptură de aşa ceva, rog pe cititor s-o caute şi s-o arate.

Acum, să ne întrebăm dacă în adevăr creştinii de nume ţin Sabatul lui Dumnezeu în ziua şi în felul poruncit de El. Ar fi de prisos să ne mai pierdem vremea să dovedim ca nu ţin. Care sunt atunci urmările unei singure călcări a sabatului? „Nimicit", „pedepsit cu moartea".

Dar ni se va spune: „noi nu suntem sub lege, ci sub har". Slavă Domnului că-i aşa! Dacă am fi sub lege, n-ar fi nimeni din toată creştinătatea care să nu fi căzut de mult sub plată judecăţii dumnezeieşti, fie numai pe temeiul acestui singur punct al Sabatului. Dar, dacă suntem sub har, care este ziua cuvenită nouă s-o ţinem? Hotărât: „întâia zi a săptămânii", „ziua Domnului". Aceasta este ziua Bisericii, ziua învierii lui Isus, care a petrecut Sabatul în mormânt, a înviat biruitor peste toate puterile întunericului, şi a scos astfel pe cei răscumpăraţi de El din vechea zidire şi tot ce ţine de ea, şi i-a dus într-o nouă zidire, al cărei cap este El, şi a cărei arătare este ziua întâi a săptămânii.

Deosebirea aceasta este vrednică de toată luarea aminte a cititorului. Îl rog s-o cerceteze cu rugăciune la lumina Scripturii. Se poate să nu fie nimic şi se poate să fie foarte mult într-un singur nume. În împrejurarea de faţă, se cuprinde mult mai mult în deosebirea dintre „Sabat" şi „ziua Domnului" decât îşi închipuie mulţi creştini. E vădit că ziua întâi a săptămânii are un loc în Cuvântul lui Dumnezeu pe care nu-l are nici o altă zi. Nici o altă zi nu poartă acea numire măreaţă de „ziua Domnului". Uni tăgăduiesc că Apocalipsa 1.10 ar avea în vedere ziua Domnului, adică ziua întâia a săptămânii; dar toate dovezile arată că locul acesta are în vedere nu ziua venirii lui Hristos în slavă, ci ziua învierii lui dintre cei morţi.

Dar hotărât că ziua Domnului n-a fost niciodată numită Sabat. Departe de aşa ceva. Despre cele două zile se vorbeşte în Biblie ca de două zile cu totul deosebite una de alta. De aceea cititorul va trebui să se ferească de legalism, care se găseşte legat aşa de des de Sabat. Şi al doilea, trebuie să se împotrivească cu viaţa lui la orice încercare de a nesocoti, sau necinsti ziua Domnului, sau de a o coborî în rândul unei zile obişnuite. Credinciosul este izbăvit în totul de păzirea „zilelor şi lunilor, vremurilor şi anilor". Unit cu un Hristos înviat, el a fost smuls din astfel de credinţe greşite. Dar totuşi vedem că întâia zi a săptămânii are un loc deosebit în Noul Testament pe care nu-l are nici o altă zi. Creştinul deci să-i dea acest loc. E o cinste deosebită aceasta, nu un jug greu.

N-avem loc să stăruim mai mult asupra acestui punct. Am stăruit mai mult mai înainte în această carte. Voi încheia, arătând câteva deosebiri între Sabat şi ziua Domnului.

1. Sabatul a fost ziua a şaptea, ziua Domnului este ziua întâi.

2. Sebatul a fost o piatră de încercare pentru starea lui Israel, ziua Domnului este dovada ca Biserica a fost primită în har de Dumnezeu fără condiţii.

3 Sabatul ţinea de vechea zidire; ziua Domnului ţine de zidirea cea nouă.

4. Sabatul a fost o zi de odihnă trupească pentru evreu: ziua Domnului este o zi de odihna duhovnicească pentru creştini.

5. Dacă Evreul lucra în ziua sabatului, trebuia pedepsit cu moartea; dacă creştinul nu lucrează în ziua Domnului dă puţină dovadă de viaţa. Adică dacă nu lucrează pentru sufletele oamenilor, răspândirea slavei lui Hristos, e adevărului Său. De fapt, creştinul adevărat, care are vreun dar, de obicei este mai obosit în seara zilei Domnului decât în orice altă zi a săptămânii, căci cum se poate odihni el când sufletele pier în jurul lui?

6. Iudeului i se poruncea prin lege să stea în cortul lui; creştinul este călăuzit de duhul Evangheliei sa iasă afară, fie ca să ia parte la adunarea unde se vesteşte Cuvântul Domnului, fie să vestească acest cuvânt sufletelor păcătoşilor pierduţi.

Dea Domnul, iubite cititor, să ne odihnim mai puţin şi să lucram mai mult pentru Numele Domnului Isus Hristos! Ar trebui să ne odihnim ca un copil şi să lucrăm cu puterea unui om.

Acum vom cerceta ceva cu totul deosebit de ceea ce am văzut până acum. Am avut înainte până acum izvorul lucrurilor de pe munte, adică pe Hristos în persoana Lui slăvită, în slujbele Lui pline de îndurare şi lucrarea Lui desăvârşită preînchipuită în cort şi tot ce ţine de el. În duh, am fost pe munte şi am auzit cuvintele lui Dumnezeu, vorbele dulci ale gândurilor sfaturilor şi dragostei cerului, al căror alfa şi omega, început şi sfârşit, este Isus.

Acum suntem chemaţi, pe pământ jos, să privim prăpădul trist pe care-l face omul cu orice lucru pe care pune mâna. Poporul, văzând că Moise zăboveşte să se pogoare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron şi i-a zis: „Haide, fă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela cere ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a făcut". Ce înjosire aici! Fă-ne dumnezeu! Au părăsit pe Domnul şi se aşezau sub cârmuirea unor dumnezei făcuţi de mâini omeneşti! Nori negri şi ceaţă grea se strânsese în jurul muntelui. Li se urăşte tot aşteptând pe Moise şi rezemându-se de un braţ nevăzut, dar adevărat. Şi-au închipuit că un dumnezeu făcut de o unealtă a lor era mai bun decât Domnul: că un viţel pe care-l puteau vedea era mai bun decât Dumnezeu pe care nu-l vedeau, dar era pretutindeni de faţă.

Vai, vai! Totdeauna a fost aşa în istoria omului. Inimii omeneşti îi place ceva pe care să-l poată vedea. Îi place ceva care să mulţumească simţurile. Numai credinţa poate ţinea, ca şi cum ar vedea, pe Cel ce este nevăzut. De aceea, în toate vremurile, oamenii s-au bizuit pe născociri omeneşti mai degrabă decât pe adevărurile dumnezeieşti. Aşa vedem pociturile unei religii stâlcite sub ochii noştri. Lucrurile acelea pe care le vedem din Cuvântul lui Dumnezeu că sunt adevăruri şi fapte dumnezeieşti. Biserica de nume le-a prefăcut în imitări omeneşti şi pământeşti. Urându-li-se să se tot sprijine pe un braţ nevăzut, să se încreadă într-o jertfă nevăzută, să alerge la un preot nevăzut, să se lase

sub călăuzirea unui cap nevăzut, s-au apucat să facă asemenea lucruri. Şi astfel, din veac în veac, ea a lucrat tot făcând şi făţuind un lucru după altui, până când, cu vremea, putem vedea tot atât de puţină asemănare între ceea ce vedem în jurul nostru şi ceea ce citim în Cuvântul lui Dumnezeu, ca între viţelul turnat şi Dumnezeul israeliţilor.

„Fă-ne dumnezei!" Ce gând! Să se ceară unui om să facă dumnezei, şi un popor întreg să-şi pună încrederea în astfel de dumnezei! Cititorule, să ne uităm înăuntru şi în afară şi împrejur şi să vedem dacă nu cumva putem descoperi ceva asemănător. Citim în 1 Cor. 10, cu privire la istoria lui Israel, că toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca pilde şi ele au fost scrise pentru învăţătura noastră peste care au venit sfârşitul veacurilor (verset 11). Să căutăm deci să ne folosim de învăţătura aceasta. Să ne aducem aminte că, deşi se poate să nu ne facem chiar un viţel turnat şi să ne plecăm înaintea lui, totuşi păcatul lui Israel este o pildă despre ceva în care suntem în primejdie să cădem. Ori de câte ori ne abatem în inima noastră şi nu ne mai rezemăm numai pe Dumnezeul nostru, fie în ce priveşte mântuirea, fie în ce priveşte mersul nostru în lume, de fapt, spunem: „Haide, fă-ne dumnezei". Nu mai e nevoie să mai spunem că în noi înşine nu suntem cu nimic mai buni decât Aaron, sau copiii lui Israel. Şi dacă ei recunosc un viţel în locul Domnului şi noi suntem în primejdie să facem la fel şi să lucrăm în acelaşi duh ca ei. Singurul nostru adăpost este să stăm mult înaintea lui Dumnezeu. Moise ştia că viţelul turnat nu era Domnul şi deci nu l-a recunoscut. Dar, când ieşim dinaintea lui Dumnezeu, nu mai e nici o margine pentru rătăcirile şi relele în care putem cădea.

Noi suntem chemaţi să trăim prin credinţă. Nu putem vedea nimic cu ochii simţurilor. Isus s-a înălţat la cer şi ni se spune să aşteptăm cu răbdare venirea Lui. Cuvântul lui Dumnezeu primit în mimă, prin puterea Duhului Sfânt este temelia de încredere în toate lucrurile vremelnice şi duhovniceşti, de faţă şi viitoare. El ne vorbeşte de jertfa deplină a lui Hristos săvârşită pe cruce; prin har noi credem şi ne încredem în lucrarea aceasta sfârşită şi ştim că niciodată nu vom fi daţi de ruşine. El ne vorbeşte de un mare preot care a trecut în ceruri, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a cărui mijlocire biruie totul. Prin har noi credem şi ne bizuim cu încredere pe puterea Lui şi ştim că vom fi mântuiţi în chip desăvârşit. El ne vorbeşte de „Capul viu cu care suntem uniţi în puterea Duhului Sfânt şi de care nu putem fi despărţiţi niciodată de vreo înrâurire îngerească, omenească sau drăcească. Prin har, credem şi ne ţinem strâns lipiţi de acest Cap binecuvântat, prin credinţă de copii şi ştim că nu vom pieri niciodată. El ne vorbeşte de slăvita arătare a Fiului lui Dumnezeu din ceruri. Prin har, noi credem şi căutam să dovedim puterea de înălţare şi curăţire a acestei fericite nădejdi şi ştim că nu vom fi daţi de ruşine. El ne vorbeşte de o moştenire nestricăcioasă, neîntinată şi care nu se vestejeşte, păstrată în ceruri pentru noi care suntem păziţi prin puterea lui Dumnezeu ca să intrăm în ea, la vremea cuvenită. Prin har, noi credem şi ştim că nu vom fi daţi de ruşine niciodată. El ne spune că toţi perii noştri din cap ne sunt număraţi, că niciodată nu vom duce lipsă de vreun lucru bun. Prin har, noi credem şi avem inima liniştită.

Aşa stau lucrurile sau cel puţin aşa vrea Dumnezeu să stea. Dar vrăjmaşul e foarte harnic, când e vorba să ne facă să aruncăm la o parte aceste adevăruri dumnezeieşti, să luăm unealta necredinţei şi să ne facem dumnezei. Să veghem împotriva lui, să credem împotriva lui, să mărturisim împotriva lui, să lucrăm împotriva lui şi astfel el va fi dat de ruşine, Dumnezeu va fi proslăvit şi noi înşine binecuvântaţi pe deplin.

Cu privire la Israel, lepădarea lor în capitolul dinainte a fost deplină din partea lui Dumnezeu. Aaron le-a răspuns: „Scoateţi cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor şi fiicelor voastre şi aduceţi-i la mine... El l-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta şi a făcut un viţel turnat. Şi ei au zis: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului". Când a văzut Aaron lucrul acesta a zidit un altar înaintea lui şi a zis: „Mâine va fi sărbătoare în cinstea Domnului". Aceasta însemna punerea la o parte a lui Dumnezeu şi aşezarea unui viţel în locul Lui. Când au putut spune că un viţel îi „scosese din Egipt", hotărât ca părăsiseră orice gând de starea de faţă a lui Dumnezeu şi de adevăratul fel de a fi al Lui. Ce repede trebuie să se fi abătut ei de la calea Lui, de au fost în stare să facă o greşeală atât de mare şi bădărană! Şi Aaron, fratele şi tovarăşul de jug al lui Moise, îi călăuzea în această ispravă; şi, cu un viţel înaintea lui, putea striga: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului" Ce trist! Ce umilitor în adevăr! Dumnezeu a fost înlocuit printr-un idol, Un lucru făcut de iscusinţa omului a fost pus în locul Domnului întregului pământ. Toate acestea însemnau din partea lui Israel o părăsire, cu bună ştiinţă şi hotărâre, a oricărei legături cu Dumnezeu. Ei Îl părăsiseră de tot şi, ca urmare, îi găsim luându-L, ca să zicem aşa, pe tărâmul lor. Domnul a zis lui Moise: „Scoală şi pogoară-te, căci poporul pe care li-ai scos din ţara Egiptului s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu... Văd că poporul acesta este un popor încăpăţânat. Acum, lasă-mă; mânia mea are să se aprindă împotriva lor şi-i voi mistui: dar pe tine te voi face strămoşul unui neam mare". Aici era o uşă deschisă pentru Moise; şi aici, el arată un har şi un duh asemănător cu Proorocul acela (Isus) pe care Domnul avea să-l ridice asemenea lui. Şi nu vrea să fie, sau să aibă nimic fără popor. El luptă cu Dumnezeu pe temeiul slavei Lui şi pune poporul pe inima Lui cu aceste cuvinte: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu mare putere şi cu mână tare? Pentru ce să zică Egiptenii: spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi şi ca să-i şteargă de pe faţa pământului. Întoarce-te din mânia ta şi lasă-te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului tău. Adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus jurându-te pe Tine însuţi: „Voi înmulţi sămânţa voastră ca stelele cerului, voi da urmaşilor voştri toată ţara asta de care am vorbit şi ei o vor stăpâni în veac". Iată o puternică luptă şi stăruinţă. Slavă lui Dumnezeu, cinstea numelui Său celui sfânt şi împlinirea jurământului Său, acestea sunt temeiurile pentru care roagă Moise pe Domnul să se întoarcă din iuţimea mâniei Lui. În purtarea, sau felul de a fi al lui Israel, nu putea găsi nimic pentru acest scop. Toate temeiurile le găsea numai în Dumnezeu.

Domnul a zis lui Moise: „Poporul tău pe care l-ai scos din ţara Egiptului" dar Moise răspunde Domnului: „Poporul Tău pe care Tu l-ai scos din ţara Egiptului". Ei erau poporul Domnului în ciuda celor întâmplate. Şi numele Lui, slava Lui erau în joc în soarta acestui popor şi jurământul Lui. Din clipa în care Domnul se uneşte cu un popor este în joc felul Lui de a fi şi credinţa totdeauna va privi spre El pe acest temei. Moise se pierde din vedere cu totul pe sine. Sufletul lui întreg este plin de gândurile despre slava Domnului şi despre poporul lui. Fericit slujitor! Ce puţini sunt ca el! Şi totuşi, când îl privim în toată împrejurarea aceasta, vedem cât de departe este de Domnul Isus. El s-a pogorât de pe munte şi, când a văzut viţelul şi jocul, s-a aprins de mânie şi a aruncat tablele din mâini şi le-a sfărâmat de piciorul muntelui. Legământul era rupt şi semnul lui făcut bucăţi. Şi apoi, după ce face judecata într-o mânie sfânta, a zis poporului: „Aţi făcut un păcat foarte mare, am să mă sui acum la Domnul, poate că voi putea căpăta iertare pentru păcatul vostru".

Ce deosebire între el şi ceea ce vedem în Hristos. El s-a pogorât din sânul Tatălui nu cu tablele în mâinile Lui, ci cu legea în inimă. El s-a pogorât nu ca să ia cunoştinţa de starea poporului, ci cu deplină cunoştinţă despre această stare. Mai mult, în loc să nimicească semnul legământului şi să facă judecată, a înălţat legea şi a făcut-o vrednică de cinste şi a purtat judecata poporului Său în însăşi Fiinţa Sa, pe cruce. Şi, după ce a făcut toate acestea, s-a întors în ceruri nu cu poate „că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru", ci că să pună pe scaunul de domnie al Măririi din locurile prea înalte semnele nepieritoare ale unei mântuiri săvârşite. Iată marea deosebire. Slavă Domnului că noi nu ne uităm cu îngrijorare după Mijlocitorul nostru ca să ştim dacă „poate" va face ispăşire pentru noi şi dacă va împăca Dreptatea jignită. Nu, El a făcut totul. Starea Lui de faţă sus, acolo, arată că toată lucrarea a fost isprăvită. El putea să stea gata de plecare şi în toată liniştea şi încredinţarea biruinţei, măcar că avea să treacă prin cea mai neagră privelişte. El putea să spună; „Te-am proslăvit pe pământ: am sfârşit

lucrarea pe care mi-ai dat s-o fac” (Ioan 17). Binecuvântat Mântuitor! Cu drept cuvânt putem să ne închinăm Ţie şi să ne bucurăm de locul de cinste şi slavă în care Te-a pus dreptatea veşnică. Cel mai înalt loc în ceruri este al Tău; şi sfinţii Tăi doar aşteaptă clipa, când orice genunchi se va pleca şi orice limba va mărturisi că Isus Hristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. O, de ar veni cât mai curând vremea aceea!

La sfârşitul acestui capitol. Domnul îşi mărturiseşte drepturile în cârmuirea morală a lumii prin cuvintele: „Pe cel ce a păcătuit înaintea Mea pe acela îl voi şterge din cartea Mea. Du-te dar şi du poporul unde ţi-am spus. Iată, îngerul Meu va merge înaintea ta, dar, în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor”. Acesta este Dumnezeu în cârmuirea lui, nu Dumnezeul din Evanghelie. Aici el vorbeşte să şteargă pe păcătos: în evanghelie Îl vedem ştergând păcatul. O mare deosebire!

Poporul trebuie trimes mai departe sub slujba de mijlocire a lui Moise, prin mâna îngerului. Aceasta era ceva cu totul deosebit de starea de lucruri căpătată din Egipt la Sinai. Ei au pierdut orice drept pe temeiul legii şi deci nu-l mai rămânea lui Dumnezeu decât să se lege de dreptul Lui de stăpânitor fără margini şi să spună: „Mă voi îndura de cine voi vrea să mă îndur şi voi avea milă de cine voi vrea să am milă”.

Domnul nu vrea să însoţească pe Israel în ţara făgăduita, „Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci eşti un popor încăpăţânat”. La începutul acestei cărţi, când poporul era în cuptorul Egiptului, Domnul putea spune: „Am văzut asuprirea poporului meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile”. Dar acum le spune: „Am văzut poporul acesta şi iată că este un popor încăpăţânat”. Un popor asuprit stârneşte mila, dar un popor încăpăţânat trebuie smerit. Strigătul Israelului asuprit este întâmpinat cu îndurare; dar cântarea Israelului închinător la idoli trebuie întâmpinată cu mustrare aspră.

„Voi sunteţi un popor încăpăţânat. Numai o clipă dacă m-aş sui în mijlocul tău, te-aş prăpădi. Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine şi voi vedea ce-ţi voi face”. Numai când suntem dezbrăcaţi de podoabele noastre fireşti, poate începe ceva Dumnezeu cu noi. Un păcătos, îmbrăcat cu podoabe, trebuie dezbrăcat. Trebuie să fim dezbrăcaţi de tot ce ţine de eul nostru, dacă e vorba să fim îmbrăcaţi cu ceea ce ţine de Dumnezeu.

„Şi copiii lui Israel s-au dezbrăcat de podoabele lor la muntele Horeb”. Acolo au stat ei sub numele acesta vestit, cu veselia şi cântarea lor schimbată în plânset amarnic, cu podoabele dezbrăcate, cu tablele legământului făcute bucăţi. Aceasta le era starea şi Moise începe îndată să lucreze potrivit acestei stări. El nu mai putea fi cu poporul ca întreg. Adunarea se pângărise în totul, punând un idol făcut de ei în locul lui Dumnezeu, un viţel în locul Domnului. Şi Moise a luat cortul şi l-a întins afară din tabără, la o depărtare oarecare; şi l-a numit cortul întâlnirii. Astfel, adunarea din tabără nu mai era privită ca loc în care sta de faţă Dumnezeu. Dumnezeu nu era şi nu putea fi acolo. El a fost înlocuit cu o născocire omenească. De aceea un nou punct de adunare a fost rânduit. Şi toţi cei ce întrebau pe Domnul ieşeau la cortul întâlnirii, care era afara din tabără.

Aici avem un adevăr pe care orice minte duhovnicească îl prinde îndată. Locul pe care-l are Hristos acum este afară din tabără, şi noi suntem îndemnaţi să ieşim afară la El. Se cere multă supunere la Cuvântul lui Dumnezeu ca să fim în stare să ne dăm seama bine ce înseamnă în adevăr tabăra şi multă putere duhovnicească, pentru ca să ieşim din ea; şi, când suntem departe de ea, se cere iarăşi multă putere îmbinată cu putere de sfinţenie şi îndurare: sfinţenie, care ne desparte de întinăciunea taberei; îndurare, care să ne facă în stare să lucrăm faţă de cei cuprinşi în această tabără. Domnul vorbea cu Moise faţă în faţă, cum vorbeşte un om cu prietenul lui. Apoi Moise se întorcea în tabără, dar tânărul sau slujitor Iosua, fiul lui Nun, nu ieşea de loc din cort. Moise da dovadă de o mai mare putere duhovnicească decât slujitorul său Iosua. E mult mai uşor să te desparţi de tabăra decât să lucrezi cum trebuie faţă de cei din tabără. Moise a zis Domnului: „Iată Tu îmi zici: „Du pe poporul acesta”. Şi nu-mi arăţi pe cine vei trimete cu mine, însa Tu ai zis: „Eu te cunosc pe nume şi ai căpătat trecere înaintea mea”. Moise cerea însoţirea Domnului ca dovadă că ei căpătaseră trecere înaintea Lui. Dacă ar fi fost vorba numai de dreptate, El i-ar fi putut nimici dacă ar fi venit în mijlocul lor, pentru că erau un popor încăpăţânat. Dar, de îndată ce vorbeşte de îndurare, în legătură cu mijlocitorul, tocmai încăpăţânarea aceasta e luata ca pricină, pentru ca să ceară Domnului sa meargă în mijlocul lor. „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, Doamne, să meargă Domnul în mijlocul nostru, te rog, căci este un popor încăpăţânat; şi iartă-ne nelegiuirea şi păcatul şi ia-ne ca moştenire a Ta”. Ce frumos! Un popor încăpăţânat cere harul fără margini şi răbdarea nemărginită a lui Dumnezeu. Nimeni afară de El nu putea avea atâta îngăduinţa cu ei.

Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine şi îţi voi da odihnă”. Ce scumpă nădejde! Dumnezeu Însuşi cu noi în tot timpul din pustie şi la urmă, odihnă veşnică. Har pentru nevoile noastre de acum şi slavă ca parte veşnică! Cu dreptul pot striga inimile noastre mulţumite: „E destul, Doamnei”

În cap. 34 se dă al doilea şir de table, nu ca să fie sfărâmate, ci ca să fie ascunse în chivot, deasupra cărora, după cum s-a spus, avea să-şi ia locul Domnul, ca Domn al pământului, în cârmuire morală. „Moise a tăiat două table de piatră ca cele dintâi: s-a sculat disdedimineaţă şi s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul; şi a luat în mână cele două table de piatră. Domnul s-a pogorât într-un nor, a stătut acolo lângă el, şi a rostit Numele Domnului. Şi Domnul a trecut pe dinaintea lui şi a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care îşi ţine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat şi pedepseşte fărădelegea părinţilor în copii şi în copiii copiilor lor până la al treilea şi al patrulea neam”. Acesta este Dumnezeu văzut în cârmuirea morală a lumii, nu văzut la cruce, nu cum se vede în faţa Domnului Isus Hristos, nu cum este vestit în Evanghelia harului său. Iată Dumnezeu aşa cum este arătat în Evanghelie: „Şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu el prin Isus Hristos şi ne-a încredinţat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu sine, neţinându-le în seamă păcatele lor şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Cor. 5. 18, 19). Nesocotind nevinovat şi neţinând în socoteală sunt două lucruri cu totul deosebite despre Dumnezeu. Pedepsind fărădelegile şi ştergându-le nu este acelaşi lucru. Cea dintâi este Dumnezeu în cârmuirea Lui, iar cea de a doua este Dumnezeu în Evanghelie. În 2 Cor. 3, apostolul pune alături slujba istorisită în Exod 34 cu slujba Evangheliei. Cititorul ar face bine să cerceteze cu luare aminte acest capitol. Din aceasta cercetare va vedea că oricine priveşte arătarea lui Dumnezeu către Moise pe muntele Horeb ca punându-ne înainte Evanghelia, nu înţelege ce este Evanghelia. Nici în zidirea Lui, nici în cârmuirea morală a lumii nu pot citi tainele adânci ale sânului Tatălui. Putea fiul pierdut să-şi găsească locul în braţele Celui descoperit pe muntele Sinai? Putea Ioan să se reazeme pe pieptul Lui? Hotărât că nu. Dar Dumnezeu s-a descoperit în Isus Hristos, El şi-a descoperit toate însuşirile în lucrarea de pe cruce. Acolo adevărul şi îndurarea s-au întâlnit, dreptatea şi pacea s-au sărutat. Păcatul a fost dat la o parte în chip desăvârşit, şi păcătosul, care crede, a fost făcut neprihănit. Prin sângele crucii. Când vedem pe Dumnezeu descoperit în felul acesta, nu putem decât să facem ca Moise: să ne plecăm capul la pământ şi să ne închinăm. Iată ţinuta unui păcătos iertat şi primit înaintea lui Dumnezeu.

Acest capitol cuprinde o repetare a feluritelor părţi ale cortului şi lucrurilor din el. Nu e nevoie să mai adaug ceva, întrucât am arătat însemnătatea celor mai de seamă părţi din el. Sunt însă două lucruri din care putem scoate învăţături de folos. Întâi, graba poporului de a da de bunăvoie ce-l lasă inima şi al doilea ascultarea poporului cu privire la lucrul cortului întâlnirii.

Cu privire la dărnicia lor de bună voie, citim: „Scândurile pentru cort le-au făcut din lemn de salcâm, aşezate în picioare. Lungimea unei scânduri era de zece coţi, şi lăţimea unei scânduri de un cot şi jumătate. Fiecare scândură avea două urechi, unite una cu alta; tot aşa au făcut la toate scândurile cortului. Au făcut douăzeci de scânduri pentru cort, înspre partea de miazăzi. Au pus patruzeci de picioare de argint sub cele douăzeci de scânduri, câte doua picioare sub fiecare scândura, pentru cele doua urechi ale ei. Au făcut apoi douăzeci de scânduri pentru a doua latură a cortului, latura dinspre miazănoapte, cu cele patruzeci de picioare de argint ale lor, câte două picioare sub fiecare scândură. Au făcut apoi şase scânduri pentru fundul cortului, înspre apus. Au făcut două scânduri pentru cele doua unghiuri ale cortului în partea din fund; acestea erau făcute din două bucăţi, începând de la partea de jos, şi bine legate la vârf printr-un cerc; la fel au făcut pentru amândouă scândurile din cele două unghiuri”. (Exod 36. 20-29).

Apoi citim: „Atunci toţi bărbaţii iscusiţi prinşi la toate lucrările sfântului locaş şi-au lăsat fiecare lucrul pe care-l făceau şi au venit de au spus lui Moise: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor pe care a poruncit Domnul să le facem” – căci materialul adus era de ajuns pentru toate lucrările care trebuiau făcute, ba încă mai şi trecea” (Cap. 36. 4-6.)

Ce minunată pildă de dărnicie! N-a fost nevoie de nici o silinţă pentru ca să mişte inima poporului să dea. Nici o nevoie de stăruinţe mari şi de dovezi. Nu. Căci îi trăgea inima. Aceasta era adevărata cale. Şiuvoaie de dărnicie curgeau din ei. Fruntaşii, bărbaţii, femeile, toţi simţeau ca o mare cinste să dea pentru Domnul, nu cu inimă îngustă, sau cu mână zgârcită, ci într-un chip vrednic de un împărat, aşa că, la urmă, aveau prea mult.

Se continuă cu descrierea facerii chivotului, mesei, şfeşnicului şi a altarului pentru tămâiere

Se continuă cu descrierea facerii altarului pentru arderile de tot, a ligheanului de aramă, şi facerea curţii

Apoi cu privire la ascultarea lor, citim: „Copiii lui Israel au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Moise a cercetat toate lucrările; şi iată le făcuseră cum poruncise Domnul, aşa le făcuseră. Şi Moise i-a binecuvântat” (Cap. 39.42, 43). Domnul dăduse cele mai amănunţite îndrumări pentru facerea cortului. Nu lăsase loc pentru iscusinţa, mintea sau bunul simţ al omului. Nu dăduse o „însemnare” nelămurită şi apoi să lase pe om să facă ce crede el mai nimerit. Vezi, a zis El, să faci toate după Izvodul care ţi s-a arătat pe munte (Exod 25. 40; 26.30; Evr. 8.5). Nici-un loc pentru născocirea omului. Dacă omul ar fi fost lăsat să facă un singur ţăruş, ţăruşul acela ar fi fost ne la locul lui în judecata lui Dumnezeu. Putem vedea în capitolul 32 ce poate face unealta omului. Slavă Domnului că omul cu iscusinţa lui n-avea ce căuta în facerea cortului. Ei au făcut întocmai şi numai ce li se poruncise: nimic mai mult, dar nimic mai puţin. Ce lecţie pentru Biserică! Sunt multe lucruri în istoria lui Israel de care trebuie să ne ferim; cârtirile lor, făgăduielile nechibzuite, închinarea lor la idoli etc; dar, în aceste două lucruri, putem să-i luăm pildă. Dărnicia noastră să fie din toată inima şi ascultare cât mai deplină.

Putem spune că dacă nu s-ar fi făcut totul după izvodul arătat pe munte, n-am fi citit apoi: „Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii şi slava Domnului a umplut cortul”. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui şi slava Domnului umplea cortul”. (Cap. 40. 34, 35). Cortul era în toate privinţele după izvodul arătat pe munte şi de aceea a putut fi umplut de slava dumnezeiască.

Câtă învăţătură se cuprinde în aceste cuvinte. Totdeauna noi suntem porniţi să privim Cuvântul lui Dumnezeu ca nefiind de ajuns pentru cele mai mici amănunte, când e vorba de închinarea dumnezeiască şi slujba Domnului. Aceasta este o mare greşeală, care s-a dovedit ca cel mai rodnic izvor de rele şi rătăciri în Biserica de nume. Cuvântul lui Dumnezeu este de ajuns pentru orice, fie că e vorba de mântuirea personală, sau de mersul şi purtarea creştinismului, fie de rânduiala şi mersul adunării lui Dumnezeu. „Toată Scriptura este Insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru că omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3. 16. 17). Iată totul. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu poate să facă pe cineva cu totul destoinic pentru orice lucrare bună, urmează că tot ce nu se găseşte în filele acestui Cuvânt nu poate fi ceva bun. Şi, de altă parte, să nu uităm că slava dumnezeiască nu poate merge împreună cu ceea ce nu este potrivit cu izvorul dumnezeiesc.

Iubite cititor, am călătorit împreună prin această carte minunată. Am avut ceva folos din toată truda noastră. Am încrederea că am prins ceva gânduri noi şi întăritoare despre Domnul Isus şi despre jertfa Lui. Toate, se înţelege, sunt slabe faţă de gândurile lui Dumnezeu cuprinse în această carte. E o mare fericire să ştim că, prin harul Lui, suntem pe drumul care duce la slava aceea unde vom cunoaşte aşa cum am fost cunoscuţi şi noi de El, care este începutul şi sfârşitul căilor lui Dumnezeu, fie în facerea lumii, în pronia dumnezeiască, sau în răscumpărare. În mâinile Lui, te încredinţez cu trup, suflet şi duh. Dea Domnul să cunoşti fericirea de a avea o parte în Hristos şi să fii păstrat într-o aşteptare răbdătoare pentru venirea lui slăvită! Amin.

clickbible.org